

Phần 10

Chương 100

KHÔNG THOÁT MỘT MỔNG

Hạng Thiếu Long cùng bọn thân vệ phóng ngựa như bay về phía hành quán của Hàn Sấm, đến nơi thì phát tay cho Đằng Dực, Đằng Dực hiểu ý bèn cùng hơn mười huynh đệ phi ngựa chạy thẳng vào hành quán của Hàn Sấm.

Hàn Sấm lúc này đã đuổi theo sát cũng cảm thấy ngạc nhiên, như thế này chẳng khác nào đánh cỏ động rắn. Nhưng lúc này y chỉ quan tâm cho bản thân mình, còn những chuyện khác thì không nghĩ nhiều, thúc ngựa phóng lên.

Khi sắp tới cửa chính thì đèn đuốc trong hành quán sáng rực lên, một nhóm thủ hạ của Hàn Sấm xông ra, dáng vẻ rất tò mò.

Hạng Thiếu Long hơi lùi về sau để chờ Hàn Sấm, trầm giọng nói: “Hầu gia có hợp tác không?”

Hàn Sấm lúc này như cá nằm trên thớt, nghiêng răng nói: “Ngài muốn làm sao thì cứ làm vậy!”

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đâu đến lúc người không chịu nghe lời, cười nói: “Hãy sai toàn bộ thủ hạ của ngài ra giúp chúng tôi bắt tặc tử!”

Lúc này hơn năm mươi kỵ sĩ vừa mới đến trước cửa, Hàn Sấm quát bọn thủ hạ: “Toàn bộ các người bước ra cho bổn hầu, giúp thành thủ truy bắt gian đảng”.

Những kẻ ấy chứng hững, còn tưởng rằng y giả vờ, dạ ran rồi chạy vào phủ gọi người, thẳng ngựa.

Bọn Hạng Thiếu Long vẫn không dừng ngựa, chạy ngược ra phía ngoài đường, nói với Hàn Sấm: “Xuống ngựa!”

Hàn Sấm vẫn chưa hiểu chuyện gì, Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đã bay người xuống ngựa, thốt chiến mã vẫn chạy, thân thủ như du long, hai chiến sĩ ở hai bên dắt ngựa, ngựa vẫn tung vó chạy thẳng về phía trước.

Hàn Sấm chỉ đành ghìm ngựa lại, rồi mới xuống ngựa, thốt ngựa lập tức bị dẫn đi. Trong lòng cảm thấy khâm phục, chỉ là một chiêu đơn giản nhưng có thể thấy Hạng Thiếu Long rất cao minh. Nếu mình là người của Tín Lăng quân thì cũng không hoài nghi, trong tình huống này, Hàn Đan khắp nơi đều có truy binh, nếu hành quán không nghe bất cứ động tĩnh nào mới là không hợp lý.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực hai người lách qua một bên, nhìn một đội kỵ sĩ hơn ba trăm người phóng ra về hướng họ, lúc này Hàn Sấm đang hốt hải chạy tới.

Hạng Thiếu Long nói: “Để thủ hạ của ngài chạy qua, tất cả phải nghe căn dặn của người chúng tôi!”

Hàn Sấm lúc này đã vào thế ngồi trên lưng cọp, phất tay cho bọn thủ hạ, ra hiệu cho bọn chúng phải tiếp tục chạy về phía trước, chỉ chặn lại một tên, dẫn dò hai câu thì tên thủ hạ ấy lấy làm lạ chạy mất.

Khi tiếng vó ngựa đã dần lui xa, Hạng Thiếu Long ung dung nói: “Hầu gia, giờ đây cả khu vực này đã bị chúng tôi bao vây, không ai có thể xông vào phạm vi những con đường này, chỉ cần hầu gia chịu hợp tác với chúng tôi, bỉ nhân có thể nói kẻ địch mai phục trong hậu viện Nhã phu nhân, chuẩn bị hành thích Nhã phu nhân, bị chúng tôi đuổi ra nên lẩn tránh về phía hành quán của hầu gia, hầu gia thấy kế hoạch đó thế nào?”

Hàn Sấm mím môi, lát sau mới trầm giọng nói: “Có thể không để bất cứ ai sống được không? Trong đó có khoảng hơn mười tên nô tỳ”.

Hạng Thiếu Long nói: “Bọn chúng có biết chuyện không?”

Hàn Sấm lắc đầu.

Đằng Dực hiểu Hạng Thiếu Long, chen vào hỏi: “Xem tình hình này, nếu lạm sát tất sẽ khiến cho người ta nghi ngờ”.

Hàn Sấm dần dần bình tĩnh lại, biết Hạng Thiếu Long lúc này đang liều thân che chở cho mình, coi như cũng đã nể mặt bạn bè, ngoài việc thăm mắng người của Tín Lăng quân đã làm bại lộ, hồng chuyện lớn, còn có diệu kế gì nữa, thở dài nói: “Tất cả do các vị làm chủ!”

Lúc này Kinh Tuấn không biết ở đâu chui ra, hớn hờ nói: “Đã sắp xếp ổn cả rồi”.

Hạng Thiếu Long trong lòng dâng lên cảm giác kỳ lạ, giờ đây giống như đang đối phó với hành động của phần tử khủng bố ở thế kỷ hai mươi mốt. Những tên khủng bố này chiếm cứ một tòa nhà, trên tay có một tư liệu về vũ khí quý giá, mà mục tiêu của gã là phải đoạt văn kiện này lại. Ưu thế lớn nhất là kẻ địch không hề hay biết gì, lại thêm kẻ nội gian Hàn Sấm này.

Hàn Sấm không đợi hỏi, chép miệng rồi nói: “Bọn chúng cả thầy có ba mươi lăm người, nhưng ai nấy thân thủ cao minh, kẻ đứng đầu là Nhạc Hình, là trợ thủ đắc lực của Tín Lăng quân”.

Hạng Thiếu Long khi đến Đại Lương đã từng ngồi chung chiếu với Nhạc Hình, cũng thăm thỏ dài, hỏi rõ nơi ẩn nấp của bọn chúng, nói: “Người của ngài nếu muốn vào kho lương ở hậu viện mà bọn chúng đang ẩn mình, có cần ám hiệu gì không?”

Hàn Sấm thâm kêu lợi hại, gật đầu nói: “Ám hiệu là ‘Lỗ Công đa phúc’, hãy nhớ không được để một người nào thoát, mong Đồng huynh nói dối trước mặt Triệu vương một phen”.

Ô Quả và mấy thủ hạ quay lại chỗ bốn người, Đằng Dực kéo y qua một bên, sai y dắt người đến một con đường chỗ gần phủ Nhã phu nhân.

Hạng Thiếu Long vỗ vai Hàn Sấm, an ủi: “Hầu gia yên tâm, chuyện này Đồng Khuông và hầu gia sẽ cùng lui cùng tiến, xong việc sẽ đem một vài thi thể đặt ở hậu viện trên tường và trên đường, hướng chi Hiếu Thành vương chỉ muốn đoạt lại bí lục, sẽ không tra hỏi làm thế nào để đoạt lại được đâu”.

Hàn Sấm nhú mày nói: “Đáng lo nhất là thủ hạ của Đồng huynh tiết lộ bí mật này”.

Hạng Thiếu Long vỗ vai gã rồi nói: “Bọn bao vây chỗ này là Triệu binh, nhưng tham gia hành động là người trong tộc của Đồng mỗ. Sau khi biết chuyện này có liên quan đến hầu gia, Đồng mỗ đã quyết định che đậy giùm cho hầu gia”.

Hàn Sấm biết rõ Hạng Thiếu Long vốn không cần phải làm thế, cảm kích nói: “Đồng huynh thật là tốt!”

Hạng Thiếu Long cũng thầm trách mình mềm lòng, đối với hạng người xấu xa như Hàn Sấm, nhưng chẳng qua nếu không có sự giúp đỡ của Hàn Sấm, có lẽ chỉ giành được cuốn Lỗ Công bí lục bị cháy mà thôi, nói: “Xin hầu gia hãy quay ra với quý tộc chờ đợi tin tức”.

Nói xong, Đằng Dực, Kinh Tuấn xông vào trong phủ, Hàn Sấm được mấy viên tinh binh đoàn hộ tổng quay ra.

Cư dân gần đó đã bị tiếng ngựa đánh thức, ai nấy đều lo lắng, nhưng không kẻ nào dám lộ đầu nhìn ra, lại còn đóng chặt cửa sổ.

Hạng Thiếu Long cựa nén cơn đau đớn vì cái chết của bọn Tiểu Siêu, quay lại về bình tĩnh thường ngày để tiến hành hành động chống khủng bố.

Dưới ánh trăng, Hạng Thiếu Long, Đằng Dực và Kinh Tuấn cùng với hai mươi đoàn viên có thân thủ cao minh trong tinh binh đoàn lặng lẽ đu dây vượt tường rồi phóng xuống hậu viên.

Tất cả đều im lặng như bình thường, chỉ có tiếng vó ngựa mà Hạng Thiếu Long đã sắp xếp sẵn chạy qua lại trên đường phía để át tất cả những âm thanh phát ra.

Hậu viên có ba kho lương xếp thành một hàng, mục tiêu là kho nằm ở giữa.

Mọi người lặng lẽ tiến sát tới, khi đã tìm được vị trí cửa sổ, từng người một tiến vào vị trí thuận tiện, ẩn mình ở đó.

Lại có người trèo lên mái nhà, chuẩn bị từ trên cao phóng xuống qua lỗ thông gió.

Trong kho tối đen như mực, hoàn toàn không có tiếng.

Tiếp theo lại có hơn năm mươi đoàn viên trong tinh binh đoàn, vượt tường xông vào, ẩn mình trong các lùm cây, ai nấy đều giương nỏ đợi sẵn.

Hạng Thiếu Long thấy đã bĩa trí ổn thỏa, ra hiệu cho Đằng Dực, cả hai đi về phía cửa kho.

Hai người rút kiếm ra, vừa đến nơi cửa.

“Cộc, cộc!” Tiếng gõ cửa vang lên trong đêm tối.

Trong kho hoàn toàn im lặng.

Đằng Dực trầm giọng nói: “Lỗ Công đa phúc!”

Một chốc sau, có người trầm giọng gắt nhẹ: “Chuyện gì? Lúc này sao lại đến tìm bọn ta?”

“Mở cửa mau! Hầu gia sai bọn ta đến báo chuyện quan trọng” Đằng Dực quát lại.

Người ấy không biết là trá nguyệt, kệt một tiếng, cánh cửa gỗ hé mở ra.

Đằng Dực tung chân đạp mạnh, kẻ trong cánh cửa kêu thảm một tiếng, cả người lẫn cửa đổ ập xuống.

Cửa đã mở toang.

Thời khắc ra tay đã đến.

Đoàn viên từ trên các lỗ thông gió, từ bên ngoài cửa sổ, đầu tiên đốt hơn hai mươi ngọn phong đăng, loại phong đăng này thiết kế rất tinh xảo, to như quả bóng, tim nằm ở giữa, trên ngọn đèn có các lỗ thông khí, lại bôi các chất chống cháy, nên không thể bốc cháy được, đó là một trong những dụng cụ để tinh binh đoàn đột kích trong đêm tối.

Kho lương lập tức sáng rực lên, vị trí ẩn nấp của hơn ba mươi tên khủng bĩa hiện ra trước mắt mọi người.

Đó chính là phương pháp đối phó với bọn khủng bĩa ở thế kỷ hai mươi mốt.

Dù là phần tử khủng bĩa cùng hung cực ác, nói cho cùng vẫn là con người, về mặt sinh lý cũng chẳng khác ai. Cho nên các chuyên gia chống khủng bĩa đã căn cứ vào các giác quan của con người để chế tạo ra nhiều loại vũ khí. Hạng Thiếu Long lại rất giỏi dùng bó đông lạnh và đạn thần kinh.

Bó đông lạnh có thể phát ra một dòng khí lạnh âm 273, 5°C, trong độ lạnh tuyệt đối ấy, bất kỳ một tế bào sống nào cũng đều ngừng vận động, sau khi giải đông thì kẻ địch hoàn toàn bình thường, bó tay bị trời.

Đạn thần kinh là bao vây ở phạm vi rộng, có thể tạm thời khống chế trung khu thần kinh của đối thủ, khi mục tiêu đã ở trong trạng thái tê cứng thì chỉ đành để cho đối phương mổ xẻ mà thôi.

Trong thời đại Chiến Quốc, đương nhiên không có loại vũ khí uy lực ghê người đó, nhưng Hạng Thiếu Long đã thiết kế ra loại phong đăng này, trong tình huống trước mắt, cũng đã phát huy được tác dụng tương tự.

Khác nhau là ở chỗ không để thoát một móng nào cả.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đã chuẩn bị tâm lý, khi ngọn phong đăng ném vào, trong khoảng sát na kẻ địch hiện ra, hai người đã lập tức lặn vào trong kho.

Hạng Thiếu Long thuận tay ném ngọn phi đao ra, cắm vào cổ họng tên bị tẩm cửa gỗ đề.

Bọn sát thủ tay vẫn nhuốm đầy máu, trên người vẫn mặc võ phục, có hai kẻ xông ra ngoài cửa, Hạng Thiếu Long nhác thấy một trong hai kẻ đó chính là Nhạc Hình.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực phóng người dậy, trường kiếm từ dưới đâm thẳng lên ngực và bụng hai kẻ này.

Khi Đằng, Hạng hai người đồng thời chém mạnh kiếm qua hai bên phải, trái, tiếng bắn tên vang lên. Rồi tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết. Nhạc Hình và kẻ kia kiếm chưa kịp rút khỏi bao thì đã kêu rống lên, tiếp theo là một luồng máu tươi phun ra, thối lui ra phía sau. Bọn chúng đều trúng tên, bỏ chạy tứ tán. Nhạc Hình và kẻ kia loạng choạng thoái lui mười bước thì ngã bật ra sau, chết ngay tại trận.

Hạng Thiếu Long nghĩ đến thảm cảnh của bọn Tiểu Siêu, nào chịu lưu tình, xông đến trước giết được hai người thì mới phát giác không còn tên nào nữa có thể đứng lên nổi. Kinh Tuấn lúc này còn chém được nhiều hơn gã một tên.

Hạng Thiếu Long đến bên xác Nhạc Hình, mò mẫm một hồi thì rút ra bản chính của Lỗ Công bí lục và bản chép tay. Lòng nghĩ nếu không phải hai thứ này thì bọn Tiểu Siêu đâu đến nỗi mất mạng.

Đằng Dực lúc này bước đến: “Đệ quả thật muốn che đậy cho Hàn Sấm hay sao?”

Hạng Thiếu Long thở dài nói: “Có lẽ đệ đã quá mềm lòng”.

Đằng Dực chùi thanh kiếm đầy máu, nói: “Thời gian không nhiều nữa, chúng ta hãy mau đi bĩa trí”.

Rồi phất tay ra hiệu, đoàn viên trong tinh binh đoàn nhanh chóng đem các thi thể chuyển ra ngoài vườn, những tên chưa chết hẳn thì bồi thêm một nhát.

Hiếu Thành vương nhìn thấy Lỗ Công bí lục thì mừng rỡ, không thềm để ý đến lời giải thích của Hạng Thiếu Long nữa.

Tinh vương hậu và Triệu Nhã đều nhìn Hạng Thiếu Long như một anh hùng vừa mới lập được đại công.

Chỉ có Quách Khai thì lạnh lùng hỏi: “Đồng tướng quân sao lại thất sách như thế, không để mạng bon chúng lại để hỏi tội Tín Lăng quân”. Rồi nói với Hiếu

Thành vương: “Nếu An Ly có được bọn nhân chứng này, nói không chừng có thể trị tội Ngụy Vô Kỵ, xem ra đột kích Long Dương quân cũng có phần những tên này”.

Hiếu Thành vương được “tình nhân mới” này nhắc nhở, hỏi Hạng Thiếu Long: “Lời Quách đại phu rất có lý, Đồng tướng quân có lời gì để nói?”

Hạng Thiếu Long ung dung nói: “Hạ thần không còn có chọn lựa khác, cần phải giết sạch bọn chúng đi, nếu không để cho đối phương biết mình khó tránh được nạn, hủy đi Lỗ Công bí lục, lúc ấy chúng ta càng mất mát nhiều hơn”.

Tinh vương hậu đỡ lời: “Long Dương quân đã nhận ra vài người trong bọn chúng, đã chứng thực tên cầm đầu là Nhạc Hình, thực khách của Tín Lăng quân, chỉ cần đưa những thi thể này sang Đại Lương, ta xem Vô Kỵ công tử sẽ rất giận dữ đấy”.

Hiếu Thành vương chỉ muốn Lỗ Công bí lục, nghĩ cũng có lý, gật đầu quay sang Hạng Thiếu Long nói: “Đồng khanh lập được đại công, quả nhân sẽ có thưởng”.

Hạng Thiếu Long quỳ xuống tạ ơn: “Đại vương đã quá coi trọng hạ thần, hạ thần để bọn hung địa này ẩn nấp trong Hàm Đan mà không phát giác được, tóm lại là thất trách. Đại vương không hỏi tội thì đã là ân điển rồi. Hạ thần đề nghị đưa xác bọn chúng ra thị chúng ba ngày, công cáo toàn thành để an lòng dân”.

Hiếu Thành vương thấy gã lập công mà không kiêu ngạo, càng vui vẻ hơn, gật đầu lia lịa.

Hạng Thiếu Long lại nói tiếp: “Để đề phòng an toàn, bỉ nhân muốn điều động thêm nhân mã, tăng cường phòng thủ, mong đại vương khâm chuẩn”.

Hiếu Thành vương không hề hàm hĩa chuyện này, nói: “Khanh gia mau chóng đưa kế hoạch cho quả nhân xem, nếu không có vấn đề lập tức phê chuẩn ngay”. Nói rồi ngáp dài hai cái.

Hạng Thiếu Long nhân lúc này cáo lui.

Trời vẫn chưa sáng.

o O o

Chương 101

RỒI TUNG RỒI MÙ

Trong xe ngựa, Triệu Nhã nằm phục trong lòng Hạng Thiếu Long, trông rất thê lương.

Hạng Thiếu Long ôm vai ả, dịu dàng nói: “Hãy bình tĩnh lại! Người chết không thể sống lại, chúng ta chỉ nên chuyển đau buồn thành sức mạnh, ứng phó những nguy cơ đang trùng trùng trước mặt!”

Triệu Nhã nói: “Bọn chúng chết thật là thảm, cả mặt mũi cũng không nhận ra, rốt cuộc đồng đảng của chúng là ai, tại sao lại biết bí đạo vào trong hoàng cung?”

Hạng Thiếu Long giật mình, chuyện này nếu truy ra nữa thì e rằng Tinh vương hậu cũng có phần trong đó, nhưng nếu không giải thích rõ ràng với Triệu Nhã, với trí thông minh của ả sau này sẽ phát giác ra mình có điều giấu giếm nên nói ra vai trò của Hàn Sấm trong vụ này.

Triệu Nhã nghe xong giận lắm, nói: “Sao chàng lại buông tha cho Hàn Sấm?”

Nhìn thấy ánh mắt đầy thù hận của ả, Hạng Thiếu Long thở dài, nói: “Ta đã hết cách rồi, chuyện này có lẽ cũng liên quan đến Tinh vương hậu, trong tình thế hiện nay, đối với nước Triệu có hại mà không lợi. Nếu Hàn, Triệu giao tranh thì sẽ có lợi cho Điền Đan và Lý Viên, Nhã nhi có hiểu cho lòng ta chăng? Đừng quên ta đã từng hứa rằng sẽ giúp vương huynh của nàng thoát qua ải này!”

Nghe rất có lý nên Triệu Nhã không hỏi nữa mà họ giọng nói: “Thiếu Long, thiếp hận vương huynh, ngoài bản thân và lợi ích của mình ra, y chẳng hề để ý đến chuyện gì khác nữa”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ kẻ làm hoàng đế e rằng rốt cuộc đều biến thành như thế, quyền lực tuyệt đối sẽ biến cho bất cứ người nào trở nên sa đọa tuyệt đối.

Nghĩ tới đây, bất địa liên tưởng đến Tần Thủy Hoàng trong tương lai, trong lòng dâng lên một mối lo lắng không tên.

Thành Hàm Đan trải qua buổi sáng không hề yên tĩnh.

Đầu của bọn hung thủ bị chặt, toàn thành chấn động, khiến cho tiếng tăm Hạng Thiếu Long càng được đẩy cao hơn.

Mấy hôm nay bọn Hạng Thiếu Long đều bận rộn, lo lắng chuyện phòng thủ, thực ra là ngầm sắp xếp để bắt Triệu Mục về Hàm Dương, hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Thành Tư nhờ Quách Khai nói tốt cho nên được miễn tội phục lại nguyên chức. Hai kẻ này càng ghen tị với Hạng Thiếu Long hơn, đồng thời cũng lấy làm lạ

vì sao Triệu Mục biết Hạng Thiếu Long có âm mưu mà vẫn chưa có bất cứ hành động gì.

Điền Đan và Lý Viên vì sự kiện Tín Lăng quân đều im hơi lặng tiếng, khiến cho không ai biết bọn chúng đang có chủ ý gì.

Hàn Sấm thì càng ẩn thân kín hơn, ít ra ngoài, không dám đòi hai chị em Điền Trinh, Điền Phụng với Hạng Thiếu Long nữa, tránh cho Hạng Thiếu Long một nỗi phiền toái.

Long Dương quân thì quyết định quay về Đại Lương.

Hiếu Thành vương chọn ngày bày yến trong cung để đưa tiễn Long Dương quân.

Ba ngày trước khi cử hành buổi yến, Triệu Mục sai người đi tìm Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long trong lòng biết rõ là chuyện gì, đến hầu phủ gặp Triệu Mục.

Tên gian tặc ấy đưa Hạng Thiếu Long vào trong mật thất, vui vẻ nói: “Biện pháp hiệu trung thư của người thật hiệu quả, lập tức có thể thử được ai trung thành với bốn hầu, kẻ nào là hạng tiểu nhân dao động, thuận gió bẻ đà”.

Hạng Thiếu Long nói: “Hầu gia hãy mau đưa tên những kẻ xem ra không chịu ký vào thư hiệu trung cho tiểu nhân để tiểu nhân đưa cho Hiếu Thành vương trừng trị bọn chúng”.

Triệu Mục móc ra một danh sách, trải trên bàn cười nói: “Ý nghĩ của người thật hợp với bốn hầu, nào! Ta đã chuẩn bị cả rồi”.

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ lại, chỉ thấy ghi hơn mười cái tên, Thành Tư cũng ở trong số đó, ngoài ra là những tướng lĩnh, đại thần có địa vị trong thành.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Thành Tư chẳng phải là người của Quách Khai sao? Tại sao lại xuất hiện trong danh sách này, lẽ nào là...”.

Triệu Mục hai mắt quắc lên: “Tên tiểu tử vong ơn bội nghĩa này, lúc đầu nếu không phải nhờ ta y làm sao đủ tư cách ngồi lên cái chỗ đại đầu lĩnh của cấm vệ quân? Tốt nhất người hãy nhân lúc Hiếu Thành vương bất mãn với y mà lật nhào y luôn thể”.

Y nói như vậy, Hạng Thiếu Long lập tức hiểu rõ Thành Tư vốn không phải là người của y, chỉ là muốn mượn đao giết người để người của y có thể thay thế cho chỗ của Thành Tư.

Từ đó mà suy luận, ai có cơ hội nắm giữ cấm vệ quân nhiều nhất, có lẽ kẻ ấy là đồng đảng của Triệu Mục.

Triệu Mục cười nói: “Dù cho lật không được y, chúng ta cũng chẳng có tổn thất gì”. Rồi trầm giọng nói: “Hiếu Thành vương quả thật đã gọi Lý Mục về, y đang xuất lĩnh hơn hai mươi vạn tinh binh trên đường quay về, trong vòng bảy

ngày nữa sẽ đến Hàm Đan. Hừ! Chẳng qua y quay về cũng chỉ nạp mạng, bởi vì Hiếu Thành vương chẳng còn có thể sống được bao nhiêu ngày nữa”.

Hạng Thiếu Long trong lòng mừng thầm, biết Triệu Mục đã định ra kế hoạch đoạt ngôi vua, giả vờ vui mừng nói: “Tiểu nhân đã chuẩn bị ổn thỏa, hầu gia định khi nào thì ra tay?”

Cơ mặt Triệu Mục máy động, vết sẹo trên mặt như một con độc xà, hai mắt lạnh lùng, nói: “Buổi tống tiễn Long Dương quân vào ba ngày sau tất cả đại thần tướng lĩnh đều tập trung trong cung, đó chính là thời cơ tốt nhất”.

Lúc này cả Hạng Thiếu Long cũng không hiểu, ngạc nhiên nói: “Nhưng lúc đó chẳng phải trong cung sẽ bảo vệ nghiêm ngặt hơn hay sao, chúng ta làm gì có cơ hội?”

Triệu Mục nở nụ cười, gằn giọng nói: “Chỉ cần người tìm cách đưa bọn tướng lĩnh thủ thành trung thành với Hiếu Thành vương ra khỏi cung rồi thay vào người của chúng ta, lúc ấy lực lượng phòng thủ đã rơi vào tay chúng ta, Hàm Đan chẳng phải đã trở thành miếng thịt trong thớt tùy cho chúng ta cắt xẻo hay sao?”

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Hầu gia có thể nói rõ hơn không?”

Triệu Mục gật đầu nói: “Kể giúp đỡ chúng ta vẫn là tên tiểu tặc Hạng Thiếu Long, ta đã bĩa trí dấu vết cho thấy y vào thành, lúc ấy không cần người nhắc, Hiếu Thành vương cũng sẽ sai người truy tìm tên tiểu tặc ấy, người có thể điều động tất cả binh lính, thừa thế bao vây hoàng cung, một mặt mở cửa thành cho đại quân của Điền Đan kéo vào, lúc ấy còn sợ gì hơn một vạn cấm vệ quân ấy nữa, hưởng hịa chi trong cấm vệ quân còn có người của ta”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Như thế chẳng phải làm mạnh quá hay sao? Hình như không giống với ý nguyện của hầu gia lắm?” Rồi hạ giọng nói: “Hầu gia quả thật tin tưởng người Tề đến thế sao?”

Triệu Mục có vẻ không vui nói: “Bổn hầu tự biết sắp xếp, chỉ cần người có thể nắm được binh quyền trong thành Hàm Đan, nghe chỉ thị của ta, ba ngày sau chính là lúc Hiếu Thành vương châu trời. Tất cả những chuyện khác không cần người nhọc lòng, xong chuyện ta bảo đảm người sẽ trở thành thống soái ba quân của nước Triệu, vinh hoa phú quý, sẽ được hưởng hết”.

Hạng Thiếu Long biết sự việc không đơn giản như y nói, nhưng cũng biết nếu hỏi dần tới nữa sẽ khiến cho y nghi ngờ, nên ngoan ngoãn nghe theo rồi cáo từ, lập tức vào cung gặp Triệu vương.

Hiếu Thành vương tiếp kiến gã trong nội cung, Hạng Thiếu Long sợ trong bọn thị vệ có người của bọn Triệu Mục nên đưa mắt, Hiếu Thành vương hiểu ý, cùng gã bước vào ngự hoa viên, bọn thị vệ chỉ đứng từ xa canh gác.

Hiếu Thành vương nghe Hạng Thiếu Long bẩm cáo xong thì thở dài nói: “Đến ngày nay quả nhân mới biết hai người Lý Mục và Liêm Pha trung thành và

quan trọng với Đại Triệu chúng ta biết đường nào. Trừ Triệu Mục và gian đảng của y xong, Đại Triệu của chúng ta trong có Quách Khai và Đồng Khanh, ngoài có Lý Mục và Liêm Pha, nào sợ không thể trùng hưng, lại thêm có Lỗ Công bí lục trong tay, chuyện thống nhất thiên hạ cũng có thể thấy được, Đồng Khanh hãy làm tốt công việc của mình, quả nhân tuyệt không quên công lao của Khanh đâu”.

Đối với Hiếu Thành vương, nói ra những lời này thì cũng đã là thật lòng lắm rồi. Nếu Hiếu Thành vương có thể cảm thấy được lần này không thể như ngày trước, nước Triệu giả sử qua được một ngày, quả thật là có hy vọng trùng hưng. Nhưng Hạng Thiệu Long thì trong lòng dâng lên một cảm giác bất an. Có lẽ không hợp với hành vi vong ơn bội nghĩa trước nay của Hiếu Thành vương, khiến cho gã cảm giác bất ngờ.

Nhìn vẻ mặt nhột nhột của Hiếu Thành vương, Hạng Thiệu Long trầm giọng nói: “Nếu Thành tướng quân bị miễn chức, đại vương sẽ dùng kẻ nào?”

Hiếu Thành vương nhất thời không hiểu ý, nhú mày nói: “Đồng tướng quân cố gì nóng lòng muốn biết?”

Hạng Thiệu Long nói: “Triệu Mục thủy chung vẫn không tin tưởng hạ thần, có rất nhiều chuyện giấu giếm hạ thần, hạ thần thấy y nắm chắc như vậy, nhất định là trong tướng lĩnh cấm vệ có kẻ trung thành với y, nếu Thành tướng quân bị miễn chức, tên đồng đảng ấy của Triệu Mục rất có thể thay thế cho vị trí của Thành tướng quân”.

Hiếu Thành vương lắc đầu cười: “Đó chỉ là ý nghĩ một bên của Triệu Mục, sự thật là quả nhân nhất thời nghĩ chưa ra sẽ giao cho ai. Nhân tuyển thì có mấy người, quả nhân không tin bọn chúng đều đã đầu khạo cho tên gian tặc ấy”.

Hạng Thiệu Long trong lòng nghĩ ra một kế, nói: “Giả sử Thành tướng quân xảy ra chuyện, trong tình thế hiện nay, đại vương tất sẽ sai người tạm thời thống lĩnh cấm vệ quân, vậy trong lòng đại vương kẻ ấy là ai?”

Cấm vệ của hoàng cung do thống lĩnh cấm vệ quân chỉ huy, ở phía dưới có mười viên ngự tiền đới binh vệ, phân chia nhau thống lĩnh mười quân cấm cung, mỗi quân có một ngàn năm trăm người, bọn này chuyên bảo vệ cho sự an toàn của Triệu vương, thân thủ cao hơn hẳn bọn sĩ tốt giữ thành.

Trong tình huống thông thường, nếu thống lĩnh cấm vệ quân không làm tốt nhiệm vụ thì sẽ chọn từ trong bọn đới binh vệ ra một người giỏi nhất để thay thế.

Hiếu Thành vương suy nghĩ một hồi rồi chép miệng nói: “Chuyện này nhất thời không thể quyết định được”.

Hạng Thiệu Long biết rõ tính cách thiếu cương quyết của y, không hỏi rõ, nói: “Xem ra nếu không thể có thư hiệu trung trong tay, sẽ không biết được âm mưu của Triệu Mục, chuyện này cứ giao cho hạ thần, đại vương cứ yên tâm”.

Hiếu Thành vương rất tin tưởng vào gã, nói: “Ngày mai quả nhân sẽ đưa một nửa támm binh phù cho người, để tùy ý người điều động binh mã”. Dừng lại một chốc rồi nói tiếp: “Nếu Điền Đan quả thật có tham gia vào cuộc phản loạn này, quả nhân cũng thừa cơ giết phăng y đi, Đồng khanh có thể làm được điều này chăng?”

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Đại vương có nghĩ đến hậu quả chăng?”

Hiếu Thành vương thở dài: “Chuyện này quả nhân đã nghĩ rất lâu, nước Tề nếu không có Điền Đan, cũng giống như cọp không nanh vuốt, vấn đề là kẻ này không dễ đối phó nên mới hỏi ý kiến của Đồng khanh”.

Nhìn dáng vẻ của y, Hạng Thiếu Long nghiêng rằng nói: “Chuyện này cứ giao cho hạ thần! Hạ thần có thỉnh cầu mong đại vương chấp nhận”.

Hiếu Thành vương nói: “Đồng khanh cứ nói!”

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện đối phó với Triệu Mục, xin đại vương đừng nói với bất cứ kẻ nào, cả Quách đại phu cũng vậy”.

Hiếu Thành vương ngạc nhiên lắm, nói với vẻ không vui: “Đồng khanh phải chăng cũng nghi ngờ Quách đại phu?”

Hạng Thiếu Long nói: “Một ngày chưa có được thư hiệu trung, chúng ta khó mà xác định kẻ nào là gian đảng, nói không chừng thủ hạ của Quách đại phu cũng có người của Triệu Mục, trong thời khắc quan trọng này, sai một ly là đi một dặm, cẩn thận vẫn tốt hơn”.

Hiếu Thành vương suy nghĩ một lát rồi gật đầu. Lại bàn bạc hồi lâu rồi Hạng Thiếu Long mới quay về trạm chỉ huy, tìm Đằng Dực kể hết mọi sự.

Vẻ mặt Đằng Dực nghiêm trọng, lát sau mới nói: “Triệu Mục bắt đầu nghi ngờ đệ. Đệ thật lợi hại, nhất là chuyện cướp lại Lỗ Công bí lục, nếu ta là Triệu Mục cũng sẽ đề phòng”.

Hạng Thiếu Long cười khổ nói: “Không những Triệu Mục vì chuyện này mà nghi ngờ đệ, theo đệ thấy vấn đề lớn nhất là chúng ta đã vô tình thu được lợi ích nhờ cái chết của Nhạc Thừa, lại có Quách Khai giở trò nên giờ đây chúng ta từ chỗ tối đã ra chỗ sáng, thật là bất lợi”.

Đằng Dực hỏi: “Tại sao?”

Hạng Thiếu Long mỉm cười giải thích rồi nói: “Giờ đây phải tìm cách đoạt lấy thư hiệu trung thì mới biết được Triệu Mục đã sắp xếp thế nào, đệ thấy tên gian tặc ấy nhất định sẽ sai chúng ta đi tiên phong, còn y thì rung đùi hưởng lợi. Đệ phải đi tìm Điền Đan!”

Đằng Dực nói: “Vạn lần đừng làm thế, ta thấy Điền Đan cũng hoài nghi đệ, đệ đến như thế này nói không chừng sẽ lộ sơ hở. Nếu y hỏi chuyện Lỗ Công bí lục đệ sẽ trả lời như thế nào? Y không phải là Hiếu Thành vương, không dễ dàng tin

đệ đầu. Huống chi chỉ có trời mới biết y và Hàn Sấm có quan hệ gì. Lại còn có cả Lý Viên, gần đây chúng ta đang bỏ sót y”.

Hạng Thiếu Long nghe xong mà lòng ngổn ngang trăm mối, bỗng có thuộc hạ vào báo Long Dương quân đến tìm gã.

Hạng Thiếu Long cười khở nói: “Giờ đây người đáng tin nhất có lẽ cũng chỉ là tên bán nam bán nữ này”. Nói xong thì ra chính đường tiếp kiến Long Dương quân.

Phất tay cho bọn tùy tùng lui xuống, hai người ngồi ở một góc, lặng lẽ không nói.

Long Dương quân tinh thần đã khỏe hơn nhiều, thần thái không có gì khác so với trước, đã quay về vẻ tự tin lúc ban đầu, nhìn gã đầy tình ý rồi dịu dàng nói: “Sáng nay Lý Viên đến tìm bổn quân, bảo rằng chỉ cần ta chịu liên thủ ép Hiếu Thành vương rút binh ra khỏi nước Yên, chuyện hợp tung sẽ thành, nếu không Tề, Sở sẽ động binh với nước Triệu. Hừ! Y cũng ngông cuồng lắm, mới làm được quốc cửu gia có mấy ngày mà đã xem mình là đại diện của Sở vương”.

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu Tề, Sở đối phó với chúng ta, nước Ngụy có xuất binh giúp đỡ chăng?”

Long Dương quân mỉm cười: “Đồng huynh tuy trí sâu như biển, nhưng vẫn còn có điều chưa biết, hạng gian nhân như Lý Viên, nói một đằng nhưng làm một nẻo, y nói như thế chẳng qua là che đậy âm mưu lớn hơn, huynh tốt nhất hãy bảo Hiếu Thành vương đề phòng. Chao ôi! Nô gia thật lo lắng cho Đồng huynh!”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Quân thượng cố sao nói lời này?”

Long Dương quân chép miệng: “Bổn quân biết Đồng huynh có thể ngồi vào chiếc ghế thành thủ, Tinh vương hậu cũng giúp đỡ khá nhiều. Nhưng ta cũng nhắc nhở Đồng huynh rằng nữ nhân này rất lợi hại, có thể dễ dàng đưa người ta vào chỗ chết. Ngày trước Tín Lăng quân ở Hàm Đan cũng đã từng gần gũi với mụ ta. Giờ đây Đồng huynh có lợi cho mụ ta, mụ ta đương nhiên sẽ coi trọng Đồng huynh. Đến khi Đồng huynh không còn giá trị lợi dụng thì xem mụ ta sẽ đối phó với Đồng huynh như thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long thâm lo lắng, quả thật gã cũng không yên tâm về chuyện của Tinh vương hậu. Giờ đây nghĩ lại, mụ quả thật không đơn giản. Trong cuộc đấu tranh trước mắt, dù là bên nào thắng, kẻ có lợi vẫn là mụ ta. Vấn đề là một ngày còn Liêm Pha, Lý Mục, sẽ không ai dám động đến mụ.

Hạng Thiế Long đặt mình vào vị trí Tinh vương hậu, cũng hận không có người thay mình trừ đi gã trượng phu hữu danh vô thực này để cho đứa con của mình ngồi lên vương vị, còn mình thì sẽ đứng đằng sau thao túng tất cả, buông rèm nghe chính sự. Lúc ấy sẽ trọng dụng Liêm Pha và Lý Mục, địa vị sẽ càng vững như Thái Sơn.

Đột nhiên gã hiểu ra sự quan trọng của mình, chỉ có gã mới có thể giúp mụ ta khống chế Triệu Mục và chống lại các thế lực Tề, Sở.

Nghĩ tới đây một đôi tay mềm mại đặt lên tay gã.

Hạng Thiếu Long giật mình, nhìn sang Long Dương quân chỉ thấy ánh mắt y nhìn mình đầy dịu dàng, miệng chân thành nói: “Hãy rời Hàm Đan! Nếu không Đồng huynh sẽ chết không chỗ chôn thân, dù ai ngồi lên ngai vua của nước Triệu, rốt cuộc cũng sẽ đưa huynh vào chỗ chết”.

Hạng Thiếu Long cắn nén chịu, quả quyết lắc đầu: “Đồng mỗ đã không còn nghĩ đến chuyện sống chết nữa, nhất là trong lúc tồn vong của quốc gia, càng không thể né tránh không màng đến, nếu không nửa đời còn lại sẽ khó mà yên lòng, cũng sẽ hổ thẹn với vong hồn tiên phụ trên trời”.

Long Dương quân thấy gã kiên quyết như thế, rút tay lại, thở dài rồi dịu dàng nói: “Đồng huynh quả thật là anh hùng, nô gia không ép nữa, nếu có một ngày Đồng huynh không chịu đựng được nữa, xin hãy nhớ rằng có nô gia đang đợi ở Đại Lương”.

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Tinh vương hậu và Quách Khai tuy bất đồng ý kiến về chuyện chiếc ghế thành thủ, nhưng hai người này thủy chung vẫn vì lợi ích mà cấu kết lẫn nhau, Đồng huynh hãy cẩn thận!”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, vô sĩa ý nghĩ lướt qua trong đầu, đồng thời thầm trách mình sơ sót, không kịp thời nhận ra thủ đoạn của Tinh vương hậu.

Long Dương quân đứng dậy cáo từ.

Hạng Thiếu Long hơi cảm động, ân cần đưa y ra cửa.

Trong khoảng khắc, gã biết cần phải đặt lại sách lược, nếu không dừng hòng có mạng rời khỏi Hàm Đan, chứ đừng nói đến chuyện bắt sống Triệu Mục.

o O o

Chương 102
VỜ VỊT ỒM Ờ

Tiền Long Dương quân xong, Hạng Thiếu Long sai người đến mời Phổ Bố hỏi han chuyện của Triệu Mục.

Phổ Bố nghĩ một chốc rồi nói: “Gần đây y rất ít ở trong phủ, bọn người đi theo y đều là những tâm phúc làm việc cho y quá mười năm, bọn tiểu nhân chỉ phụ trách việc phòng vệ trong phủ”.

Hạng Thiếu Long nói: “VẬY HUYNH ĐỆ CỦA CHÚNG TA THÌ THẾ NÀO?”

Phổ Bố hờn hờ nói: “Bọn họ rất vui mừng, bảo Hạng gia giữ lời, không bỏ chúng tôi. Việc ám sát Nhạc Thừa thật tuyệt vời. Nhưng tại hạ vẫn chưa tiết lộ Đồng gia chính là Hạng Thiếu Long, cẩn thận bao giờ cũng tốt hơn”.

Hạng Thiếu Long thấy y cẩn thận như vậy nên yên lòng lắm, nói: “Triệu Mục mỗi lần về phủ, có đến một nơi đặc biệt nào trong phủ không?”

Phổ Bố hơi ngạc nhiên rồi gật đầu nói: “Đồng gia nói vậy, tiểu nhân cũng có chút ấn tượng, mấy ngày nay về phủ, y thường đi lòng vòng ở ngoại khách hiên trong Bích Đào viên, lại bảo tiểu nhân phái người canh giữ nơi ấy, đặt năm chòi canh. Đồng gia hỏi vậy, chắc là đã biết nguyên nhân”.

Hạng Thiếu Long cả mừng, hỏi lại chuyện thư hiệu trung, nói: “Y nhất định giấu thư hiệu trung ở chỗ ấy. Hừ! Đêm nay ta nhất định phải đến lấy thư hiệu trung mới được”.

Phổ Bố khổ não nói: “Đêm nay không được, Triệu Mục đã hẹn Diên Đan và Lý Viên đến bàn việc, việc bảo an được tăng cường, nên khó có thể đột nhập vào mà không bị phát giác”. Rồi thở dài: “Diên Đan đã phái mười tay hảo thủ trà trộn vào người của chúng ta, giờ đây cả bọn tiểu nhân cũng phải cẩn thận. Nếu chẳng phải tiểu nhân là người phụ trách thăm dò tin tức, e cũng khó mà dễ dàng đến đây gặp Đồng gia”.

Hạng Thiếu Long giật mình, Triệu Mục có chuyện cần bàn bạc với Diên Đan và Lý Viên, mà lại giấu mình, càng chứng thực suy đoán của Đằng Dực, Triệu Mục đã bắt đầu nghi ngờ mình, không tin tưởng mình nữa.

Nghĩ một chốc rồi nói: “Ta sẽ đến muộn, lúc ấy Diên Đan và Lý Viên đều đã ra về, việc phòng thủ tự nhiên buông lỏng hơn”.

Phổ Bố lắc đầu rồi nói: “VẬY CÀNG KHÔNG ĐƯỢC, SỢ DỄ DIÊN ĐAN PHÁI HƠN MƯỜI NGƯỜI KIA ĐẾN CHỦ YẾU LÀ VÌ Y ĐÃ TẶNG CHO TRIỆU MỤC HƠN HAI MƯỜI CON ÁC KHUYỂN CỦA NGƯỜI HUNG NÔ, BẦY ÁC KHUYỂN ĐÃ ĐƯỢC HUẤN LUYỆN KHÔNG NHỮNG KHỨU GIÁC LỢI HẠI, MÀ THÍNH GIÁC VÀ THỊ GIÁC ĐỀU VÔ CÙNG NHẠY BÉN, QUÁ NỬA ĐÊM THÌ THẢ RA ĐỂ BỌN

chúng tuần tra toàn phủ. Chúng chỉ nghe người của Điền Đan chỉ huy, người trong phủ đến quá nửa đêm thì đều đóng cửa, bọn phủ vệ cũng phải nấp trên chòi canh, không ai dám bước ra”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Đó nhất định là gian kế do Điền Đan nghĩ ra, dù trong phủ có gian tế của Hiếu Thành vương cũng khó mà hoạt động, đương nhiên cũng là cách đối phó với ta. Hừ! Vậy hãy để ta đêm nay nhân lúc bọn chúng tiệc tùng no say, đột nhập vào trong phủ!”

Phổ Bố hoảng sợ nói: “Đồng gia xin hãy suy nghĩ cho kỹ, bọn phủ vệ trong phủ có hơn hai ngàn tên, bao vây phía ngoài kín như bưng, trên mái nhà lại có bọn tiền thủ, đề phòng Đồng gia và Hiếu Thành vương phái người đến tấn công, Đồng gia không thể nào đột nhập vào được”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy khó khăn lắm, nhíu mày nói: “Chuyện xem lên thư hiệu trung phải giấu Triệu Mục, chuyện này để ta xem lại! Nếu quá nguy hiểm thì đành chịu vậy. À này, vừa rồi người bảo Triệu Mục sai người tăng cường bọn phủ vệ ở ngoại khách hiên, có phải đã sắp xếp cho huynh đệ của chúng ta đến đó hay không?”

Phổ Bố chép miệng: “Những kẻ này đều là do Triệu Mục đưa tên xuống, từ sau khi nữ thích khách xuất hiện, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều phải được y gật đầu rồi mới thực hiện. Đồng gia! Tiểu nhân thấy ngài đừng mạo hiểm nữa!”

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Bọn thủ hạ của Điền Đan thân thủ cao minh, có thể một địch mười, huynh đệ họ Lưu càng giỏi hơn, những tay kiếm thủ trong phủ lâu nay vẫn tự phụ, chẳng kẻ nào địch nổi mười chiêu của anh em bọn chúng. Nghe nói tên Đản Sở ấy càng lợi hại hơn, lại tinh thông binh pháp, ngoài Đồng gia, tiểu nhân thấy giờ đây ở Hàm Đan chẳng ai là đối thủ của y”.

Hạng Thiếu Long quả quyết nói: “Đêm nay xem tình hình rồi mới quyết định”.

Phổ Bố thở dài, rút ra một tấm bản đồ địa hầu phủ, nói: “Bản đồ này do tiểu nhân chuẩn bị đều ghi rõ các lối ra vào các chòi canh, nơi này chính là Bích Đào viên, trong vườn là ngoại khách hiên, vạn lần đừng leo lên mái, ở đó đã có bọn lính canh gác”.

Hạng Thiếu Long nhìn một chốc rồi nói: “Chỉ cần có thể tránh qua những chòi canh phía ngoài, chúng ta đã có cơ hội, hình vẽ vòng qua?”

Phổ Bố nói: “Đây là một dòng sông nhỏ, là chướng ngại thiên nhiên, muốn tiếp cận gian nhà dành cho khách này chẳng dễ dàng”. Rồi giải thích tỉ mỉ.

Hạng Thiếu Long sợ y ở lại quá lâu thì sẽ bị nghi ngờ nên thúc y quay về cho mau.

Tiền Phổ Bố xong, Hạng Thiếu Long lại bắt đầu nghiên cứu tấm bản địa, vẫn không nghĩ ra cách nào để đột nhập vào trong hầu phủ, thế là đi tìm Kỷ Yên Nhiên.

Giai nhân ấy thấy gã đến thì mặt mũi bí xị, ngã vào lòng gã rồi nói: “Người ta rất lo! Chàng tuy đại triển thần oai, nhưng khiến cho các bên đều nghi ngờ chàng, lạ nhất là tại sao chàng lại cho người giám sát hoàng cung, khi truy sát thủ hạ của Tín Lăng quân thì chỉ dùng thuộc hạ của chàng?”

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã thấy nhiều sơ hở như vậy, ngạc nhiên nói: “Là nàng nghĩ ra hay là nghe được ở đâu?”

Kỷ Yên Nhiên phục vào lòng gã, vừa khóc rấm rứt vừa nói: “Yên Nhiên nghĩ như thế, kẻ khác chẳng lẽ không thể hay sao? May mà bọn chúng dù suy đoán thế nào cũng không ngờ chàng vốn là Hạng Thiếu Long, cứ tưởng chàng cùng Tinh vương hậu và Hàn Sấm đã bí mật cấu kết với nhau. Ai cũng biết nếu không có Hàn Sấm che giấu và cung cấp tin tức, bọn Nhạc Hình làm sao có thể đột nhập vào hoàng cung giết người phóng hỏa, càng không biết Lỗ Công bí lục đang giấu ở đâu!”

Hạng Thiếu Long đang trĩa mắt, tự trách mình là người trong cuộc không sáng suốt, nàng tài nữ ấy nói tiếp: “Lý Viên vì muốn phá hoại hình tượng của chàng trong lòng người ta, bảo chàng là kẻ a dua, hết chung chạ với Triệu Nhã rồi đến Tinh vương hậu, may mà như vậy, người ta mới có thể dò hỏi cho chàng đấy”.

Hạng Thiếu Long không vui hỏi: “Nàng vẫn thường gặp mặt y sao?”

Kỷ Yên Nhiên lườm gã rồi nói: “ÌA, hay thật, Thiếu Long lại ghen tuông rồi. Thật là đa nghi! Người ta chịu thiệt thòi cũng chỉ vì chàng. Lý Mục sắp quay về. Triệu Mục chuẩn bị khi nào ra tay đây?”

Hạng Thiếu Long nói ra kế hoạch của Triệu Mục.

Vẻ mặt Kỷ Yên Nhiên đảm chiêu, trầm giọng nói: “Xem ra ngay cả Long Dương quân và Hàn Sấm bọn chúng cũng không tha đâu”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Triệu Mục dám đắc tội với hai nước Hàn, Ngụy trong tình thế này hay sao?”

Kỷ Yên Nhiên nói: “Triệu Mục chỉ cần tìm một cái cớ rồi giữ hai người ấy lại Hàm Đan, đến khi hai nước Ngụy, Hàn biết được thì việc đã rồi. Lúc ấy ném chuột sợ bể địa, lại kéo dài thêm mấy tháng, một năm, giả sử y có trừ khử được Lý Mục và Liêm Pha, lại có Tề, Sở chống lưng, Triệu Mục muốn ngồi lên vương vị chẳng phải là điều khó!”

Hạng Thiếu Long trầm ngâm rồi âu yếm nàng mỹ nữ ấy, sau đó nói: “Yên Nhiên có nghe lời ta hay chẳng?”

Kỷ Yên Nhiên nũng nịu nói: “Chỉ cần đừng ép người ta rời chàng thì chuyện gì cũng có thể thương lượng”.

Hạng Thiếu Long nói: “Ta đâu nữ! Ta muốn mỗi đêm đều phải ở bên nàng nữa kìa!”

Kỷ Yên Nhiên nghi ngờ nói: “Chàng không cần ứng phó với thê thiếp khác hay sao?”

Hạng Thiếu Long biết mình đã khoác lác quá đáng, đáp bừa: “Có chẵn lớn cùng ngủ không được sao?”

Kỷ Yên Nhiên giận dỗi liếc gã rồi không nhìn cười được, nói: “Chẵn lớn cùng ngủ, chỉ có chàng mới nghĩ thế thôi, người ta không hoang dâm vô đạo như chàng. Này! Rốt cuộc là chàng muốn Yên Nhiên làm gì đây?”

Hạng Thiếu Long nghiêm mặt nói: “Gia tướng của nàng có được bao nhiêu người, thân thủ thế nào?”

Kỷ Yên Nhiên nói: “Gia tướng của thiếp và nghĩa phụ cộng lại cũng được hơn trăm người, cao thủ cũng có được hơn hai mươi người, về mặt trung thành thì không có vấn đề gì, nhất là thủ hạ của Yên Nhiên, đều là những tộc người tránh nạn đến nước Ngụy, ai cũng có sở trường, trong đó có một sĩa người là hảo thủ rèn kiếm”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại nàng vốn là quý tộc nước Việt, cùng một nơi với Điền Trinh, Điền Phụng, thầm nghĩ mỹ nữ nước Việt quả thật bất phàm, nói: “Lần này dù thành hay bại, chúng ta cũng phải rời nước Triệu, ta muốn Yên Nhiên tìm một cái cớ để bỏ đi trước”.

Kỷ Yên Nhiên giật mình quay ngoắt lại, kiên quyết nói: “Không! Người ta dù chết cũng phải chết chung với chàng. Yên Nhiên đã chịu nhiều nỗi khổ phân ly rồi”.

Hạng Thiếu Long cảm động lắm, dịu dàng nói: “Nàng đi chỉ là màn kịch, giờ đây ta đã là thành thủ, tất sẽ đưa nàng đột nhập trở lại để ngầm giúp đỡ ta. Làm như thế, chỉ muốn đưa Trâu tiên sinh và đôi nô tỳ của ta về nơi an toàn, khiến ta không còn lo lắng gì nữa!”

Kỷ Yên Nhiên thở phào nói: “Tha cho chàng đó!” Trầm ngâm một hồi rồi nói: “Lý do hay nhất là quay về nước Ngụy để chịu tang, vừa rồi người ta mới nhận được tin, Ngụy vương hậu trước nay vẫn xem Yên Nhiên như là nữ nhi, qua đời vì bệnh. Yên Nhiên sẽ lấy cớ ấy ngày mốt lập tức lên đường về Ngụy, đến biên giới nước Ngụy thì vòng sang Hàn, sau đó lần vào Tần và quay lại nước Ngụy, sẽ do chàng sắp xếp. Chao ôi! Người ta vui lắm, vì đã có thể được sống chết cùng chàng!”

Sau khi bàn bạc chi tiết, Hạng Thiếu Long mới vội vàng về trạm chỉ huy.

Đằng Dực thấy gã liền nói: “Hàn Sấm sai người đến tìm đệ bảo có chuyện gấp”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu có thể phân thân như Tôn Ngộ Không thì hay quá, kéo y lại gần rồi nói: “Đêm nay đệ sẽ đến chỗ Triệu Mục đánh cắp một vật, đến lúc ấy huynh hãy cải trang thành đệ là hay lắm”.

Đằng Dực nhú mày nói: “Hiệu trung thư?”

Hạng Thiếu Long gật đầu.

Đằng Dực trầm ngâm rồi nói: “Triệu Mục vì phòng bị đệ mà canh phòng cẩn mật, đệ nhất định phải mạo hiểm hay sao?”

Hạng Thiếu Long gượng cười nói: “Để làm rõ âm mưu của Triệu Mục, còn có phương pháp nào hay hơn nữa?”

Đằng Dực thở dài rồi nói: “Nếu muốn cải trang thành đệ, không ai hợp hơn Ô Quả, tên tiểu tử này rất giỏi giả vờ, bắt chước giọng người khác rất giỏi, lại có ta bên cạnh, đảm bảo không ai có thể phát giác được. Đây, hay là đêm nay cho Kinh Tuấn đi theo”.

Hạng Thiếu Long nói: “Đệ biết rõ tình hình của Triệu Mục, chuyện này càng ít người dự vào càng tốt. Đệ gặp Hàn Sấm trước rồi mới quay vào bàn kỹ sau”. Nói rồi quay ra.

Đằng Dực biết gã đã quyết định nên không nhiều lời nữa.

Đến hành quán của Hàn Sấm, kẻ này mặt mũi lăm lỳ, dẫn gã vào nội phủ rồi đóng chặt cửa lại mới nói: “Tinh vương hậu muốn gặp Đồng huynh”.

Trong nội đường chỉ có một mình Tinh vương hậu, đứng quay lưng về phía họ, nhìn ra ngoài vườn. Ánh nắng từ bên ngoài hắt vào càng làm cho thiếu phụ xinh đẹp này trông quý phái hơn muôn phần, làm cho Hạng Thiếu Long trong nhất thời không nghĩ bà là một kẻ đầy âm mưu quỷ kế.

Hai người đến sau lưng bà.

Tinh vương hậu chậm chậm quay lại, mỉm cười với Hạng Thiếu Long rồi quắc mắt với Hàn Sấm, lạnh lùng nói: “Nếu không phải nhờ Đồng khanh gia, lần này bổn hậu cũng bị con người lỗ mãng như người liên lụy”.

Hàn Sấm là người có địa vị, bị Tinh vương hậu mắng trước mặt Hạng Thiếu Long thì lúng túng lắm, mặt đỏ ửng nhưng không dám cãi lại.

Hạng Thiếu Long cĩa ý giảng hòa: “Chuyện này đã qua, Tinh vương hậu xin đừng trách cứ hầu gia”.

Mặt Tinh vương hậu vẫn lạnh như băng, liếc Hàn Sấm rồi mới nói: “Chuyện này vẫn chưa hết đâu, ta đã nói trong tình hình hiện nay không nên có quan hệ gì với Tín Lăng quân, người cứ không nghe lời ta, suýt nữa đã hại Đồng khanh gia”.

Hàn Sấm chép miệng nói: “Tinh tử, muốn đệ chuộc tội thế nào Tinh tử mới hết giận đây? Đệ không ngờ bọn Nhạc Hình lại tàn độc như thế, đã làm lớn chuyện”.

Tinh vương hậu đột nhiên cười, khi hai người đang lấy làm lạ nói: “Chỗ lợi duy nhất là giờ đây Hiếu Thành vương càng coi trọng Đồng tướng quân hơn, ả dams phụ Triệu Nhã lại rất cảm kích tướng quân. Được rồi, ta phải bàn chuyện riêng với Đồng khanh gia”.

Hàn Sấm hiểu ý lui ra, thuận tay đóng cửa lại.

Tinh vương hậu bước tới, cách Hạng Thiếu Long một tầm tay mới dừng lại, dịu dàng nói: “Đồng khanh lập công lớn như thế, muốn bốn hậu cảm tạ thế nào đây?”

Tuy biết rõ bà ta muốn dùng sắc đẹp để lung lạc mình, lại biết lòng dạ bà ta chẳng tốt lành gì, nhưng nghĩ lại bà ta là vương hậu nước Triệu, lại kêu gọi như thế nên cũng kích thích lắm, cổ họng gã khô khốc, nói: “Tinh hậu có ơn nâng đỡ bỉ nhân, bỉ nhân tự nhiên phải tận lực cho Tinh hậu, làm chuyện gì cũng được cả”.

Tinh vương hậu lại bước tới một bước nữa, suýt tí nữa thì ngã vào lòng Hạng Thiếu Long, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh, dịu dàng nói: “Mọi người giờ đây đều nói một đường làm một nẻo, còn Đồng khanh gia thì không quản công mình, thực hiện lời hứa với bốn hậu, khiến bốn hậu vô cùng cảm động, bốn hậu sẽ mãi mãi không quên chuyện Đồng khanh làm cho Hàn Tinh này, chỉ cần ta có thể nắm được quyền lực trong tay, đảm bảo Đồng khanh sẽ được hưởng vinh hoa phú quý suốt đời”.

Nếu là trước đây, với tính cách dễ tin người, Hạng Thiếu Long sẽ rất cảm động, nhưng giờ đây đã có lời cảnh cáo của Long Dương quân nên trong lòng cảnh giác, nhưng trên mặt thì vẫn lộ ra vẻ cảm động, nói: “Đồng Khuông này có ơn phải báo, đây chỉ là chuyện nhỏ...”.

Tinh vương hậu lại bước tới nữa, bộ ngực ngồn ngộn ép sát vào người Hạng Thiếu Long, hơi thở trở nên gấp gáp: “Dù ta có là vương hậu hay không, cũng chỉ là nữ nhân, cần được nam nhân che chở. Chàng cũng biết chuyện xấu của đại vương, y hứa không quản thúc người ta nữa. Sức khỏe y ngày một kém, nhất là nửa năm nay, suốt ngày bệnh hoạn, nếu vương nhi có thể ngồi lên đế vị, lại càng phải cần một nhân tài kiệt xuất như chàng giúp đỡ mẹ con bọn thiếp, chàng có hiểu ý của bốn hậu chăng?”

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu không hiểu hàm ý này thì quả là hạng ngốc nghếch, cựa ý nhú mày nói: “Tinh hậu hãy yên tâm, bỉ nhân tuyệt đối trung thành với Tinh hậu. Chao ôi! Tinh hậu xin đừng làm thế, bỉ nhân sắp chịu không nổi nữa rồi”.

Tinh vương hậu mỉm cười lả lơi, hôn đánh chụt lên má gã rồi lui về phía cửa sổ, nói: “Ai cần khanh phải nén chịu? Làm người nếu không hết lòng, còn gì là lạc thú. Nhưng giờ đây thời gian không cho phép bốn hậu xem thử Đồng khanh có nói sàm hay không, thế này nhé! Nếu đến hoàng cung thì hãy tranh thủ thăm người ta nhé!”

Nói rồi quay ra, để lại Hạng Thiếu Long đang cắn răng nghiêng lợi, thầm nghĩ ả đã khiêu khích mình, điều tệ hại nhất là gã quả thật muốn nếm mùi vị của vị vương hậu này.

Nghĩ tới đây, bất địa nhớ lại xuân được mà Hàn Sấm đã cho mình để đối phó với Kỷ Yên Nhiên, nếu dùng một tí chắc không có gì quá đáng! Nói không chừng cục diện sẽ thay đổi, lại có thể biến khách thành chủ, không chế được mỹ nhân lợi hại này, đẹp đi được không ít ưu phiền.

Nghĩ tới đây bất địa tìm đánh thành thịch.

Khi cùng Đằng Dực về lại hành quán, Ô Quả bước lên nói: “Nhã phu nhân đã đến, đang trò chuyện với hai vị phu nhân”.

Hạng Thiếu Long nháy mắt với Đằng Dực, Đằng Dực hiểu ý, kéo Ô Quả sang một bên thì thầm.

Vào trong nội đường, thấy ba nữ nhân đang ngồi một góc nói chuyện vui vẻ, Hạng Thiếu Long ngạc nhiên lắm, thầm nghĩ cơ gì Thiện Nhu lại trở nên dễ gần đến thế, Điền Trinh, Điền Phụng kêu lên: “Đồng gia đã về...”.

Ba nữ nhân đều nhìn về phía gã mỉm cười, như hoa đang nở rộ, lại thêm chị em Điền thị vẻ đẹp chẳng kém ả bao nhiêu, khiến gã mờ cả mắt không biết mình đang ở đâu.

Triệu Nhã cười: “Nhã nhi mang đến một ít địa trang sức cho Nhu tử, Tiểu Trinh, Tiểu Phụng, bọn họ rất vui mừng!”

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ té ra là vậy, rồi đến ngồi bên cạnh họ.

Điền Trinh nói: “Đồng gia! Dọn cơm được chưa?”

Hạng Thiếu Long gật đầu nói: “Ta đang đói đây! Tiểu Tuấn đâu rồi?”

Triệu Chi nói: “Sáng nay y ra mục trường, đến giờ vẫn chưa về”.

Hạng Thiếu Long đứng dậy nói: “Nhã nhi! Ta có lời muốn nói với nàng”.

Thiện Nhu không vui: “Chàng xem bọn thiếp là người ngoài hay sao? Có chuyện gì mà phải giấu giếm như thế?”

Nói như thế khiến cho Triệu Nhã không dám đứng dậy.

Hạng Thiếu Long không vui, nhúu mày, Thiện Nhu cười khúc khích rồi kéo Triệu Chi đứng dậy nói: “Đừng cho là thật, người ta chỉ đùa thôi”. Liếc gã rồi cùng Triệu Chi nhặt mấy món địa trên bàn rồi ra ngoài.

Hạng Thiếu Long cũng phì cười, ngồi xuống lắc đầu nói: “Ngựa hoang rất cuộc vẫn là ngựa hoang!”

Triệu Nhã nói: “Thiếp cũng có chuyện muốn nói với chàng, vừa rồi vương huynh gọi thiếp vào cung, hỏi thiếp có hoàn toàn tin tưởng chàng chăng. Thiếp đáp rằng, Đồng Khuông dù thế nào cũng đáng tin hơn Quách Khai!”

Hạng Thiếu Long cảm thấy tò mò, hỏi: “Y có phản ứng thế nào?”

Triệu Nhã nói: “Lúc đầu y không vui, nhưng người ta hỏi y rằng ai đã thí mạng cứu Long Dương quân, ai đã đoạt Lỗ Công bí lục về cho y, y liền cứng họng”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Tinh vương hậu, thuận miệng hỏi: “Quách Khai phải chăng có mối tư tình với Tinh vương hậu?”

Triệu Nhã hơi ngạc nhiên, nói: “Chuyện này thiếp không biết, hình như không có khả năng lắm! Nữ nhân này trước giờ rất nhát nhẽo chuyện nam nữ, theo thiếp nhớ thì bà ta chỉ có mối quan hệ với Tín Lăng quân và Triệu Mục, chàng nghe đâu được chuyện này?”

Hạng Thiếu Long không trả lời mà hỏi: “Hiếu Thành vương thực sự không hỏi đến chuyện của bà ta hay sao?”

Triệu Nhã nói: “Vương huynh không muốn vương hậu làm phiền y, chỉ cần bà ta không quá đáng, vương huynh sẽ để cho bà ta được tự do, đâu có còn thời gian quản đến chuyện bà ta nữa. Vương huynh hơi e ngại bà ta! Chàng vẫn chưa cho người ta biết tin ấy từ đâu mà có kia mà!”

Hạng Thiếu Long nói: “Long Dương quân cho ta hay, theo lý thì y không lừa gạt ân nhân đã cứu mạng y”.

Triệu Nhã lặng người một lát rồi dăm chiêu nói: “Nếu thiếp đoán không lầm, Quách Khai đã từng tìm Long Dương quân, dò xét khẩu khí của y, xem thử khi xảy ra chuyện, nước Ngụy có chịu ủng hộ nữ nhân ấy không, cho nên Long Dương quân mới suy đoán như vậy”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Vậy phải chăng Tinh vương hậu và Quách Khai có âm mưu khác?”

Triệu Nhã khổ não nói: “Sức khỏe vương huynh ngày càng kém, giờ đây ai cũng nuôi mộng riêng cho mình, có lúc cả thiếp cũng chẳng biết ai với ai là một đảng chứ đừng nói gì chàng”.

Thiện Nhu gọi: “Mau dùng cơm! Thức ăn đã nguội!”

Triệu Nhã nói: “Chàng phải cẩn thận Triệu Mục, tên gian tặc này giỏi dùng độc, thủ pháp rất kỳ lạ”.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, ôm ả vào lòng, ghé tai ả nói: “Nhã nhi có cách nào thoát khỏi nước Triệu trước khi diễn ra buổi tiệc tổng tiễn Long Dương quân,

ta thoát thân xong sẽ hội hợp với nàng, lúc ấy khi ta sắp xếp được đường rút lui sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Triệu Nhã giật mình, cắn môi rồi cúi đầu nhỏ nhẹ nói: “Để cho thời gian người ta suy nghĩ được không?”

Hạng Thiếu Long không nỡ ép ả, gật đầu đồng ý, kéo ả ra ngoài bàn, vừa ngồi xuống, Đàng Dực bước vào ra hiệu mọi chuyện đã sắp xếp xong rồi ngồi xuống trước mặt gã.

Điền Trinh lúc ấy rót rượu cho Hạng Thiếu Long, gã nói: “Đêm nay ta không uống rượu”.

Thiện Nhu nhìn gã, lộ vẻ chú ý.

Hạng Thiếu Long ôm eo Điền Trinh, nói: “Trinh nhi có biết rõ ngọa khách hiên của Triệu Mục chẳng?”

Điền Trinh ngoan ngoãn ngồi xuống, gật đầu.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Trong phòng có chỗ nào có thể giấu một vật như quyển sách chẳng?”

Điền Trinh suy nghĩ một chốc rồi nói: “Nơi ấy toàn giấu những thứ kẻ khác tặng cho tên gian tặc, những thứ như văn kiện thì chưa bao giờ để chỗ ấy”.

Điền Phụng tiếp lời: “Cả tử cũng không có, nhưng bọn thiếp rời khỏi đã lâu, không biết giờ đã khác lúc trước hay không”.

Triệu Nhã lo lắng nói: “Phải chăng chàng đang muốn lấy thư hiệu trung? Giờ đây Triệu Mục rất cảnh giác, ban đêm lại dùng ác khuyển canh gác, không đi được không?”

Đàng Dực hỏi: “Trong phủ nhất định có bí đạo và mật thất, các người có biết không?”

Bọn Triệu Nhã đều lắc đầu.

Điền Trinh đột nhiên kêu lên một tiếng rồi nói: “Thiếp nhớ rồi, ở mỗi gian nhà chính trong phủ đều có những địa lao cất giữ binh khí cung tên, nhưng gian nhà dành cho khách có địa lao ấy hay không, tiểu tỳ cũng không rõ”.

Mọi người thấy không liên quan gì đến bí đạo thì tia hy vọng vừa bùng lên đã tắt ngấm, Thiện Nhu cười lạnh lùng nói: “Dù cho biết được cửa ra vào của bí đạo ở đâu thì thế nào, nếu ta là Triệu Mục, tất sẽ sai người canh giữ địa đạo, lại để ống đồng nghe lén, dù cho ruồi bay vào cũng có thể nghe được rõ ràng”.

Triệu Chi cười nói: “Thiếu Long mau thỉnh giáo Nhu tử xem, xem Nhu tử lần trước đã làm thế nào mà lẻn vào được hầu phủ!”

Mọi người đều ngạc nhiên, nhớ lại Thiện Nhu đã từng có lần lẻn vào hầu phủ hành thích Triệu Mục, sau chuyện ấy thì an toàn thoát ra.

Thiện Nhu bữu môi nói: “Người ta anh hùng cái thế, độc hành độc đoán, đâu cần một tiểu nữ như ta giúp đỡ? Huống chi Thiện Nhu ta đây chả có phần dự vào, thôi thì để dành sức mà ngủ cho ngon”.

Triệu Nhã không nén cười được nói: “Hảo Nhu tử, nhìn dáng vẻ oán trách của Nhu tử, Đồng gia chúng ta đêm nay làm sao có thể thiếu Nhu tử được? Nhu tử đừng đa tâm”. Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nháy mắt nói: “Phải không đại gia?”

Hạng Thiếu Long chỉ đành cười: “Đương nhiên! Mong Nhu đại cô nương dắt tiểu nhân đến hầu phủ chơi một chuyến!”

Thiện Nhu chuyển oán giận thành vui sướng nói: “Là chàng cầu ta đấy nhé! Đừng làm ra vẻ bị ép buộc, tuy bản lãnh thiết kế những thứ bắt gà trộm chó, ta kém chàng một tí, nhưng luận vào nhà giết người thì trên đời này có ai bằng Thiện Nhu ta đây, nếu không Điền Đan đâu cần phải cẩn thận”.

Triệu Chi biến sắc nói: “Nhu tử! Giờ đây không phải là vào nhà giết người!”

Thiện Nhu nói: “Chỉ là tử dụ thôi!” Rồi đứng dậy nói: “Ta phải đi chuẩn bị”. Lúc định quay ra, thấy Hạng Thiếu Long vẫn còn ngẩn người ra nhìn thì gắt nhẹ: “Còn chưa đi thay y phục, ta phải cho chàng mặc bộ y phục đặc chế để chống nước!”

Không thềm để ý đến mọi người đang há hốc mồm mà quay về phòng.

o O o

Chương 103

ĐANG ĐÊM ĐẾN THĂM HẦU PHỦ

Màn đêm buông xuống.

Đôi xe ngựa rời khỏi hành quán.

Ô Quả hóa trang thành Đồng Khuông và Đằng Dực, cùng một nhóm thủ hạ và thân vệ của Nhã phu nhân tiền hô hậu ủng thúc ngựa theo bảo hộ vệ.

Hạng Thiếu Long thật sự và Thiện Nhu thì nấp trong thùng xe.

Hai người mặc bộ y phục tránh nước bằng da hươu, chỉ lộ hai con mắt, tay và chân, hơi giống với bộ quần áo người nhái của thế kỷ hai mươi mốt.

Bộ Hạng Thiếu Long đang mặc là Thiện Nhu làm cho Triệu Chi, may mà Triệu Chi cũng cao lớn, da hươu cũng có tính đàn hồi nên có thể miễn cưỡng mặc vừa.

Hai người ngoài những thiết bị leo trèo, binh khí, ám khí, mỗi người còn mang theo một ống đồng để hít thở dưới nước.

Nhưng đến giờ Thiện Nhu vẫn chưa tiết lộ cách đột nhập vào phủ, Hạng Thiếu Long chỉ đành nén lòng không hỏi.

Hạng Thiếu Long xoay qua hỏi Triệu Nhã: “Nhã nhi đã nghĩ xong chưa?”

Triệu Nhã nói với vẻ nan nài: “Thế này được không? Chàng đi rồi người ta đợi một thời gian nữa thì mới đến nơi nào đó để gặp chàng. Người ta không an lòng đi trước chàng”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Giả sử vương huynh của nàng đột nhiên qua đời, quyền lực rơi vào tay Tinh vương hậu, bà ta có chịu buông tha cho nàng không, lúc ấy ta về Hàm Dương thì làm sao giúp được nàng?”

Triệu Nhã nói: “Bà ta đứng chưa vững, làm sao đối phó được thiếp, huống chi bà ta thủy chung vẫn là người Hàn, nếu hoàng tộc của bọn thiếp ra tay, vương công đại thần há để cho bà ta được nước, lúc ấy thiếp muốn bỏ đi, bà ta vui mừng còn không kịp nữa, Thiếu Long! Người ta lo sợ chuyện khác kìa!”

Nói hai câu này thì thanh âm trầm xuống.

Thiện Nhu nghe không rõ, không vui nói: “Triệu Nhã, tỷ có thể nói lớn hơn một chút không?”

Hai người đều phì cười.

Hạng Thiếu Long không thèm để ý đến nàng, quay qua Triệu Nhã nói: “Nhã nhi sợ chuyện gì?”

Triệu Nhã ôm riết lấy gã, rầu rĩ nói: “Sợ kẻ khác không tha cho người ta”.

Hạng Thiếu Long kỳ thực trước nay vẫn lo lắng về vấn đề này, chỉ đành an ủi: “Sau khi về Hàm Dương ta sẽ ra mặt cho nàng, Đinh Phươg và Thiên công chúa đều là những người mau quên, không nhớ hận cũ, còn những người khác thì không cần lo lắng, đây gọi là lấy công chuộc tội mà”.

Có tiếng Đằg Dực ở phía ngoài truyền vào: “Chuẩn bị, đã đến hầu phủ, ịa, thật tuyệt, xe Diền Đan đang ở phía trước”.

Xe ngừng, nói chuyện một hồi, hai người Hạng, Thiện né sang một góc, Triệu Nhã vén rèm cửa sổ lên, nhìn ra.

Đội xe của Diền Đan chậm chậm tiến tới, hai bên đều ngừng lại.

Ô Quả lúc này đang giả thành Đổng Khuông cùng Đằg Dực thúc ngựa tiến lên, chào hỏi Diền Đan.

Diền Đan vén rèm cửa lên, cười: “Đổng tướng quân vất vả quá, bọn người rảnh rồi chúng tôi lại uống rượu, ngày đêm bận rộn vì chúng tôi, nhưng thể lực con người có hạn, còn Đổng tướng quân hãy nghỉ ngơi nhiều hơn”.

Ô Quả giả tiếng nói của Hạng Thiếu Long, cười: “Bỉ nhân vốn là kẻ thô lậu, càng bận càng vui, đa tạ Diền tướng quốc đã quan tâm”. Tiếng nói, thần thái, ngữ điệu đều y hệt Hạng Thiếu Long.

Với con mắt sắc bén như Diền Đan, dưới ánh đèn lờ mờ, cũng không phát hiện ra sơ hở, cười xong thì nhìn sang Triệu Nhã nói: “Phu nhân mấy hôm nay dung quang rực rỡ, thần thái bay bổng, có thể cho Diền mỗ biết có bí quyết gì chăng?”

Mọi người đều giật mình, biết Diền Đan nói như thế là để thăm dò khẩu khí của Triệu Nhã.

Triệu Nhã đương nhiên có cách đối phó, mỉm cười nói: “Triệu Nhã có bí quyết gì đâu, mong Diền tướng quân đừng cười”. Nói rồi buông rèm.

Diền Đan cười khà khà rồi tạm biệt Đổng Khuông và Đằg Dực, lệnh cho đoàn xe tiếp tục tiến tới.

Hai đoàn xe lướt qua nhau.

Hạng Thiếu Long phát tay cho Thiện Nhu, thời gian xuống xe đã đến.

Hai người nhờ bóng tối, lặng lẽ núp trong lùm cây phía tây nam bên ngoài hầu phủ.

Hạng Thiếu Long không biết Thiện Nhu sẽ làm trò gì, cho đến khi đi theo nàng tới bên cạnh con rạch nhỏ thì mới hiểu ra.

Thiện Nhu kéo gã ngồi xuống rồi nói: “Phàm là những phủ đệ có sông rạch bao bọc, ắt sẽ có lối cho nước ra vào, đó là đại bí mật của Thiện Nhu ta đây, lần trước thiếp cũng nhờ vào con sông này mà vào được phủ tên gian tặc, nếu may

mắn, nói không chừng có thể bơi thẳng đến được con sông ở trong Bích Đào viên cũng không chừng”. Nói xong đắc ý nhìn Hạng Thiếu Long.

“Ở đây cách hầu phủ cả trăm trượng, làm thế nào mà hít thở?” Hạng Thiếu Long nói.

Thiện Nhu liếc gã rồi bực dọc nói: “Ngốc thật! Người ta có thể vào, tự nhiên có cách hít thở, ống đồng ấy để làm gì? Trừ phi vừa mới mưa xong, nếu không con sông sẽ rất cạn, chỉ cần ngậm ống đồng trong mồm, một đầu chĩa lên khỏi mặt nước, chẳng phải giải quyết được vấn đề rồi sao?”

Hạng Thiếu Long trong lòng thán phục lắm, nhưng mặt khác cũng có chút tức giận, đột nhiên xông tới ôm chặt lấy nàng rồi hôn ngấu nghiến. Thiện Nhu đề phòng không kịp, nhất thời lúng túng.

Hạng Thiếu Long buông nàng ra, rồi nói: “Đó là phần thưởng dành cho nàng”.

Thiện Nhu đỏ mặt, trừng mắt nhìn gã rồi lội xuống sông.

Trong chốc lát hai người trước sau đã lội ra được khoảng ba thốn, cứ thế mà tiến thẳng về phía trước.

Hạng Thiếu Long dăng lên trong lòng một suy nghĩ kỳ lạ. Mỗi khi hành sự trong đêm, gã đều có cảm giác từ sáng chuyển thành tối. Cũng giống như hai thế giới sáng tối này cùng tồn tại song song, chỉ là người bình thường khi sống trong thế giới sáng sủa, không hề biết đến ma quỷ hoặc thế giới hắc ám mà thôi. Lần này chỉ có thể dựa vào xúc giác để hoạt động trong thế giới hắc ám này. Vì thế mỗi bước đều phải cẩn thận, một thế giới đầy kích thích và nguy hiểm, quả thật rất hấp dẫn.

Sau một tuần trà, hai người đã đến nơi nước ra vào, đến ao sen của vườn hoa lớn sau phủ, hiện thân lên phía dưới một chiếc tàu nhỏ.

Bầu trời đầy sao, ánh trăng mờ mờ, ếch trong hạ kêu ộp ộp.

Xa xa là một đội phủ vệ đang tuần tra quanh hạ, hai người định thần nhìn lại, điều gây chú ý cho bọn họ nhất là hai chấm xanh biếc trông kỳ lạ vô cùng.

Hạng Thiếu Long giật mình, vội kéo Thiện Nhu lặn xuống nước.

Gã đang run sợ.

Hai chấm xanh biếc ấy chính là đôi mắt của con ác khuyển, được phản chiếu do ánh sáng từ trong phủ hắt ra, xem ra đây là con ác khuyển được thả ra để canh gác. Vì bọn Điền Đan đến đây nên phải tăng cường phòng vệ.

Bọn tuần vệ đi qua cầu, hai người mới ló lên khỏi mặt nước, Thiện Nhu hạ giọng nói: “Nguy to! Có bọn súc sinh này trên bờ, chúng ta chỉ có thể ở trong con kênh này thôi, nếu ngọa khách hiên cũng có ác khuyển, chúng ta chỉ đành quay về nhà nằm ngủ mà thôi”.

Hạng Thiếu Long cũng bất địa cảm thấy nản lòng, nhưng giữa đường mà quay về thì thật đáng tiếc, cựa găng lấy lại tinh thần rồi xác định phương hướng Bích Đào viên, chia nhau lặn xuống nước.

Hạng Thiếu Long đã từng được huấn luyện lặn nước, hoạt động như một con cá dưới làn nước đen kịt, cảm giác được dòng chảy trong ao, lát sau đã tìm thấy được lối nước chảy vào, lộ lên mặt nước, hai người vui vẻ nói: “Tìm ra rồi!” Nhưng bất địa đồng thanh kêu hồng bét.

Vậy thì lối nào vào Bích Đào viên? Nếu không phải tất cả đều dẫn tới nơi ấy thì sao, chuyện này không ai xác định được. Hơn nữa hai thủy đạo (ống cống) này đều ở phía dưới đáy hịa, hoàn toàn không có chỗ để hít thở, giả sử không thể hít thở thì sẽ ngộp chết, thế mới thật là oan mạng.

Trong lúc gấp rút, Hạng Thiếu Long nảy ra sáng kiến, ghé tai Thiện Nhu nói: “Chúng ta chia nhau lặn vào thủy đạo, xem thử phương hướng rồi lập tức quay đầu, đừng miễn cưỡng”.

Thiện Nhu gật đầu.

Hạng Thiếu Long hít một hơi dài rồi lặn xuống nước, chui vào thủy đạo, tiến được vài trượng thì phát giác thủy đạo vòng sang bên trái, vội vàng lùi ra, trong không gian hẹp này, quay đầu thật khó.

Hai người lại gặp nhau.

Thiện Nhu nói: “Thiếp bơi được hai trượng, phía trước hình như không có vấn đề gì, nhưng ở đây cách Bích Đào viên ít nhất khoảng vài trăm bước, chúng ta làm sao có thể đủ hơi mà bơi đến đó”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại bản địa mà Phố Bố đã giao cho mình, nói: “Từ đây đến Bích Đào viên còn có một cái ao nữa, chúng ta hãy theo thủy đạo mà đến hịa ấy trước”.

Thiện Nhu không chịu: “Dù cho ao nằm ở giữa, cách đây cũng hơn trăm bước, chúng ta vẫn không thể đến được đấy”.

Hạng Thiếu Long nảy ra sáng kiến, vui mừng nói: “Ta đã có cách, chỉ cần chúng ta bọc lại một đầu của ống đồng, đầu kia dùng tay bịt kín, khí dư trong ống đủ cho chúng ta đổi ba lần khí, chẳng phải sẽ đến nơi ấy hay sao?”

Thiện Nhu trong mắt lộ vẻ kinh dị, nói: “Chàng té ra chẳng phải là ngốc, nhưng dùng thứ gì để bọc đây?”

Hạng Thiếu Long nói với vẻ bí hiểm: “Trong lớp áo da của ta có một chiếc quần ngắn, nàng có mặc địa phía bên trong không?”

Thiện Nhu bức bối nói: “Thật nhảm nhí!”

Hạng Thiếu Long kéo nàng đến ngọn giả sơn ở giữa hịa, mở nút áo của nàng rồi thò tay vào trong lớp áo da xé một mảnh áo.

Thiện Nhu ngoan ngoãn chấp nhận mà không chửi rửa nữa, có lẽ biết chuyện này không thể tránh được nên chỉ đành chấp nhận, hoặc cũng có thể vì giết Triệu Mục và Điền Đan nên chuyện gì cũng có thể hy sinh được. Huống chi phần tiện nghi lớn nhất đã bị nam tử này chiếm từ lâu.

Nhìn Hạng Thiếu Long xé mảnh vải bọc lại ống, nghi ngờ hỏi: “Có được không?”

Trong lúc sinh tử nàng đã bắt đầu quan tâm gã.

Hạng Thiếu Long nói đầy tin tưởng: “Bọc ba lớp, khí sẽ thoát ra một ít, nhưng lúc ấy chúng ta đã chui lên được rồi. Nào!”

Hai người bơi đến chỗ có lối ra vào, hít một hơi dài rồi dùng tay bịt đầu không được bọc lại, Thiện Nhu chui vào thủy đạo trước.

Hai người mau chóng chui sâu vào trong.

Bơi được khoảng ba mươi bước, hai người đổi khí lần thứ nhất, đến khi đổi khí lần thứ hai thì cả hai đã cảm thấy choáng váng, không phân biệt được sự vật, chỉ cảm thấy khí trong ống đã bị hút cạn, hoảng hốt gắng gượng bơi về phía trước.

Lối ra đã xuất hiện ở trước mặt.

Cả hai mừng rỡ chui ra, lộ đầu lên mặt nước, dựa vào bờ thở dốc.

Xung quanh đều có cây cối bao bọc, đây là một hoa viên nhỏ, nhưng trông rất điền nhã.

Mỗi lần Hạng Thiếu Long đến hầu phủ, phạm vi hoạt động chỉ trong mấy tòa nhà, không ngờ ở đây lại có một nơi đẹp đến thế. Trong vườn yên tĩnh, không nghe tiếng người, chỉ treo vài ngọn phong đăng, ánh sáng vàng vọt hắt xuống mặt hịa, Thiện Nhu thở dốc nói: “Lần này lại càng hỏng bét, chúng ta nhiều nhất chỉ bơi được khoảng một trăm bước, từ đây đến con sông đào ở Bích Đào viên, ít nhất cũng trên hai trăm bước, xa gần còn chưa biết được, không khí trong ống đồng làm sao đủ dùng?”

Hạng Thiếu Long đang lo lắng về chuyện này, ngẩng ra nhìn Thiện Nhu rồi nảy ra một ý, nói: “Nàng cho ta hôn một cái, ta sẽ nghĩ ra được cách ngay”.

Thiện Nhu ngạc nhiên rồi cúi đầu hạ giọng nói: “Nếu gạt thiếp, thiếp sẽ giết chàng ngay”. Nói rồi kéo cổ gã, tặng một nụ hôn nồng cháy.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân, không nổi rời nhau, đôi nam nữ này hụp xuống nước mà môi vẫn còn dính sát vào nhau.

Đến lúc không thể chịu đựng được, cả hai lại lộ lên mặt nước, bọt tuân vệ lúc này đã đi khỏi.

Hai người đều có cảm giác khó quên, nhất là trong hoàn cảnh tứ bề nguy hiểm này. Thiện Nhu vẫn ôm chặt lấy gã, thở dốc nói: “Nói đi!”

Hạng Thiếu Long nói: “Chúng ta cắt da chùm đầu xuống, dùng vải buộc túm lại ở đầu ống đồng, chẳng phải đã thêm được vài hơi rồi sao?”

Thiện Nhu vui mừng nói: “Không hổ là nam nhân đầu tiên của Thiện Nhu ta đây, nhưng lần này để thiếp phụ trách, người ta không tin vào tay chàng”.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Nam nhân đầu tiên cái gì, đại tiểu thư nàng lẽ nào sẽ có nam nhân thứ hai, thứ ba nữa?”

Thiện Nhu tỉnh bơ nói: “Nam nhân các người có thể có nhiều nữ nhân, tại sao nữ nhân không thể có nhiều nam nhân?”

Hạng Thiếu Long ngẩn ngơ ra nói: “Ai dám lấy nàng?”

Thiện Nhu chun mũi, nhả mặt nói: “Ai mà muốn lấy cơ chứ, nếu giết xong Triệu Mục và Điền Đan, thiếp sẽ ngao du khắp nơi, nếu có một ngày mệt mỏi thì sẽ đến tìm chàng, lúc ấy chàng cần hay không người ta cũng bám riết lấy”.

Hạng Thiếu Long nhận ra mình quả thật yêu nàng, so với người khác, người rất giống loại phụ nữ có tính độc lập kiên cường ở thế kỷ hai mươi mốt.

Thiện Nhu không để ý đến gã nữa, rút trủy thủ ra, thực hiện ngay kế hoạch.

Vì đã có kinh nghiệm lần trước, lúc đổi khí hai người đều cẩn thận hơn nhiều, nhẹ nhàng bơi trong thủy đạo khoảng hai mươi trượng, đến chỗ con sông đào của Bích Đào viên, lặng lẽ từ dưới bờ sông bò đến ngọa khách hiên. Con sông đào ấy chỉ rộng vài trượng, chảy ngoằn ngoèo hai bên bờ là các lương đình, cây cối phong cảnh rất nên thơ.

Bọn phủ vệ cũng đông hơn, con đường dẫn đến ngọa khách hiên treo đầy phong đăng, bọn phủ vệ đứng san sát, trong vườn lại có kẻ dắt ác khuyển đi tuần, nếu không phải nhờ con đường dưới nước này, dù Hạng Thiếu Long có thiết bị ở thế kỷ hai mươi mốt, muốn tránh bị phát hiện là điều khó hơn lên trời.

Nơi gần nhất với ngọa khách hiên chỉ khoảng vài trượng, hai người quan sát tình thế, tìm một nơi tối nhất rồi mới ló đầu lên khỏi mặt nước.

Hạng Thiếu Long thấy gần đó không có ác khuyển mới ra hiệu cho Thiện Nhu, bò lên bờ, nhờ lùm cây che khuất, mau chóng tiến đến phía cửa sổ của căn nhà, Hạng Thiếu Long móc ra một ngọn cương châm, chọc vào nạy then cửa.

Hai người mau chóng phóng vào trong, đóng cửa sổ lại rồi cài then, cả hai đều cảm thấy mệt nhọc, nhích tới một góc tường ngồi xuống.

Thiện Nhu châm môi lửa, Hạng Thiếu Long vội vàng lấy hai tay che lại để tránh ánh sáng hắt ra.

Dưới ánh sáng, nội hiên bắt đầu hiện ra rõ ràng hơn.

Trong nội hiên bài trí rất trang nhã, trong không gian rộng lớn, đặt hơn hai mươi chiếc tủ gỗ, trong đó chứa đầy các loại bảo vật quý hiếm.

Ở giữa nhà trải thảm, phía trên là một chiếc bàn với bốn chiếc ghế có bọc da thú.

Khi Hạng Thiếu Long còn đang thầm khen Triệu Mục thật biết hưởng thụ, Thiện Nhu kêu: “Xem này”.

Hạng Thiếu Long nhìn theo tay nàng, thấy ở một góc tủ có đặt một chiếc hòm cao khoảng năm xích, thật không hài hòa với mọi vật chung quanh tí nào.

Hai người mừng lắm, nhón chân bước tới.

Thiện Nhu sờ ổ khóa, rầu rĩ nói: “Chiếc khóa này lần đầu tiên thiếp mới thấy, làm sao mở đây”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Hãy để vị sư phụ mở khóa này xem thử”. Rồi cầm lấy ổ khóa. Khi chưa xem kỹ thì tiếng người bỗng truyền vào từ ngoài cửa. Hai người cả kinh.

Thiện Nhu nhìn quanh, hạ giọng nói: “Lên xà nhà”. Rồi bắn dây móc câu ra.

Có tiếng mở cửa.

Hạng Thiếu Long bóp tắt mỗi lửa trong tay nàng, Thiện Nhu đã bắn móc câu ra dính lên xà nhà.

Trong bóng tối, Hạng Thiếu Long không dám bắn ra nữa, nói nhỏ: “Ôm lấy ta!” Rồi chụp lấy sợi dây đu lên.

Thiện Nhu biết lúc này đã nguy cấp, nhảy lên ôm lấy eo gã.

Cửa lớn mở ra, có người kêu: “Châm đèn, mở cửa sổ, hầu gia và khách sắp đến”.

Hạng Thiếu Long thầm kêu xui xẻo rồi nghiêng răng đu lên, Thiện Nhu thu dây lại.

Có ánh đèn từ ngoài cửa hắt vào.

Hơn mười tên phủ vệ bước vào, nếu có người ngẩng đầu lên nhìn, đảm bảo bọn họ không thể trốn vào đâu được. May mà bọn chúng lúc này đang châm đèn hoặc mở cửa, chẳng có kẻ nào ngó lên trần nhà.

Khi hai người đã hoàn hồn, nằm phục trên xà nhà, phía dưới đèn đuốc đã sáng trưng.

Thiện Nhu ghé qua hôn gã, tỏ ý khen ngợi.

Có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo là tiếng Triệu Mục: “Các người hãy ra ngoài cả đi!”

Hai người Hạng, Thiện tim đập thành thịch biết Triệu Mục sẽ đưa Điền Đan và Lý Viên đến đây, nhất định là cho bọn họ thấy thư hiệu trung để tỏ rõ thực lực của mình, nói không chừng bọn chúng còn họp bàn chuyện hệ trọng nữa, bất địa cả hai cùng căng thẳng.

o O o

Chương 104

ÂM MƯU ĐÁNG SỢ

Có tiếng mở ổ khóa.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu dán mình trên thanh xà nhà tròn trịa, nhờ ngọn trủy thủ cắm vào thanh cây nên mới ngồi vững, trừ khi có người leo lên dòm, nếu không đây quả thực là nơi an toàn nhất.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu ló đầu ra nhìn xuống, chỉ thấy Điền Đan và Lý Viên mỗi người ngồi trên một chiếc ghế, còn Triệu Mục thò tay vào chiếc hòm nhỏ.

Huynh đệ họ Lưu quỳ phía sau Điền Đan, một trong hai tên ngược đầu lên nhìn, khiến hai người hoảng sợ rụt đầu lại.

Triệu Mục tới ghế ngồi của mình, đặt thư hiệu trung lên bàn rồi đọc lên.

Lý Viên cười nói: “Hầu gia thật lợi hại, nghĩ ra được kế tuyệt vời này, khiến cho bọn chúng đành phải nghe lệnh hầu gia”.

Điền Đan cũng cười: “Đây phải chăng là hầu gia tự nghĩ ra? Hay là diệu kế của thủ hạ ngài?”

Triệu Mục đắc ý cười nói: “Chỉ là chuyện nhỏ!”

Rõ ràng đã tự nhận đây là kế sách của mình mà không hề hổ thẹn.

Hạng Thiếu Long yên tâm, biết Triệu Mục không đưa thư hiệu trung của mình cho Điền Đan xem, nếu không nhân vật lợi hại này sẽ nhận ra mình có vấn đề.

Triệu Mục có nghi ngại đối với Lý Viên, bởi vì nếu tiết lộ thân phận thật của Đồng Khuông thì có nghĩa là mối quan hệ của mình với Xuân Thân quân cũng bị vỡ lở.

Lý Viên chép miệng: “Không ngờ Triệu Minh Hùng là người của hầu gia, trước nay vẫn nghe y thuộc bè đảng Lý Mục, Liêm Pha, hầu gia thật thông minh”.

Hạng Thiếu Long hoảng đến nỗi suýt nữa rơi từ trên xà ngang xuống. Triệu Minh Hùng là phó tướng của gã, gã và Đằng Dực cũng rất coi trọng con người này, không ngờ y lại là gian tế.

Triệu Mục đắc ý nói: “Y không những là người của bốn hầu mà còn có huyết thống với bốn hầu, bốn hầu sắp xếp y làm việc cho Lý Mục, vốn là có ý đối phó với Lý Mục, nào ngờ Liêm Pha lại dùng y làm phó tướng cho Nhạc Thừa, ta lại cựa ý nhiều lần chèn ép y, ả tiện nhân Triệu Nhã ngu ngốc đến nỗi nói tốt cho y trước mặt Hiếu Thành vương, thật là buồn cười”.

Hạng Thiếu Long đổ mịa hôi lạnh, thâm kêu nguy hiểm, nếu không phòng bị tất sẽ bị y hại chết. Đồng thời cũng lãnh giáo được sự lợi hại sâu kín không lộ của Triệu Mục. Lại nhớ sáng nay cùng Hiếu Thành vương bàn bạc về vấn đề thống lĩnh cấm vệ quân, nếu Thành Tư xảy ra chuyện bất ngờ, Triệu Nhã rất có khả năng sẽ đề bạt Triệu Minh Hùng. Vậy thì thành vệ và cấm vệ đều rơi vào trong tay Triệu Mục.

Khi Hạng Thiếu Long đang bực dọc, Lý Viên không chịu tiếp tục nói về danh sách của những kẻ đã viết thư hiệu trung, Điền Đan mỉm cười hỏi: “Tình hình Tinh hậu thế nào rồi?”

Triệu Mục đắc ý nói: “Ai có thể phá được quan hệ của chúng tôi chứ, không cần nói đến Hiếu Thành vương, cả Quách Khai và Triệu Nhã đều bị chúng tôi lừa. Hàn Tinh ngoài lạnh trong nóng, một khi động chân tình với nam nhân thì không màng tất cả, nếu chẳng phải ả say mê bốn hầu, cực lực khuyên Hiếu Thành vương không gọi Lý Mục và Liêm Pha về, e rằng bốn hầu giờ đây khó mà ngồi nói chuyện với hai vị nữa”.

Hạng Thiếu Long nghe mà trợn mắt há hốc, khó mà tin rằng đây là sự thật.

Hai người phải chẳng đang đùa? Hay là ý nghĩ thực của Triệu Mục.

“Tinh hậu quả thật có thể không chế Đồng Khuông hay sao” Lý Viên nói.

Hạng Thiếu Long lúc này tim đập loạn xạ, cả Thiện Nhu cũng cảm thấy điều ấy.

Điền Đan nói: “Đồng Khuông bề ngoài có vẻ thô kệch, nhưng kỳ thực đầy tâm kế, vả lại cũng rất biết ngả theo thời thế, chỉ cần y giấu Hiếu Thành vương giải quyết chuyện Hàn Sấm cấu kết với Tín Lăng quân cho Tinh hậu thì đã biết y có chuyện với Tinh hậu, đợi ngày Hiếu Thành vương châu trời, có thể đạt được ý nguyện. Hạng người này tuyệt không nên để y trên đời”.

Lý Viên lạnh lùng nói: “Ta phải tự tay đối phó với y”.

Triệu Mục bình thản nói: “Kẻ này giờ đây vẫn có giá trị lợi dụng rất lớn, nhất là y vẫn chưa biết mối quan hệ giữa ta và Tinh hậu. Hừ! Kẻ này thấy lợi quên nghĩa, dù cho quốc cửu gia không tính sổ với y, bốn hầu vẫn không tha cho y”.

Hạng Thiếu Long lúc này mới bình tĩnh, mau chóng tính toán trở lại, biết mình đã sơ hở ở chuyện Hàn Sấm, đáng ghét nhất là Tinh vương hậu đã bán đứng gã cho Triệu Mục, có thể thấy mục và Triệu Mục là đôi gian phu dâm phụ đang cấu kết lẫn nhau.

Điền Đan thản nhiên nói: “Hai vị hình như đã quên một nhân vật máu chốt!”

Triệu Mục và Lý Viên đều ngạc nhiên.

Điền Đan nói: “Đó chính là Hạng Thiếu Long, cái chết của Nhạc Thừa nhất định có liên quan đến y, chỉ là giờ đây ta vẫn chưa hiểu y ra tay trước với Nhạc

Thừa”. Ngưng một chốc rồi nói: “Nếu Hiếu Thành vương sai người làm, sau chuyện này tất sẽ để lại manh mối, ví như thân tín của y sau này có người chết và mất tích, giờ đây vẫn chưa thấy chuyện ấy xảy ra, rõ ràng chẳng phải y ra tay”.

Hạng Thiếu Long, Thiện Nhu đồng thời biến sắc.

Diên Đan lại nói: “Ta đã nhắc nhở Đồng Khuông, bảo y sai người điều tra thủ hạ Nhạc Thừa phải chăng là có kẻ phản bội, nhưng giờ đây y vẫn chưa hành động, hoặc không điều tra được gì. Nhưng chúng ta không thể xen vào chuyện này để tránh đánh cỏ động rắn, hư chuyện lớn”.

Lý Viên nói: “Cái chết của Nhạc Thừa, kẻ được lợi nhất là Đồng Khuông, phải chăng thủ phạm là y?”

Triệu Mục cả quyết nói: “Y không hề biết mình có thể ngồi lên chiếc ghế thành thủ, nếu chẳng phải ta bảo Tinh vương hậu sai khiến Hiếu Thành vương, đến lúc nào mới đến lượt y?”

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ ra vì sao Tinh vương hậu coi trọng mình.

Đêm nay nhờ vô tình nghe được bí mật của bọn chúng, nếu không đến chết cũng không hiểu vì sao.

Diên Đan nói: “Đồng Khuông có thể giả vờ bị thương dậy không nổi, nhưng thấy thủ hạ của y không kẻ nào thương vong, đủ biết chuyện Nhạc Thừa không có liên quan đến y”.

Triệu Mục chép miệng: “Kẻ thù Nhạc Thừa có khắp thiên hạ, do ai ra tay, quả thật cũng là điều khó đoán”.

Diên Đan khẳng định: “Chắc chắn là Hạng Thiếu Long, ta biết y vẫn còn trong thành, nếu không Triệu Nhã không thể có sức sống như thế. Vừa rồi bốn tướng trên đường đến hầu phủ đã gặp ả và Đồng Khuông, dáng vẻ thần thái bay bổng như thế, chỉ có nam nhân mới có thể khiến ả trở nên như thế”.

Lý Viên cười lạnh lùng nói: “Phải chăng ả đã yêu Đồng Khuông?”

Triệu Mục biến sắc nói: “Diên tướng nói đúng, nhất định Hạng Thiếu Long đã quay về. Ta rất hiểu tính cách của ả, ả chỉ muốn qua đường với Đồng Khuông, trong lòng ả chung quy chỉ có một mình Hạng Thiếu Long, nói không chừng Hạng Thiếu Long đang trốn trong phủ của ả”.

Diên Đan nói: “Chuyện này rất có thể xảy ra, dù sự việc thật hay giả, chúng ta cũng phải tìm cách hãm hại Triệu Nhã, chỉ cần tìm thấy dấu vết của Hạng Thiếu Long, dù Triệu Nhã lươn lẹo thế nào cũng khó mà chối được. Nhân lúc Quách Khai, Thành Tư nóng lòng lập công trước mặt Hiếu Thành vương, để tránh bị Đồng Khuông tranh công, nhất định không được bỏ qua cơ hội tốt này, hầu gia có hiểu ý của bốn tướng chứ?”

Triệu Mục cười nói: “Điền tướng quả thật tâm kế siêu phàm, tính toán thật chu đáo, bốn hầu có đề nghị hay hơn, bảo Tinh vương hậu sai Đồng Khuông làm việc này, chỉ cần đặt phi châm vào những thứ có vết máu trong phủ Triệu Nhã, khi đem ra Triệu Nhã khó có thể thoát được, điều ấy lại có thể kiểm tra lòng trung thành của Đồng Khuông với Tinh vương hậu. Hừ! Ắ tiện nhân Triệu Nhã này, đã rất lâu bốn hầu cũng muốn trừng trị ả!”

Hai người trên xà ngang nhìn nhau, mĩa hôi đổ ròn ròn.

Gian kế do bọn này nghĩ ra, quả thật là độc không thể độc hơn nữa, dù cho biết rõ, nhất thời cũng khó mà hóa giải được.

Điền Đan đứng dậy nói: “Chúng ta không tiện ở đây quá lâu. Hầu gia nếu ngày sau ngồi lên vương vị đừng quên Điền mỗ và quốc cứu gia đó”.

Triệu Mục vội vàng tỏ ý cảm kích.

Chiếc khóa hộp sắt vang lên, ba người rời khỏi căn phòng.

Bọn phủ vệ thổi tắt đèn đuốc rồi đóng cửa lại.

Thiện Nhu ghé tai Hạng Thiếu Long hỏi nhỏ: “Làm thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long quay lại vẻ bình tĩnh tuyệt đối, hạ giọng: “Không cần xem thư hiệu trung nữa, chỉ cần chúng ta an toàn rời khỏi, trận này nhất định chúng ta sẽ thắng”.

* *

*

Hạng Thiếu Long tỉnh dậy, tinh thần tỉnh táo.

Cơn mỗi một đêm qua đã biến mất, nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm đi nhiều. Bởi vì cuối cùng gã cũng hiểu rõ được cảnh ngộ của mình hiện nay và mối quan hệ giữa bọn Triệu Mục và Tinh vương hậu.

Điền Trinh vừa bước vào tấm thất, thấy gã tỉnh dậy thì hôn hờ nói: “Đồng gia! Để tiểu tỳ hầu hạ cho ngài”.

Hạng Thiếu Long ngồi dậy, tắm rửa thay y phục xong rồi ra sảnh đường dùng điểm tâm với Đằng Dực, Triệu Chi, Thiện Nhu.

Đằng Dực và Ô Quả đêm qua đã giả vờ ở tại trạm chỉ huy đến canh ba mới quay về, Hạng Thiếu Long nói: “Nhu Nhu đã kể toàn bộ sự việc cho nhị ca nghe chưa?”

Đằng Dực gật đầu: “Ta đã hiểu, nói về âm mưu quỷ kế, chúng ta thủy chung vẫn không phải là đối thủ của bọn Triệu Mục, Điền Đan, nếu hai người không nghe bọn chúng nói chuyện, lần này chúng ta đừng hòng sống sót mà quay về Hàm Dương”.

Triệu Chi lo lắng hỏi: “Chuyện bọn chúng phái chàng hãm hại Nhã phu nhân phải ứng phó thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ phương pháp nghe lén của thế kỷ hai mươi một này thật là có ích, mỉm cười nói: “Chuyện này có thể tùy cơ ứng biến, trước mắt nhân tĩa có lợi nhất của ta là bọn chúng vẫn chưa hoài nghi thân phận Đồng Khuông này, chỉ tưởng ta là hạng thấy gió bẻ đà. Điều tuyệt vời hơn là Triệu Mục vẫn không dám tiết lộ mối quan hệ bí mật giữa ta và y, dựa vào những ưu thế này, chúng ta có thể đùa cùng bọn gian nhân đó tới cùng”.

Đằng Dực chép miệng: “Không ngờ Triệu Minh Hùng là người của Triệu Mục, thật uống cho ta xem trọng y”.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Đệ từ đầu đến cuối vẫn không tin Tinh vương hậu thật lòng với Triệu Mục, nữ nhân này rất biết dùng thủ đoạn, có lẽ chỉ lợi dụng Triệu Mục để đạt đến mục đích mà thôi, nếu đệ có thể biết được thái độ thật sự của mục thì sẽ dễ dàng hơn”.

Thiện Nhu nhú mày nói: “Chàng nói nhiều như thế, lại chẳng có vẻ e sợ, rốt cuộc có cách nào đối phó bọn chúng chưa? Nói không chừng chốc nữa Tinh vương hậu sẽ ép chàng đối phó với Triệu Nhã”.

Hạng Thiếu Long thản nhiên nhún vai. Nhai miếng măn đầu trên tay rồi vỗ vai Đằng Dực, đứng dậy nói: “Chúng ta đi gặp Nhã nhi, hai nàng ngoan ngoãn ở nhà chờ bốn tướng quân quay về”.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực cưỡi ngựa đi song song trên đường, Đằng Dực nói: “Chúng ta có cần sắp xếp lại chuyện canh phòng trong thành hay không?”

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói: “Vạn lần đừng làm như thế, nếu không sẽ bị Triệu Minh Hùng và Triệu Mục biết được. Chốc nữa nhị ca hãy gọi Tiểu Tuấn về, xem thử hắn đã dò thám được chuyện gì”.

Đến phu nhân phủ, Hạng Thiếu Long tìm Triệu Nhã, Đằng Dực quay lại trạm chỉ huy. Đến trưa thì Triệu Mục sai người gọi gã, Hạng Thiếu Long biết rõ tên gian tặc này đêm qua đã bàn kỹ với Điền Đan và Lý Viên, nên giờ đây mới tìm gã.

Trong mật thất của hầu phủ, Triệu Mục vẫn với dáng vẻ thân thiết, coi gã như tâm phúc, nói: “Lý Viên đã trúng kế, tưởng Triệu Mục này chấp nhận hợp tác với y. Hừ! Ta nhất định sẽ khiến cho y không còn mạng rời khỏi Hàm Đan”.

Đến lúc này Hạng Thiếu Long không còn tin tưởng bất cứ lời nào của kẻ này, bề ngoài vẫn giả vờ cả mừng hỏi han.

Triệu Mục nở nụ cười âm hiểm, nói: “Chuyện này sau này hẵng nói, quan hệ giữa ngươi với Tinh vương hậu và Triệu Nhã thế nào, nghe Điền Đan nói đêm qua gặp ngươi và Triệu Nhã trên đường”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Triệu Nhã quả thật là phóng đảng thành thói, chỉ cần làm vừa lòng ả trên giường, nào sợ ả không thật lòng với bỉ nhân. Còn quan hệ với Tinh vương hậu ngày càng tốt đẹp, bỉ nhân chưa có cơ hội bầm cáo với hầu gia, bọn võ sĩ của Tín Lăng quân quả thật do Hàn Sấm dẫn đến, bỉ nhân trừ sạch bọn chúng, vừa lấy lòng Hiếu Thành vương, lại vừa ra ơn với Tinh vương hậu, một mũi tên bắn được hai con chim. Giờ đây bỉ nhân đang xúi gục Hiếu Thành vương giao thêm nửa miếng binh phù, lúc ấy bỉ nhân sẽ toàn quyền điều động binh mã trong toàn thành, hầu gia còn lo gì chuyện lớn không thành”.

Triệu Mục lộ vẻ bất ngờ, rõ ràng không nghĩ Hạng Thiếu Long sẽ nói với y chuyện này.

Hạng Thiếu Long cười thâm trong bụng.

Tên gian tặc này sở dĩ hoài nghi sự chân thành của mình là bởi mình giấu y chuyện này, cho nên y tưởng rằng mình đã ngã về phía Tinh vương hậu, giờ đây tất cả được bày ra trước mắt, nên bắt đầu dao động.

Triệu Mục nhìn gã một lúc rồi trầm giọng nói: “Chuyện này sao ngươi không nói sớm với ta?”

Hạng Thiếu Long giả vờ thản nhiên nói: “Đây chỉ là chuyện nhỏ, bỉ nhân vốn cũng không nghĩ rằng sẽ bầm cáo với hầu gia, chỉ là hầu gia hỏi quan hệ giữa bỉ nhân với Tinh vương hậu nên mới thuận miệng nói ra. Hai nhân vật mấu chốt hiện nay chính là Tinh vương hậu và Triệu Nhã, chỉ cần bọn họ toàn lực giúp đỡ, Hiếu Thành vương sẽ không màng đến sự phản đối của Quách Khai, giao toàn bộ binh quyền cho bỉ nhân, lúc ấy Hàm Đan chính là thiên hạ của chúng ta. Chỉ cần báo đáp ân điển của Xuân Thân quân đối với bỉ nhân, Đồng Khuông này dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng vẫn không từ nan”.

Thần sắc Triệu Mục thay đổi, nhú mày hỏi: “Chuyện Nhạc Thừa bị giết, phải chăng là Hiếu Thành vương làm?”

Hạng Thiếu Long trong lòng càng buồn cười hơn, nói: “Tuyệt không phải là Hiếu Thành vương, Diên Đan đã từng nhắc bỉ nhân điều tra cận vệ của Nhạc Thừa, xem thử phải chăng có kẻ tiết lộ hành tung đêm ấy của Nhạc Thừa, từ đó tra xét được chủ mưu thật sự, chuyện này vẫn đang tra xét, cũng sắp có kết quả. Theo bỉ nhân thấy, tên Hạng Thiếu Long ấy là kẻ đáng ngờ nhất”.

Triệu Mục lại một lần nữa không thể giấu nổi vẻ rung động, cúi đầu im lặng.

Hạng Thiếu Long cảm thấy kỳ lạ, tại sao mình thẳng thắn như thế mà vẫn không thể lấy lại lòng tin của Triệu Mục, một ý nghĩ thoáng qua, thì ra là thế, hạ giọng của y nói với vẻ bí hiểm: “Hầu gia chẳng phải muốn khử Thành Tư hay sao? Bỉ nhân đã nghĩ ra cho hầu gia một kế trung chi kế”.

Triệu Mục ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Kế trung chi kế là sao?”

Hạng Thiếu Long bình thản nói: “Bỉ nhân sẽ đưa thư hiệu trung cho Hiếu Thành vương biết, lại còn bảo nhờ đánh cấp mà có được, cho nên chỉ cần hầu gia có thể ngụy tạo thư hiệu trung, trong đó có cả Thành Tư, lúc ấy sợ gì Hiếu Thành vương không lập tức bãi chức của y để tránh nuôi ong tay áo”.

Triệu Mục nghe gã nói tiết lộ bí mật thư hiệu trung cho Hiếu Thành vương thì hoảng hồn, rõ ràng đã sớm biết chuyện này từ chỗ Tinh vương hậu.

Hạng Thiếu Long thầm kêu nguy hiểm, nếu không xuất chiêu này, đừng hòng Triệu Mục tin tưởng gã nữa.

Quả nhiên Triệu Mục đắm chiêu một hồi rồi chép miệng: “Người từ rày về sau đừng nên làm chuyện gì mà không cho ta hay để tránh hiểu nhầm”.

Hạng Thiếu Long giả vờ hoang mang hỏi: “Cái gì! Hầu gia nghi ngờ lòng trung thành của bỉ nhân sao?”

Triệu Mục quay về thái độ ban đầu, đưa tay bóp vai gã nói: “Giờ đây sau cơn mưa thì trời đã sáng, không nên giữ ở trong lòng nữa, chỉ cần người làm việc theo chỉ thị của bốn hầu, sau này nhất định có phước cùng hưởng”. Ngừng một lát rồi nói: “Giờ đây quan trọng nhất là phải lấy được một nửa miếng bình phù trên tay Hiếu Thành vương, lại thêm tấm chiếu chỉ nữa, người lập tức có thể điều động nhân mã...”. Rồi trầm ngâm, muốn nói nhưng dừng lại.

Hạng Thiếu Long biết y đã báo cho Tinh vương hậu ép mình hãm hại Triệu Nhã, nhưng lại không muốn nói ra, sợ để lộ mối quan hệ giữa y và Tinh vương hậu, tiếp lời: “Hầu gia có tâm sự gì, xin cứ căn dặn”.

Triệu Mục rút tay lại, gật đầu nói: “Sau này có bất cứ hành động gì cũng phải thương lượng với ta trước, vạn lần hãy nhớ lấy điểm này”.

Hạng Thiếu Long biết y vẫn chưa hoàn toàn yên tâm với mình, cựa ý để Tinh vương hậu ép mình, xem thử gã có báo cáo lại hay không, trả lời: “Hầu gia gọi bỉ nhân tới đây, rốt cuộc có chỉ thị gì?”

Triệu Mục ngập ngừng, ấp úng nói: “Chủ yếu chỉ hỏi người tình hình mấy ngày nay, thôi được, sau này sẽ lại tìm người bàn bạc tiếp!”

Hạng Thiếu Long biết mục đích đôi bên đã đạt được nên cáo từ quay ra.

Về đến trạm chỉ huy, xử lý sự việc xong thì tìm Đằng Dực kể lại mọi việc.

Đằng Dực vỗ án khen hay, nói: “Nếu cấm vệ và thành vệ đều rơi vào tay Triệu Mục, Tinh vương hậu lại chịu nghe mệnh lệnh của y, vậy thì y không cần Điền Đan cũng có thể thao túng được toàn cuộc. Giờ đây ta lấy làm lạ Triệu Mục có gì không lập tức ra tay đối phó Hiếu Thành vương, có Tinh vương hậu làm nội ứng, muốn hạ độc Hiếu Thành vương đâu phải là chuyện khó khăn?”

Hạng Thiếu Long nói: “Điểm này đệ cũng không hiểu lắm, cách giải thích duy nhất là y e sợ Lý Mục. Nếu Hiếu Thành vương đột nhiên châu trời, Lý Mục

chắc chắn nghi ngờ, thậm chí đem quân vào thành phạt Triệu Mục, lúc ấy cả Điền Đan cũng chưa chắc dám đối đầu với Lý Mục, giấc mộng của Triệu Mục đành vỡ tan. Đệ thủy chung vẫn không tin hạng nữ nhân như Tinh vương hậu lại bị nam nhân kiềm chế, huống chi mục ta mang trên mình sứ mạng hợp nhất Tam Tấn, lại biết Triệu Mục là gian tế của người Sở phái đến, làm sao có thể cam tâm tình nguyện nghe lời y”.

Đằng Dực nói: “Hạng nữ nhân lâu ngày trong cung cấm, khó mà hiểu được hành vi của họ theo lý thường được, nhìn dáng vẻ của mục, dù cho lúc cười nói cũng khiến người ta cảm thấy vẻ lạnh lùng trong nội tâm. Hoặc giả Triệu Mục có cách gì đó thỏa mãn nhu cầu của mục ta nên mới chịu nghe lời Triệu Mục!”

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hạng Thiếu Long, hình như gã linh cảm đã tìm được cách đối phó Tinh vương hậu nhưng nhất thời chưa hiện ra cụ thể. Hỏi sang chuyện khác: “Tình hình phòng vệ trong thành đã thế nào rồi?”

Đằng Dực thở phào: “May mà sớm phát giác thân phận của Triệu Minh Hùng, sáng nay y giao cho ta một danh sách, đề nghị sắp xếp các cấp tướng lĩnh. Nếu là trước kia, một là không hề nghi ngờ y, hai là vì y quen thuộc với những người cấp dưới, nên sẽ tin tưởng đề nghị của y, nhưng giờ đây chuyện đã đổi khác”.

Hạng Thiếu Long thâm kêu nguy hiểm nói: “Triệu Mục không phải đã bảo sẽ có bốn người của y hay sao? Nhất định đó là kế nghi binh, chúng ta cứ trọng dụng bốn người ấy, vậy thì Triệu Mục đành ngậm bìa hòn làm ngọt”.

Đằng Dực vỗ án khen hay: “Ngậm bìa hòn làm ngọt, so sánh thật là hay. Tam đệ người quả thật lời hay như ngọc, chẳng trách nào Kỷ tài nữ cũng động lòng với người”.

Lúc ấy thuộc hạ vào báo Hàn Sấm sai người tìm.

Hai người đều biết là chuyện gì, nhìn nhau cười, rồi Hạng Thiếu Long vội vàng bước ra.

Quả như dự liệu, kẻ gặp gã là Tinh vương hậu.

Lần này mục tiếp kiến gã ở một tiểu hiên yên tĩnh trong phủ. Lại còn bày rượu thịt, ngồi riêng cùng gã.

Hạng Thiếu Long đã được Đằng Dực nhắc nên để ý quan sát, thấy mục tuy cười nói huyền thuyên nhưng ánh mắt không có thay đổi, khiến người ta cảm thấy sự lạnh lùng của mục.

Lẽ nào mục là người lãnh cảm bẩm sinh? Nhớ lại mục đã nhiều lần khiêu khích mình, nhưng cuối cùng thì lại cự tuyệt, gã càng tin hơn vào suy nghĩ của mình.

Đã như thế Triệu Mục làm thế nào để chinh phục mục?

Nghĩ tới đây, bất địa sờ vào trong eo, chạm phải bình xuân được mà Hàn Sấm đã đưa cho gã dùng để hãm hại Kỷ Yên Nhiên, trong lòng hiểu rõ.

Lần trước khi gặp mặt Tinh vương hậu, đã từng nghĩ qua dùng cách này đối phó với Tinh vương hậu, nhưng chỉ là ý nghĩ điên rồ đối với chuyện nam nữ, sự thỏa mãn ấy nằm trong não chứ không phải hành động thực tế. Nhưng giờ đây tình thế đã khác, tự nhiên suy nghĩ cũng khác.

Tim gã đập mạnh.

Tinh vương hậu lại hiểu nhầm gã, mỉm cười nói: “Người ta quả thật đã khiến cho người căng thẳng đến thế sao?”

Hạng Thiếu Long chỉ một tay thôi, lấy một ít xuân dược đã giấu trong tay áo ra, lại tính toán làm thế nào mới có thể trong tình huống Tinh vương hậu nhìn vào mắt mình thì đổ xuân dược ấy vào trong mồm Tinh vương hậu, ho khan nói: “Hôm nay Tinh vương hậu dung quang rực rỡ, thật khiến người ta ngây ngất”.

Trong mắt Tinh vương hậu lộ ra vẻ cười cợt mà trước kia Hạng Thiếu Long không hề nhận ra, bởi vì trong lòng đã có tính toán nên không thể giấu được gã nữa.

Mụ bưng bình rượu, nghiêng người về phía trước, rót rượu cho gã, cười nói: “Nam nhân toàn là như thế, nhưng nhìn nhiều rồi sẽ cảm thấy quen thôi!”

Hạng Thiếu Long trong lòng giận lắm, biết mụ dùng thủ đoạn để mê hoặc mình, một ý nghĩ lướt qua, trước tiên đưa chén rượu lên, đưa lên mũi ngửi rồi nói: “Rượu Tinh hậu rót, hình như đặc biệt thơm hơn”. Rồi chậm chậm đưa ly rượu nhích khỏi tầm nhìn của đối phương, mau chóng đổ xuân dược trong tay áo vào rượu rồi mới hai tay nâng chén nói: “Để bỉ nhân kính Tinh hậu một chén, chúc Tinh hậu trẻ mãi không già, mãi mãi xinh đẹp như lúc này”.

Có nữ nhân nào không ưa nam nhân khen ngợi, Tinh vương hậu cũng không ngoại lệ, vui vẻ nâng chén lên nói: “Bổn hậu cũng chúc Đồng tướng quân đường mây rộng mở, đánh mãi không thua”.

Hạng Thiếu Long cĩa ý cười lớn nói: “Tinh hậu có biết chẳng lẽ trong tộc hạ thần, phạm là uống rượu chúc nhau, tất phải giao tay cùng uống, ước nguyện mới có thể trở thành sự thật”.

Tinh vương hậu cầm chén rượu, ngạc nhiên hỏi: “Thế nào là giao tay cùng uống?”

Hạng Thiếu Long nhích tới bên mụ, cúi người về phía trước tay cầm chén rượu đưa ra, đến bên môi mụ, mỉm cười nói: “Cánh tay giao nhau, mỗi người uống cạn rượu của đối phương, không để giọt nào, mộng ước sẽ thành sự thật”.

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, thầm nghĩ kẻ này thật lớn gan, nhưng nếu không thuận theo, sẽ khiến đối phương cho rằng mình không có thành ý nên đành nhoẻn cười, làm theo gã, liếc gã rồi nói: “Cẩn thận đó! Bổn hậu không thích những nam nhân quá gấp gáp đâu!”

Hạng Thiếu Long sợ bỏ lỡ thời cơ, dịu dàng rót rượu vào trong mồm mụ, đồng thời uống rượu trên tay mụ.

Uống cạn chén, Hạng Thiếu Long đặt chén rượu xuống bàn, đưa tay quạt rượu trên môi, cười lớn nói: “Hay lắm! Giờ đây Đồng Khuông ta thấy dù làm chuyện gì cho Tinh vương hậu cũng đều đáng cả”.

Tinh vương hậu rất ít khi đổ cả chén rượu vào trong họng như vậy, hơi rượu xông lên, hai má đỏ ửng, rút khăn lụa ra, dùng tay áo che mặt, lau rượu trên môi rồi mới buông tay xuống, liếc gã rồi nói: “Người ta rất ít khi uống rượu như thế này, con người chàng thật là...”.

Hạng Thiếu Long ngồi xuống, đến sát bên ả, lúc này chỉ sợ ả đột nhiên bỏ đi thì kẻ khác chiếm phần tiện nghi mất, tiếp lời: “Tinh hậu trước kia có uống như vậy không?”

Tinh vương hậu trong mắt lộ vẻ buồn bã, hình như nhớ lại chuyện buồn trước kia, thở dài, không nói, rồi quắc mắt lên, lộ vẻ oán thán.

Hạng Thiếu Long lập tức nhớ lại mụ đã từng có mối tư tình với Tín Lăng quân, thầm nghĩ hai người này nhất định là vì yêu thành hận, nếu không Tinh vương hậu sẽ không có dáng vẻ như thế này.

Gã không biết chỉ dùng một nửa phần Hàn Sấm nói có thể gây tác dụng hay không, cũng không biết thuốc sẽ phát tác lúc nào, lúc phát tác thì sẽ ra sao? Trong lòng nghĩ thế, nên im lặng.

Lúc ấy trong tiểu sảnh lặng lẽ như tờ, chỉ có tiếng chim hót ríu rít ngoài vườn.

Ngừng một lát Tinh vương hậu lạnh lùng hỏi: “Phải chăng người đang nghĩ tới nữ nhân khác?”

Hạng Thiếu Long giật mình, ngẩng đầu lên nhìn mụ, thăm dò: “Tinh hậu thật lợi hại, bỉ nhân thật sự đang nghĩ tới nữ nhân, nhưng không phải là người khác mà chính là Tinh hậu”.

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, lườm gã rồi quay đầu nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ.

Hạng Thiếu Long biết thuốc đã bắt đầu dần dần phát huy tác dụng, nếu không mụ sẽ không dễ dàng đỏ mặt như thế, thần thái sẽ không khác thường như thế. Nhích tới bên mụ, muốn ôm vai mụ, nhưng sợ phản đối, chỉ hỏi nhỏ: “Tinh hậu có tâm sự gì”.

Hàn Tinh buồn rầu thở dài: “Có lúc ta cũng không biết mình đang làm gì, chỉ vì chuyện không đâu mà suy nghĩ suốt ngày, nhìn khóm hoa ngoài kia, vô tư dưới ánh mặt trời, nếu ta không cần phải nghĩ gì hết, thật là vui biết bao nhiêu”.

Hạng Thiếu Long nghe mà chứng hửng, theo lý mụ đã uống vào xuân dược thì chắc chắn tình xuân khó nén, chủ động cầu xin mình mới phải, tại sao lại tỏ ra rầu rĩ, chả lẽ Hàn Sấm đã đưa nhầm thuốc, hoặc vì quá hạn là dược tính đã thay đổi.

Rồi tỉnh ngộ, biết mình đã phạm sai lầm lớn.

Nếu như Triệu Mục trước nay vẫn dùng xuân dược để kích thích mụ, vì đã uống nhiều, trong người sẽ sinh ra sức đề kháng. Cũng giống như người hút ma túy, sau khi bị nghiện thì liều lượng ngày càng tăng lên mới có thể thỏa mãn.

Đáng tiếc là gã còn giảm bớt đi lượng thuốc, giờ đây khó mà ép mụ uống thêm hai ly nữa. Làm thế nào đây?

o O o

Chương 105

KHOẢNG KHẮC THÀNH BẠI

Khi Hạng Thiếu Long đang tiến thoái lưỡng nan thì Tinh vương hậu bỗng nhiên đứng dậy, gã đang tưởng mũ phất áo bỏ đi, Hàn Tinh nhẹ bước đến bên khung cửa, thở dài rồi lặng nhìn khóm hoa ngoài vườn.

Hạng Thiếu Long bước theo, dựa vào khung cửa, lặng nhìn mũ.

Vẻ mặt của mũ tuy hơi đỏ nhưng xem ra như đang chìm đắm vào trong ký ức đã xa, lúc vui lúc buồn.

Hạng Thiếu Long khẳng định thuốc đã phát huy tác dụng, kích thích những tình cảm trước đây được chôn giấu trong lòng khiến mũ quên đi mục đích gọi Hạng Thiếu Long là để ép gã hãm hại Triệu Nhã.

Tình trạng giờ đây của Hàn Tinh giống như đang bị thôi miên, hay uống một loại thuốc có ảnh hưởng đến thần kinh, có phản ứng không giống với thường ngày, sự tự kiểm soát và tâm lý cảnh giác giảm xuống.

Hạng Thiếu Long cả gan đưa tay qua, vuốt nhẹ bờ vai của mũ, dịu dàng hỏi: “Tinh hậu đang nghĩ gì?”

Hàn Tinh dường như không để ý đến điều ấy, khẽ lắc đầu, buồn bã nói: “Ta hận y!”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Kẻ nào đã đắc tội với Tinh hậu? Có cần uống thêm vài chén nữa chăng?”

Tinh vương hậu không vui nói: “Khi không vui mà uống rượu, chẳng phải khiến người ta buồn bã hơn hay sao?” Nhưng vẫn không quay nhìn gã.

Hạng Thiếu Long trong lòng có tính toán, không dám đắc tội với mũ, bỏ tay xuống, gật đầu nói: “Phải! Rút đao chém nước, nước càng chảy, rượu vào dạ buồn, chao ôi! Hóa lệ tương tự”.

Bất giác gã đọc lại hai câu thơ hay của nhà thơ Lý Bạch đời Đường (Rút đao chém nước, nước càng chảy, rượu vào dạ buồn hóa lệ tương tự), chỉ là vì trí nhớ có hạn nên đổi luôn câu cuối, trở thành chẳng ra sao cả.

Tinh vương hậu lẩm nhẩm đọc: “Rút đao chém nước, nước càng chảy, rượu vào dạ buồn hóa lệ tương tự!”

Rồi bỗng nhiên quay người lại, nhìn gã, mắt phượng lạnh lẽo.

Hạng Thiếu Long nhất thời tay chân lạnh như băng, thầm trách mình đang giả là một tên thô kệch, làm sao có thể xuất khẩu thành thơ?

Ánh mắt lạnh lẽo của Tinh vương hậu dần dần biết mất, thở dài rồi nói: “Không ngờ người có thể nói được những câu thơ sâu sắc đến thế, âm vọng lại càng vui tai, đã nhiều năm rồi, người ta lần đầu tiên cảm thấy động lòng”. Nói xong đỏ mặt.

Hạng Thiếu Long thâm thở phào, biết ả vừa rồi nhất định là vì nhớ đến Tín Lăng quân nên mới có thần thái như thế, xem ra năm xưa Tín Lăng quân đã làm tổn thương mộ, cho nên nhiều năm sau mộ vẫn chưa hồi phục trở lại. Mộ chung chạ với Triệu Mục, nói không chừng chỉ là hành vi báo thù. Như thế, Hàn Sấm cấu kết Tín Lăng quân, chắc là mộ không biết.

Tín Lăng quân đem đến cho mộ tình yêu thật sự, còn Triệu Mục có đem đến sự kích thích và thỏa mãn đầy biến thái.

Tinh vương hậu nhìn gã rồi trở nên dịu dàng, hạ giọng nói: “Đồng Khuông! Người thật là một kẻ đặc biệt”.

Hạng Thiếu Long thử đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại trắng muốt của mộ.

Hàn Tinh quay lại, để mặc bàn tay ngà ngọc của mình trong tay gã.

Hạng Thiếu Long định kéo mộ vào lòng, Hàn Tinh đột nhiên rút tay, trong mắt lộ vẻ cảnh giác, lạnh lùng cười nói: “Đồng tướng quân có biết bốn hậu gọi người tới có chuyện gì chăng?”

Hạng Thiếu Long trong lòng kêu khổ, biết thuốc đã hết tác dụng, nữ nhân này đã trở về trạng thái bình thường, gật đầu nói: “Tinh hậu có chuyện gì xin hãy căn dặn, bỉ nhân tuyệt sẽ không để Tinh hậu thất vọng”.

* *

*

Hạng Thiếu Long rời phủ Hàn Sấm đi tìm Triệu Mục, tên gian tặc này không có trong phủ, gã để lại lời nhắn rồi về lại trạm chỉ huy, kể lại mọi chuyện cho Đằng Dực nghe rồi chép miệng nói: “Đây gọi là không ngờ trước được, giờ đây chỉ đành trông chờ vào nửa miếng binh phù, đệ vốn tưởng kêu gọi được xuân tình của nữ nhân này, đệ có thể giải khai được sự khống chế của Triệu Mục đối với mộ, nào ngờ...”.

Đằng Dực cười nói: “Ả vẫn chưa đưa vật chứng hãm hại Triệu Nhã cho đệ, đến lúc ấy chẳng phải thêm tí thuốc nữa thì sẽ xong hay sao?”

Hạng Thiếu Long lắc đầu nói: “Một là bà ta sẽ không cùng đệ đối ẩm như thế nữa, hai là đệ không quen dùng thủ đoạn ấy đối phó với nữ nhân. Thôi vậy! Cứ khuyên Nhã rời khỏi Hàm Đan trước để chúng ta bớt đi một mối lo”.

Đằng Dực nói: “Vừa rồi Kỷ tài nữ có sai người đến thông báo, bảo Hiếu Thành vương để ý đến chuyện sáng mai nàng về Ngụy. Theo ta thấy, chuyện nàng

rời khỏi đây sẽ gây chấn động và bàn tán, nhất là hai kẻ Lý Viên và Long Dương quân”.

Hạng Thiếu Long đương nhiên hiểu rõ ý của y.

Hạng người ích kỷ, bất chấp thủ đoạn như Lý Viên, sẽ không để mất miếng mồi ngon đã đưa đến miệng. Còn Long Dương quân sẽ nghi ngờ mục đích Kỷ Yên Nhiên rời Triệu là muốn gặp gỡ Hạng Thiếu Long.

Cho nên chuyển đi của Kỷ Yên Nhiên sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Đằng Dực nói: “Đệ đừng lo lắng chuyện Yên Nhiên, ta đã sớm sắp xếp ổn thỏa, vừa rồi ta sai người lên đưa chị em họ Điền ra mục trường, ngày mai sẽ về Hàm Dương cùng với Trâu tiên sinh”.

“Vậy nhị ca làm sao đối phó với Long Dương quân và Lý Viên?” Hạng Thiếu Long lo lắng nói.

Đằng Dực nói: “Long Dương quân tuyệt không dám thô bạo với Kỷ tài nữ, chỉ ngầm sai người theo dõi, nhất là sẽ thông báo cho tướng lĩnh ở biên giới nước Ngụy để ý động tĩnh của Kỷ tài nữ. Chỉ cần chúng ta đừng để người của y đến biên giới nước Ngụy thì sẽ ổn thỏa thôi”.

Hạng Thiếu Long gật đầu khen hay, giờ đây binh quyền đang ở trong tay gã, muốn trừ khử người của Long Dương quân phái đến theo dõi, quả thật là chuyện dễ dàng.

Đằng Dực nói tiếp: “Theo ta suy đoán, Lý Viên dùng văn không được thì dùng võ, nhưng y không thể sai thủ hạ ra ngoài thành để làm những chuyện dễ tiện này, nên sẽ mời Điền Đan giúp đỡ. Ta sẽ thân chinh dẫn một đội Triệu binh hộ tống Kỷ tài nữ và Trâu tiên sinh, đến ngoài thành sẽ giả vờ bĩa trí, đưa họ đến nước Hàn, thế là xong”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Yên Nhiên không phải là hạng nữ lưu yếu ớt, có đủ sức và tài trí để tự bảo vệ cho mình, chuyện này đệ thấy cứ để Yên Nhiên làm là đã ổn thỏa, đệ cần nhị ca ở đây giám thị bọn Triệu Minh Hùng. Phàm là những kẻ nằm trong danh sách Triệu Minh Hùng đưa lên, chúng ta phải để ý sát sao”.

Đằng Dực nói: “Có một chuyện đến giờ ta vẫn chưa thông, đó là Triệu Mục cố gì phải đưa Tề binh vào thành, như thế chỉ khiến cho người ta để ý. Giả sử Tinh vương hậu nghe lời y, Hiếu Thành vương vừa chết, quyền lực sẽ rơi vào tay y, muốn trừ Lý Mục và Liêm Pha cũng không phải chuyện khó, xá gì bọn Quách Khai, Thành Tư. Theo ta thấy y đã nghi ngờ Tinh vương hậu, còn đệ chỉ là con cờ mà y muốn lợi dụng, người y muốn sử dụng thật sự là Triệu Minh Hùng chứ không phải là đệ. Sau chuyện này y sẽ vu vạ là đệ đã mở cửa thành cho người Tề, thậm chí y sẽ còn mượn chuyện này mà trừ luôn Điền Đan và Lý Viên, không ai hiểu dã tâm của hai nước Tề Sở với Tam Tấn bằng Triệu Mục cả”.

Hạng Thiệu Long trầm ngâm một lúc, gật đầu nói: “Lời nhị ca rất có lý, Triệu Mục sẽ không để cho chúng ta tự do hành sự, chẳng qua là tình hình quá phức tạp, Điền Đan và Lý Viên cũng có âm mưu giấu giếm Triệu Mục, giờ đây chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu có cơ hội sẽ lập tức bắt Triệu Mục, cho nên mục tiêu trước mắt là phải khuyên Triệu Nhã rời khỏi Hàm Đan”.

Lúc này có hạ nhân vào báo, Triệu Mục đến tìm gã, hai người đều ngạc nhiên.

Đằng Dực lánh mặt, bẹn thân vệ đưa Triệu Mục vào, đi theo y là kẻ đã lâu không gặp, Nghiêm Bình, lại còn có tám tên cao thủ thân tín mà Hạng Thiệu Long đã từng gặp qua.

Hạng Thiệu Long vội vàng bước lên đón, giả vờ khách sáo thi lễ với Nghiêm Bình. Nhớ lại lần đầu tiên gặp Nghiêm Bình, là trong hầu phủ của Triệu Mục, giờ đây đương nhiên đã đoán được Nghiêm Bình là người của Triệu Mục.

Nghiêm Bình người ốm hơn, nhưng hai mắt sắc bén hơn trước, rõ ràng là sau khi bại dưới kiếm của gã, kẻ này đã khổ luyện, không những thương thế đã hết mà võ công còn tăng tiến hơn.

Hạng Thiệu Long cảm thấy lo lắng, nếu có Nghiêm Bình và người của Triệu Mục bảo vệ cho Triệu Mục, muốn đối phó y càng khó hơn.

Ba người ngồi xuống, thủ hạ dâng trà, thân vệ của Triệu Mục ra canh cửa.

Triệu Mục ho khan một tiếng rồi nói: “Cự Tử là người bốn hầu đặc biệt mời đến để đối phó với Hạng Thiệu Long, ông ấy có ba trăm đệ tử ai nấy thân thủ cao cường, Hạng Thiệu Long không đến đây thì thôi, nếu không đừng hòng còn mạng rời khỏi”.

Hạng Thiệu Long giả vờ đáng vẻ vui mừng nói: “Cự Tử có gì cần đến Đồng Khuông này xin cứ sai bảo”.

Nghiêm Bình nhếch mép cười, trầm giọng nói: “Từ lúc hầu gia thông báo cho bốn tử rằng Hạng Thiệu Long sẽ đến Hàm Đan, chúng tôi đã canh giữ ở các quan khẩu, chờ y lọt vào lưới, kết quả bóng dáng y chẳng thấy, chuyện này thật là lạ, theo tin tức, hiện nay Hạng Thiệu Long không ở Hàm Dương”.

Triệu Mục chen vào nói: “Hạng Thiệu Long gây án ở gần Hàm Đan rồi bỏ chạy, Cự Tử đã dắt người đuổi theo đến biên giới nước Ngụy thì không phát hiện gì nữa. Cho nên Cự Tử suy đoán Hạng Thiệu Long vẫn còn ở đây, cái chết của Nhạc Thừa có quan hệ với y”.

Hạng Thiệu Long thầm run trong bụng, chẳng trách nào Triệu Mục trước nay vẫn không để ý sát sao chuyện mình đến Hàm Đan, té ra đã có Nghiêm Bình và thủ hạ của y đối phó với mình. May mà Triệu Mục tin tưởng mình lại, cho nên mới để mình biết Nghiêm Bình.

Gã thật sợ quá sợ ý nên đã quên tên đại thù nhân Nghiêm Bình này.

Nghiêm Bình hai mắt lạnh lẽo nói: “Chúng ta đã từng lục soát mấy ngọn núi và thôn trang ngoài thành cũng không phát hiện được tung tích của y, cách giải thích duy nhất là y đã vào thành, có người còn che chở cho y”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Suy đoán của Cự Tử thật hợp lý, không biết Cự Tử nghi ngờ ai nhất?”

Nghiêm Bình nhìn Triệu Mục rồi nói: “Chỉ có Triệu Nhã mới đủ sức và có lý do để che chở cho y, nhưng ta đã nhiều lần vào phủ nhân phủ mà vẫn không phát hiện được gì. Nhưng bốn tử vẫn tin Triệu Nhã là đáng nghi nhất”.

Hạng Thiếu Long nói: “Để bỉ nhân sai thủ hạ ngày đêm theo dõi ả! Ta không tin là không nắm được bằng chứng. Hừ! Lại còn bảo tốt đối với một mình ta, té ra là có chuyện giấu giếm, ngầm tư thông với tình nhân cũ”.

Triệu Mục nói: “Cự Tử cũng suy đoán như vậy, nhưng chuyện của Triệu Nhã đã có Cự Tử lo, nếu dùng người của người, nhất định sẽ không giấu được đám gia tướng của Triệu Nhã”.

Nghiêm Bình đứng dậy nói: “Đồng tướng quân, xin thất lễ, bốn nhân có việc phải làm”.

Hạng Thiếu Long đưa y ra cửa, Nghiêm Bình hạ giọng nói: “Hạng Thiếu Long không dám lưu lại đây lâu, ta thấy mấy ngày nay y nhất định sẽ ra tay đối phó hầu gia, chỉ cần chúng ta sắp xếp cho tốt, nào sợ y thoát khỏi cạm bẫy”.

Hạng Thiếu Long vâng vâng dạ dạ mà trong lòng kêu khổ, nếu Nghiêm Bình bảo vệ sát bên Triệu Mục hai bốn trên hai bốn giờ đồng hĩa thì kế hoạch của gã đã khó càng khó hơn.

Tiền Nghiêm Bình đi, Hạng Thiếu Long đến bên Triệu Mục, hạ giọng kể chuyện Tinh vương hậu muốn gã hãm hại Triệu Nhã, nhú mày nói: “Ả dâm phụ Triệu Nhã này giết đi cũng không đáng tiếc, vấn đề là bỉ nhân vẫn phải nhờ ả tiến cử với Hiếu Thành vương, nếu Hiếu Thành vương không chấp nhận giao binh phù cho bỉ nhân, nếu không có ả rỉ tai với Hiếu Thành vương, sẽ ảnh hưởng đến đại kế của chúng ta, như vậy sẽ hỏng bét!”

Triệu Mục rõ ràng rất hài lòng việc gã đem chuyện Tinh vương hậu nói với mình, mỉm cười nói: “Lúc lấy được binh phù cũng là lúc đối phó Triệu Nhã, vì vậy cứ kéo dài chuyện này. Hừ! Ta đã sắp xếp hết thảy, có thể đoạt lấy nước Triệu bất cứ lúc nào, vấn đề duy nhất là Hiếu Thành vương phòng bị nghiêm ngặt, cấm vệ quân vẫn trong tay y, nhưng vẫn không xong thì dùng võ, đó là trước khi Lý Mục quay về, nhất định phải đưa y châu trời”.

Hạng Thiếu Long vừa nghe đã vỡ lẽ, hiểu được quỷ kế của Triệu Mục.

Vẫn là dùng thủ đoạn hạ độc, khiến Hiếu Thành vương giống như vì bệnh mà chết, đó là thượng sách. Mà Triệu Mục và Tinh vương hậu trước nay trước nay cũng tìm cách làm như thế, chỉ là đến lúc này vẫn chưa thành công, Hiếu Thành vương biết rõ thủ đoạn dùng thuốc của Triệu Mục, đương nhiên không dễ dàng để y đắc thủ.

Võ là phát động binh biến, tấn công vào hoàng cung, giết chết Hiếu Thành vương, lập con của Tinh vương hậu lên ngôi.

Đó là kế hạ sách, lúc ấy y phải nhờ vào người Tề để đối phó với Lý Mục.

Triệu Mục hạ giọng nói: “Dù văn hay võ, ta cũng đã nghĩ ra được kế vạn toàn, sau này sẽ nói với người! Mấy ngày nay người nên gặp Hiếu Thành vương nhiều hơn, y là kẻ ba phải, nói thêm vài câu, không chừng y sẽ trao toàn bộ quyền điều binh khiển tướng cho người”. Ngừng một lát rồi nói: “Nghe nói Kỷ tài nữ sắp về Ngụy, còn sớm hơn cả Long Dương quân, người biết chuyện này chưa?”

Hạng Thiếu Long giả vờ cả kinh nói: “Cái gì?”

Triệu Mục cười: “Đối với chúng ta, đó là tin hay. Lý Viên nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng tiên nữ hạ phạm này, nếu y đuổi theo làm càn, chúng ta sẽ có cơ hội trừ khử y. Xong việc cứ bảo là y mất mạng dưới kiếm mỹ nhân, thế là y cũng trở thành quỷ phong lưu”.

Hạng Thiếu Long nghe mà trợn mắt, mồm há hốc, lúc này mới hiểu tại sao đến giờ Hiếu Thành vương vẫn chưa dám làm bậy với Triệu Mục, bởi vì tên gian tặc này quả thật có thủ đoạn độc ác.

Đến phu nhân phủ, Triệu Nhã đưa gã lên tòa tiểu lâu khó quên ấy.

Hạng Thiếu Long thấy mắt ả sưng húp, rõ ràng vừa mới khóc xong, ngạc nhiên hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Triệu Nhã phục trong lòng gã, thút thít nói: “Thiếp vừa cãi nhau với vương huynh một trận”.

Hạng Thiếu Long khuyên ả bình tĩnh xong, Triệu Nhã mới nói: “Sáng nay chàng báo với người ta chuyện Tinh vương hậu và Triệu Mục cấu kết với nhau, thiếp nhin không được vào cung gặp vương huynh, bảo y cẩn thận những người bên cạnh, nào ngờ y lại tưởng thiếp trách y gần gũi Quách Khai nên giận lắm. Người ta nhất thời nổi giận đã trách cứ y không biết dùng người tài, y lại bảo thiếp vẫn không quên tình chàng”.

Hạng Thiếu Long trong lòng lo lắng, hỏi: “Vậy nàng có nói chuyện Tinh vương hậu không?”

Triệu Nhã lắc đầu chép miệng nói: “Nói ra có ích gì! Lại không có bằng cứ, y lại cho là Nhã nhi muốn hãm hại nữ nhân ấy mà thôi”.

Hạng Thiếu Long lần này đến vốn là để khuyên ả rời khỏi nước Triệu, nhưng thấy dáng vẻ thê lương ấy thì không nói nên lời.

Triệu Nhã ngẩng đầu lên, cười khổ nói: “Lần này cái thật đúng lúc, Nhã nhi vừa về đến đây, chiếu thư vương huynh đã đến, bảo Nhã nhi thay mặt y đến Đại Lương, ngày mai lập tức lên đường, có thể làm bạn đường với Yên Nhiên tiểu thư rồi đó”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Đi Đại Lương làm gì? Nàng không sợ Tín Lăng quân sao?”

Triệu Nhã đưa tay vuốt má gã, âu yếm nói: “May mà vẫn còn chàng lo cho người ta, nếu không Nhã nhi tự tận cho xong. Lần này ta đến Đại Lương, bề ngoài là đưa tứ công chúa gả cho thái tử nước Ngụy, thay thế cho Thiên nhi của chàng, nhưng thật sự là một cuộc giao dịch, bởi vì của hồi môn là một bản Lỗ Công bí lục. Long Dương quân lần này đến đây, một trong những sứ mệnh là đàm phán cuộc hôn ước này”.

Hạng Thiếu Long có vẻ không hiểu: “Tại sao vương huynh của nàng chịu thua thiệt?”

Triệu Nhã than: “Y chỉ bất đắc dĩ mà thôi, hai nước Tề, Sở là áp lực rất lớn đối với y, nếu không có Ngụy An Ly giúp đỡ, chỉ nhờ vào Hàn thì khó mà ứng phó. Y đã sớm muốn sai người ta đi, nhưng giờ đây người ta biết chàng quay về, làm sao có thể chấp nhận được. Sự thể giờ đây thế này, y không cần biết Nhã nhi có chấp nhận hay không nữa”.

“Vậy thì nửa đường nàng cứ chuồn sang Hàm Dương, thế là xong”. Hạng Thiếu Long nói.

Triệu Nhã buồn bã lắc đầu nói: “Nhã nhi cũng muốn lắm, nhưng chuyện này rất hệ trọng, thế nào cũng phải hoàn thành rồi mới yên tâm đến Hàm Dương, lúc ấy Triệu Nhã không còn nợ vương huynh nữa. Vương huynh trước kia không hề giống thế này, nhưng từ khi Ni phu nhân chết đi, tính tình y ngày càng tệ hơn”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Triệu Ni, than rằng: “Tín Lăng quân hận nàng thấu xương, nói không chừng sẽ hãm hại nàng”.

Triệu Nhã lặng lẽ một lát rồi dịu dàng hỏi: “Hạng lang có biết vì sao quan hệ của Nhã nhi và Tinh vương hậu xấu đến thế này chăng?”

Hạng Thiếu Long giật mình: “Phải chăng là vì Tín Lăng quân?”

Triệu Nhã then thùng gật đầu, rầu rĩ nói: “Chuyện này người ta vốn không muốn nhắc nữa, Tín Lăng quân đối với người ta vẫn còn chung tình. Nếu không thủ hạ của y không thể biết rõ người ta không ở trong cung mới ra tay, vả lại Long Dương quân đã từng bảo đảm an toàn cho bọn thiếp, y sẽ cùng lên đường với bọn thiếp”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Ngày một chẳng phải vương huynh nàng sẽ đãi tiệc tiễn y hay sao? Sao ngày mai y lại lên đường?”

Triệu Nhã cười khổ nói: “Chàng không hiểu hay sao? Y không tin Kỷ tài nữ quay về Đại Lương, nên mới bắt chước nàng mượn cớ về chịu tang muốn cùng lên đường với tuyệt đại giai nhân của chàng. Chuyện này Kỷ tài nữ vẫn chưa biết. Chao ôi, Thiếu Long, Yên Nhiên phải làm thế nào đây?”

Hạng Thiếu Long lo lắng lắm, chuyện vốn đơn giản mà trở nên phức tạp vô cùng, Kỷ Yên Nhiên nếu biết chuyện này nhất định sẽ oán trách mình lắm.

Chuyện gã phải lo thật quá nhiều.

Triệu Nhã lại chép miệng: “Nghĩ đến lúc chúng ta phải xa nhau, không biết có ngày gặp lại hay không, Nhã nhi thật không muốn sống nữa, làm người có gì khổ thế này?”

Hạng Thiếu Long cựa nén cơn lo lắng, hỏi: “Hiếu Thành vương có con trai khác hay không?”

Triệu Nhã lắc đầu nói: “Chỉ có một thái tử này thôi, cho nên dù kẻ khác nói nữ nhân ấy xấu đến mức nào cũng không lay động được vương huynh”.

Hạng Thiếu Long nói: “Y không có huynh đệ khác hay sao?”

Triệu Nhã bật cười, nói: “Chàng hỏi thật lạ, hỏi người ta có huynh đệ hay không, không được sao? Phải, Triệu Nhã có hai vị huynh trưởng chính là Võ Thành quân và Cao Dương quân”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên hỏi: “Cớ gì không nghe người ta nhắc đến bọn họ?”

Triệu Nhã nói: “Có gì đâu, huynh trưởng trước nay không thích bọn họ, nên hạ chỉ không cho bọn họ rời khỏi phong ấp. Hai vị huynh trưởng vô dụng của thiếp, ngoài chuyện rượu chè, cái gì cũng chẳng hiểu”.

Hạng Thiếu Long nói: “Phong ấp của ai gần Tề nhất?”

Triệu Nhã ngạc nhiên nhìn gã, một lát sau mới nói: “Là của Võ Thành quân, chỉ cách biên giới nước Tề khoảng vài ngày đường, chạy khoái mã hai ngày sẽ đến, phải chăng chàng nghi ngờ y và Điền Đan cấu kết?”

Hạng Thiếu Long dăm chiêu, nói: “Ta thủy chung vẫn không tin Điền Đan sẽ vui vẻ giúp đỡ Triệu Mục đoạt quyền. Nếu ta là Điền Đan, sẽ không có lý do gì tin Triệu Mục có thể khống chế Tinh vương hậu, mà Tinh vương hậu cũng không dễ dàng trừ đi hai vị đại tướng trụ cột của nước Triệu. Cho nên chỉ cần thuyết phục được Võ Thành quân, y sẽ mượn cơ hội tốt trừ đi bọn Triệu Mục, Tinh vương hậu và thái tử, sau đó đổ hết trách nhiệm cho Triệu Mục, lại mượn tay Võ Thành quân hại Lý Mục và Liêm Pha, vậy Đại Triệu của các người chính là vật trong túi y rồi”

đó. Cho nên trong tình hình này, y nhất định phải tìm cách diệt ta trước, một kẻ thông minh lợi hại như y sẽ không tin rằng ta chịu bán mạng cho mình”.

Triệu Nhã suy nghĩ một chốc rồi biến sắc nói: “Thiếu Long, lời chàng rất có lý, vị huynh trưởng này của thiếp quả thực là hạng thấy lợi quên nghĩa, làm sao đây?”

Hạng Thiếu Long cười nói: “Không cần biết chuyện này thật hay giả, Điền Đan có thể vu vạ cho nàng, chúng ta cũng có thể vu oan cho y. Đừng kể chuyện này cho bất cứ ai, ta tự sẽ có cách ứng phó. Giờ đây nàng đừng lo lắng nữa, ngày mai rời khỏi đây, cĩa gắng ở lại Đại Lương chờ tin tức của ta, đừng quay về”.

Triệu Nhã cắn môi nói: “Đêm nay chàng không ở lại đây hay sao?”

Hạng Thiếu Long hôn lên má ả rồi cười: “Ngày tháng còn dài, mấy ngày này là khoảnh khắc quyết định thành bại, ta không thể an lạc được, nàng có biết có kẻ đang âm thầm theo dõi nàng chẳng?”

Rồi kể chuyện Nghiêm Bình. An ủi xong thì lập tức vào cung gặp Hiếu Thành vương, nào ngờ nội thị bảo Hiếu Thành vương không khỏe nên đã nghỉ ngơi, Hạng Thiếu Long đành đi gặp Tinh vương hậu.

Bỗng gã tỉnh ngộ ra chuyện thành bại lần này mấu chốt là ở vị vương hậu xảo quyệt của nước Triệu này.

o O o

Chương 106

LÒNG ĐẦY MƯU MÔ

Tinh vương hậu tiếp kiến gã ở một tòa tiểu lâu yên tĩnh trong ngự hoa viên, hai bên yên vị xong, Hạng Thiếu Long nói: “Nhã phu nhân vừa báo với hạ thần, ngày mai sẽ lên đường đến Đại Lương, cho nên muốn đối phó ả, đêm nay là cơ hội duy nhất. Hạ thần chỉ cần tìm cớ, thì có thể đến phu nhân phủ hành sự, Tinh hậu đã chuẩn bị vật chứng chưa?”

Hàn Tinh ánh lên tia mắt độc ác, do dự một lát rồi mới thở dài nói: “Coi như ả may mắn, chuyện này sẽ dừng ở đây”.

Hạng Thiếu Long trong lòng run sợ, biết ả và Triệu Mục có cách liên lạc bí mật, cho nên mới nhanh chóng biết sự việc thay đổi.

Trong lòng nghĩ nên làm thế nào để nhắc nhở mụ ta về việc Võ Thành quân, Tinh vương hậu buồn rầu chép miệng nói: “Rượu vào dạ sâu hóa lệ tương tư! Hôm nay trong lòng ta cứ nhớ mãi về câu nói ấy, chẳng muốn làm chuyện gì nữa”.

Nhờ thông tin các mặt, Hạng Thiếu Long đã đại khái hiểu được con người này. Sau khi bà ta trở thành vương hậu của nước Triệu, vốn mang trên mình sứ mạng hợp nhất Tam Tấn. Bà ta còn sinh ra được cho người Triệu một vị thái tử. Tất cả vốn là tốt đẹp, nhưng vấn đề là ở Hiếu Thành vương, vì ưa thích nam nhân nên lạnh nhạt với bà.

Tinh vương hậu không phải là hạng nữ nhân lả lơi, tuy Hiếu Thành vương không quản nữa, nhưng bà ta rất có quy củ, sống cuộc sống cô tịch trong chốn cung đình. Hạng nữ nhân này, một khi động tình, còn dữ dội hơn những nữ nhân bình thường.

Người khiến bà ta động chân tình là Tín Lăng quân. Tín Lăng quân có lẽ cũng chỉ vì lợi lộc, hoặc để giải cơn sầu, cũng có thể là vì mục đích chính trị, nên ve vãn bà ta, người y thật sự ưa thích lại là Triệu Nhã, sau khi Tinh vương hậu phát hiện chuyện này thì từ đó đau đớn trong lòng cho tới hôm nay.

Còn Triệu Mục thì thấy thời cơ tốt, vì Hiếu Thành vương chìm đắm trong nam sắc nên thừa cơ mà vào, nhờ các loại thuốc, kích thích xuân tình của bà ta, khiến cho bà ta say mê, buông thả, cam chịu để y khống chế.

Bản thân Tinh vương hậu cũng oán hận Hiếu Thành vương, lại thêm bà là hạng người có dã tâm nên lợi dụng mối quan hệ nam nữ, cấu kết với Triệu Mục, cùng làm chuyện xấu.

Cũng không thể phủ nhận Triệu Mục là nam nhân rất có sức hấp dẫn, lại là tay lão luyện, nếu chẳng phải Triệu Nhã vì yêu Hạng Thiếu Long thì ả vẫn nằm trong tay của y.

Giả sử Hạng Thiếu Long giành được Tinh vương hậu, chỗ dựa duy nhất của Triệu Mục không còn nữa, vậy thì tìm cách bắt sống y sẽ dễ dàng hơn. Nghĩ đến đây, bất địa thở dài, muốn sống một cách an toàn và vui vẻ ở thời đại này, chỉ đành phải bất chấp thủ đoạn mà thôi.

Tinh vương hậu chăm chú nhìn gã: “Tại sao ngươi lại thở dài?”

Hạng Thiếu Long nghĩ đến tâm sự bất chấp thủ đoạn của mình, nhất thời lấy lại tinh thần, giả vờ buồn bã nói: “Hạ thần cũng không biết”.

Tinh vương hậu không ngờ đối phương cũng trả lời mình như vậy, ngạc nhiên nói: “Ngươi thật là thẳng thắn”.

Hai người đều trở nên trầm mặc, nhìn nhau đăm đăm, Tinh vương hậu hình như không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng của gã, cúi đầu nói: “Ngươi quả thật chịu nghe mệnh lệnh của ta đi vu vạ cho Triệu Nhã? Ngươi chẳng phải thích ả sao?”

Hạng Thiếu Long hiểu rõ bụng dạ bà ta, hạ giọng nói: “Muốn Đồng mỗ này hãm hại người vô tội, bốn nhân thực là không nỡ. Thà một kiếm giết phăng ả đi, quá lắm là chỉ phải trốn khỏi Hàm Đan, để báo đáp ân tình của Tinh hậu”.

Tinh vương hậu giật mình nhìn gã, mắt phượng trở nên sắc bén lạnh lùng nói: “Ngươi dám không tuân lệnh bốn hầu hay sao?”

Hạng Thiếu Long lấy nhu chế cương, lại thở dài nói: “Đồng Khuông này trao hết sự nghiệp và sinh mạng cho Tinh hậu, Tinh hậu còn chưa thỏa mãn hay sao? Tinh hậu và Nhã phu nhân rốt cuộc có thù sâu hận lớn gì?”

Tinh vương hậu nổi giận: “Ân oán giữa ta và ả, nào tới lượt ngươi dò hỏi!”

Thấy bà ta không còn trách mình chống lệnh nữa, Hạng Thiếu Long biết bà ta đã mềm lòng, lúc này đã thành thế cưỡi trên lưng cọp. Nếu không dùng thủ đoạn cao tay để chế phục bà ta, hậu quả thế nào khó mà đoán được. Chỉ thấy Triệu Nhã cũng đủ biết hạng nữ nhân lâu ngày ở trong cung cấm thật là khó đoán, không thể theo lệ thường mà xét được. Lại không thể dùng tình nam nữ, chỉ có một cách là dùng quan hệ lợi hại để nhắc nhở bà ta.

Tinh vương hậu càng lúc càng bức dọc nói: “Nếu không có chuyện khác, Đồng tướng quân hãy lui xuống cho bốn hầu!”

Hạng Thiếu Long đứng dậy, bước đi hai bước, nói: “Tinh hậu có biết đại họa đang sắp giáng xuống chăng?”

Tinh vương hậu hơi run, cười lạnh lùng: “Đồng tướng quân nếu nói lời dọa dẫm bốn hầu tuyệt không tha”.

Hạng Thiếu Long thần nhiên nhún vai, nói tỉnh như không: “Nếu đã là như thế, xin cho bỉ nhân rút lại lời ban nãy. Từ hôm nay trở đi, Đồng mõ không còn nợ Tinh vương hậu bất cứ thứ gì nữa, Tinh hậu nếu muốn lấy mạng bỉ nhân, xin hãy động thủ!”

Tinh vương hậu giận lắm, đứng phắt dậy, rít lên: “Thật là to gan! Dám dùng thái độ ấy nói chuyện với bổn hậu, có tin là bổn hậu sẽ lập tức sai người kéo lưới người ra chăng?”

Hạng Thiếu Long quay người lại, nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, đáng vẻ chột trở nên uy mãnh vô cùng, trả lời: “Đồng Khuông này chưa bao giờ để chuyện sinh tử trong lòng, cũng chẳng phải là hạng dễ bức hiếp. Nếu hạ thần muốn lấy lòng Tinh hậu, thì khi nói phải nói những lời giả dối. Nhưng Đồng mõ lừa gạt ai cũng được, nhưng không muốn lừa Tinh hậu, nên mới nói ra lời từ đáy lòng. Không ngờ lại khiến cho Tinh hậu không vui. Thôi vậy! Chúc thành thủ này không cần làm nữa, lúc đầu tưởng có thể làm chút việc cho Tinh hậu, nhưng đáng tiếc việc không như ý muốn. Hạ thần sẽ đi gặp đại vương trả lại binh phù, chuyện ở Hàm Đan, hạ thần không thêm màng đến nữa”.

Tinh vương hậu chưa bao giờ bị kẻ khác trách cứ như vậy, nhất thời há hốc mồm, nhưng thấy lời lẽ đầy ngang ngược và khảng khái của gã, chột mềm lòng, chỉ đành nhíu mày nói: “Thôi được! Thấy người thẳng thắn như vậy, thì cứ hãy nói lời từ đáy lòng ra đi! Bổn hậu đang lắng nghe đây”.

Hạng Thiếu Long mừng thầm, giả vờ buồn bã chép miệng nói: “Giờ đây bỉ nhân thật chán nản, không muốn nói gì nữa, Tinh hậu xin hãy gọi người đến! Bỉ nhân tuyệt không phản kháng”.

Tinh hậu ngạc nhiên, rời khỏi ghế, đến trước mặt gã, hơi ngẩng đầu nhìn gã một chốc rồi thở dài nói: “Tại sao nổi giận với người ta như vậy? Dù cho người không màng đến sự sống chết cho mình, cũng nên nghĩ cho người theo người đến Hàm Đan chứ? Dĩ hạ phạm thượng, đại vương cũng không thể bảo vệ cho người đâu”.

Hạng Thiếu Long biết đã đến lúc, trong mắt ánh lên tia chân tình, lắc đầu nói: “Hạ thần cũng không hiểu tại sao không thể khống chế được tình cảm, chỉ cảm thấy nếu bị vương hậu hiểu nhầm thì... chao ôi! Bỉ nhân cũng không biết nói thế nào nữa”.

Tinh vương hậu đầu tiên chưng hửng rồi mới bật cười khúc khích, đưa hai tay đặt lên ngực gã, liếc gã rồi nói: “Không cần người giải thích, người ta đương nhiên hiểu được mà”.

Cảm nhận được bàn tay dịu dàng quý phái của bà ta, Hạng Thiếu Long cảm thấy kích thích, nhắm mắt, hạ giọng nói: “Tinh hậu xin đừng làm như thế, nếu không bỉ nhân nén không được sẽ xâm phạm Tinh hậu đấy!”

Tinh vương hậu cười khúc khích nói: “Vừa rồi chẳng phải ngang ngược đến nỗi muốn nuốt trọn người ta hay sao? Giờ đây tại sao lúng ta lúng túng, hốt ha hốt hoảng đến thế?”

Hạng Thiếu Long đang chờ cơ hội tốt này, cảm thấy như thời gian kéo dài mấy thế kỷ, không thêm khách khí nữa, đưa hai tay giật bà vào người mình, hôn ngấu nghiến lên đôi môi Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu không ngờ gã lỗ mãng, lớn gan như vậy, còn tưởng gã vẫn đang hoàng tử tể như trước, vừa muốn vùng vẫy thoát ra nhưng cũng vừa ngây ngất trước mê lực của nam nhân này.

Hạng Thiếu Long tham lam hôn vị đệ nhất phu nhân này, hai tay ôm riết lấy người bà ta, khiến cho bà ta suýt tí nữa không thể thở nổi. Chỉ có phá vỡ bức tường ngăn cách này, gã mới có cơ hội giảm sự khống chế của Triệu Mục đối với bà ta. Điều này cũng có hơi giống với mối quan hệ với Triệu Nhã. Những nữ nhân kiêu ngạo ở chốn cung đình này, không thiếu thứ gì, nhưng cũng chính vì vật chất quá đầy đủ, nên trong lòng trống rỗng, nếu có thể bù đắp được sự thiếu thốn này, thì có nghĩa đã chinh phục được trái tim của họ, mọi việc sẽ thuận lợi hơn. Tuy nói có phần là lừa dối, nhưng đối phương cũng đã dùng thủ đoạn sắc đẹp để lừa gã, đối với gã mà nói, đây cũng là một chiến trường nữa!

Tinh vương hậu phản ứng mãnh liệt, Hạng Thiếu Long cũng nổi lòng ham muốn, nhất là nhớ lại thân phận cao quý của bà ta. Nhưng cũng biết bà ta vì gặp vấn đề trong tình cảm nên không thể gấp rút, hôn xong rồi hạ giọng hỏi: “Tinh hậu có biết Võ Thành quân cầu kết với Điền Đan và Triệu Mục hay không?”

Tinh vương hậu giật nảy mình, ngọn lửa ham muốn trong đôi mắt tắt ngấm, nhìn gã rồi lạc giọng kêu lên: “Cái gì?”

Hạng Thiếu Long hai tay vẫn ôm bà ta, dịu dàng hỏi: “Tinh hậu đã đánh giá thấp Điền Đan và Triệu Mục, cứ tưởng bọn họ không ngờ sau khi thái tử lên ngôi, toàn bộ quyền lực sẽ tập trung vào tay Tinh hậu hay sao? Hãy thử đặt mình vào trường hợp đó mà nghĩ, ai cũng biết Tinh hậu sẽ không ngốc nghếch mà tự hủy đi tường thành của mình, trừ khử hai trụ cột của nước nhà là Lý Mục và Liêm Pha, lúc ấy bọn Điền Đan há chẳng phải uống công hay sao. Chính vì bọn họ có âm mưu khác cho nên mới chắc chắn rằng mình sẽ được lợi”.

Hai người tuy vẫn còn dính sát vào nhau, nhưng Tinh vương hậu lập tức tỉnh táo trở lại, bình tĩnh hỏi: “Người từ đâu mà biết được tin này?”

Hạng Thiếu Long trả lời: “Điền Đan từ lần đầu tiên gặp hạ thần, đã muốn mua chuộc hạ thần, từ lúc vương hậu có ý đề bạt hạ thần làm thành thủ, hạ thần đã gặp Điền Đan, mặt bàn một lần, giả vờ trung thành với y, xem y có âm mưu gì nên mới biết được bí mật ấy từ chỗ y”.

Tinh vương hậu đôi mắt vẫn sắc lẹm, nhìn thẳng vào gã.

Hạng Thiếu Long cũng nhìn lại, không hề thua kém. Mỹ nữ ấy hỏi với giọng châm chọc: “Không ngờ Đồng mã si lại biết lừa gạt người như vậy, ịa...”.

Thì lại bị Hạng Thiếu Long dùng nụ hôn chặn lại câu nói ấy.

Lần này Hạng Thiếu Long chỉ hôn phớt qua rồi nói: “Vì Tinh hậu, lừa gạt ai cũng chẳng sao. Nhưng Đồng mã có một chuyện không hiểu, sức khỏe đại vương kém như vậy, e rằng chẳng sống được bao lâu. Tinh hậu sao không chờ nữa, cần gì phải mạo hiểm như vậy?”

Tinh vương hậu mềm nhũn người, thở dốc nói: “Chờ mấy năm nữa, nước Triệu e rằng sẽ mất trong tay của gã ngu dân ấy”.

Hạng Thiếu Long vỡ lẽ ra, té ra bà ta có suy nghĩ như vậy, chẳng trách nào chấp nhận hợp tác với Triệu Mục.

Tinh vương hậu nói có vẻ hơi van nài: “Buông người ta ra được không? Còn nhiều chuyện phải thương lượng với chàng nữa!”

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ nếu đã làm, thì phải làm cho tới nơi tới chốn, nếu không nhân cơ hội này chinh phục bà ta, sau này chỉ sợ thời cơ không đến nữa, khi định dẫn tới, tiếng ả cung nga từ dưới cầu thang truyền lên: “Nội thị trưởng Cát Quang đến báo, đại vương đang chờ Đồng tướng quân ở nội đình”.

Hai người có tật nên giạt mình, hoảng sợ buông ra.

Tinh vương hậu cửa làm giọng tỉnh nói: “Đồng tướng quân sẽ đến ngay, bảo đại vương đến chờ một chốc!”

Liếc gã rồi hạ giọng nói: “Chuyện ban nãy, vạn lần đừng cho đại vương hay, hoàng hôn đến phủ Hàn Sấm, ta sẽ có chuyện bàn với người”.

Hạng Thiếu Long thầm tiếc miếng mồi ngon đưa đến miệng nhưng vẫn chưa thể ăn được, rầu rĩ bỏ đi.

Nội thị Cát Quang, đi bên cạnh gã, hạ giọng nói: “Đại vương vừa mới tỉnh giấc, nghe tướng quân cầu kiến nên lập tức sai tiểu nhân đến gọi tướng quân”.

Hạng Thiếu Long biết y giấu chuyện mình đến chỗ Tinh vương hậu nên vội vàng tỏ ý cảm kích.

Cát Quang nói: “Giờ đây trong cung trên dưới đều kính trọng Đồng tướng quân, nếu chẳng phải tướng quân mau chóng bắt bọn hung địa, bọn tiểu nhân không biết có bao nhiêu người gặp nạn nữa”.

Hạng Thiếu Long nói mấy câu khiêm nhường, thừa cơ hỏi tới: “Cấm vệ trong cung, ngoài Thành tướng quân, ai là người giỏi việc nhất?”

Cát Quang nghe tới tên Thành Tư thì lộ vẻ khinh khi, trả lời: “Đương nhiên là đời binh vệ Triệu Lệnh biên tướng, tư cách hay thanh vọng của y đều hơn hẳn Thành tướng quân, chỉ là không biết cách bỏ đờ Quách đại phu nên mới không được trọng dụng mà thôi”.

Hạng Thiếu Long không ngờ y mới gặp mà đã thật lòng với mình như vậy, ngạc nhiên nhìn, gật đầu nói: “Nội thị trưởng quả thật có đảm sắc”.

Cát Quang nói: “Tiểu nhân chỉ nhìn người mà nói, ai cũng biết giờ đây trong thành Hàm Đan, Đồng mã si không sợ quyền thế, anh hùng trùm đời. Nếu Đại Triệu chúng ta có được vài người như Đồng tướng quân, sợ gì nước Tân lang sói kia”.

Hạng Thiếu Long vỗ vai y, nói: “VẬY ta phải kết bạn với nội thị trưởng mới được, mấy ngày nay có lẽ phải có việc nhờ ngài giúp đỡ”.

Lời vừa dứt thì đã đến bậc cửa, đi ngang qua bọn cấm vệ, vào nội đình gặp Hiếu Thành vương.

Hành lễ xong, không đợi gã lên tiếng, Hiếu Thành vương đã đuổi bon thị vệ ra ngoài, hạ giọng nói: “Chuyện hiệu trung thư đã thế nào rồi?”

Hạng Thiếu Long nhìn kỹ mặt y, tuy mệt mỏi nhưng không kém như gã nghĩ, trả lời: “Hầu phủ đột nhiên canh phòng cẩn mật hơn trước, Điền Đan lại tặng cho y mười con ác khuyến, đã được huấn luyện, mắt mũi đều tinh. Ngoài cách đánh thẳng vào phủ, nếu không sẽ không làm gì được. Nếu hạ thần đoán không lầm thì đã có người tiết lộ tin tức, Triệu Mục có lẽ đã nghi ngờ hạ thần”.

Hiếu Thành vương hơi ngạc nhiên, dăm chiêu một chốc rồi mới nói: “Biết chuyện này chỉ có vài người, quả nhân đã căn dặn bọn chúng giữ bí mật, ai dám cãi lời quả nhân?”

Hạng Thiếu Long nói: “Có lẽ do hạ thần đa nghi, Triệu Mục có thể vì tình huống ngày càng căng thẳng nên không chừng phải tăng cường canh phòng mà thôi”.

Hiếu Thành vương biến sắc, trầm giọng nói: “Đại tướng quân còn mấy ngày nữa sẽ quay về, Triệu Mục nếu tạo phản, tất sẽ hành sự trong mấy ngày này, Đồng tướng quân có thu thập được tin tức gì chăng?”

Hạng Thiếu Long nói: “Y đã từng tiết lộ phải mượn sức người Tề, có thể thấy rằng, y đã có kế hoạch hoàn chỉnh, để cho người Tề dễ dàng lẫn vào thành. Ồi chao! Không xong!”

Hiếu Thành vương cả kinh, nói: “Đồng khanh gia đã nhớ ra chuyện gì?”

Điều Hạng Thiếu Long nhớ lúc này lại là tên nội gián Triệu Minh Hùng, có y yểm hộ, muốn đào một địa đạo xuyên qua thành không phải là chuyện khó, chẳng trách nào bọn Triệu Mục tưởng gã phản bội mà vẫn bình tĩnh. Chuyện này thật là không hay.

Tuy nghĩ vậy nhưng không nói ra, đáp bữa rằng: “Theo hạ thần thấy, đêm nay Triệu Mục sẽ phát động tấn công, giết hại tướng lĩnh đại thần phản đối y, khuấy động lòng người, hạ thần phải chuẩn bị mới được”.

Đây là điều cũng có thể lắm, nghĩ tới đây, gã càng đứng ngồi không yên, nhưng chưa nói hết lời, lại không dám cáo lui.

Hiếu Thành vương mặt trắng bệch, hoảng sợ nói: “Tiên phát chế nhân! Giờ đây không cần để ý đến nhiều nữa, Đồng khanh gia lập tức bắt Triệu Mục giết ngay, y bắt nhân, ta bắt nghĩa, không ai có thể trách quả nhân vô tình”.

Hạng Thiếu Long lòng tuy như lửa đốt, nhưng vẫn nhẫn nại giải thích: “Lời đại vương rất đúng, đây quả thật là phương pháp hay nhất, vấn đề là giờ đây chúng ta vẫn không biết thành vệ và cấm vệ có bao nhiêu người là gian đảng. Nếu Triệu Mục nghe phong thanh, ngược lại ra tay trước, lại thêm có Điền Đan và Lý Viên nội ứng ngoại hợp, thắng bại vẫn chưa biết được. Hôm nay Triệu Mục vừa mới cho hạ thần gặp Cự Tử Nghiêm Bình, chỉ có tên này thôi cũng đủ làm cho chúng ta nhức đầu, lại thêm mấy ngàn gia tướng của Triệu Mục, tình thế không hề lạc quan”.

Nghe đến những cái tên Điền Đan, Lý Viên, Nghiêm Bình, mặt Hiếu Thành vương xám ngoét, lúng túng trách: “Chả lẽ chúng ta cứ ngồi chờ bọn chúng khởi binh tạo phản hay sao?”

Hạng Thiếu Long thâm nghĩ thế lực của Triệu Mục vốn là do một tay người dựng lên, giờ đây lại còn trách ta, bình tĩnh nói: “Hạ thần tuy ngồi chức thành thủ, nhưng trách nhiệm cũng chỉ phòng thủ trong thành, lại không thể điều binh khiển tướng. Nhưng nếu đại vương ban cho hạ thần quân phù, hạ thần có thể tăng cường phòng thủ toàn diện, tập trung binh mã trong thành, các cửa thành đều phải do người của hạ thần tin tưởng canh giữ, vậy thì chúng ta không còn sợ Tề quân ở ngoài thành nữa, nói không chừng có thể thuận tay khử luôn Điền Đan và Lý Viên”.

Hiếu Thành vương trầm ngâm run giọng nói: “Điền Đan và Lý Viên là trọng thần của Tề, Sở, trước khi ta thương lượng chuyện này với Liêm, Lý hai vị đại tướng quân, vạn lần không được khinh cử vọng động”.

Hạng Thiếu Long thâm kêu đáng tiếc, biết y chỉ muốn thoái thác, càng hiểu rõ hơn Tinh vương hậu vì sao bảo y chỉ là tên hôn quân sẽ mất nước, muốn làm việc lớn mà cứ sợ trước sợ sau, do dự không quyết.

Hiếu Thành vương đứng phắt dậy nói: “Được! Quả nhân lập tức ban binh phù cho khanh, khanh có thể toàn quyền hành sự”.

Hạng Thiếu Long vội vàng dập đầu tạ ơn.

Lúc này thù hận của gã đối với Hiếu Thành vương đã giảm đi nhiều, thay vào đó là cảm giác tiếc nuối.

o O o

Chương 107

NGUY TẠO BẰNG CHỨNG

Hạng Thiếu Long vội vàng quay về trạm chỉ huy, Kinh Tuấn cũng từ ngoài thành quay về, đang bàn bạc với Đổng Dục trong sảnh.

Đổng Dục mặt mày đăm chiêu, thấy gã quay về thì nói: “Tam đệ hãy nghe Tiểu Tuấn báo cáo trước đã!”

Hạng Thiếu Long vốn tưởng Kinh Tuấn tìm nàng thôn nữ khả ái của mình, té ra là y đi làm việc, vui mừng nói: “Cho ta xem thử Tiểu Tuấn có thành tích gì đây!”

Kinh Tuấn hớn hờ móc ra một tấm bản đồ, trải lên bàn, đó là bản đồ vẽ vị trí của quân Tề, tuy hơi xấu nhưng cũng có thể nhận ra đâu là núi cao, đâu là bụi rậm.

Đổng Dục khen: “Đản Sở không hổ là danh tướng nước Tề, chỉ thấy y lưng dựa vào núi cao, đóng trại ở hai điểm cao, thì cũng biết y có thực tài”. Chỉ ngọn thác nằm giữa, nói: “Đặt trại quan trọng nhất là phải có nguồn nước, giờ đây bọn chúng chiếm đầu nguồn...”. Rẽ tay xuống dưới, đến bãi đất trống và mấy bụi rậm rồi nói tiếp: “Lại có cỏ cho chiến mã, nếu có thể bĩa trí thích hợp trong khu rừng này, dù quân lực có mạnh hơn y gấp nhiều lần, muốn tấn công bọn chúng vẫn rất khó khăn, đồng loạn thạch bên hông trại có tác dụng rất lớn, có thể công cũng có thể thủ, Đản Sở thật không đơn giản, chúng ta đừng nên khinh địch”.

Hạng Thiếu Long nói: “Có phát hiện địa đạo không?”

Kinh Tuấn đặc ý nói: “Điều này thì không có, nhưng đệ đã hỏi bọn thợ săn gần đây, bọn họ đều nói ngọn núi phía sau trại gọi là núi Bối Phong, có thể che gió lạnh từ hướng bắc thổi đến, nơi hạ trại có một hang động thiên nhiên ăn sâu vào núi, lối ra là khu rừng rậm bên hông núi, vì thế đệ cũng lên tới đấy, quả nhiên có người Tề canh giữ, chẳng trách nào một sĩa Triệu binh đóng gần đấy không hề phát giác ra được”.

Đổng Dục chỉ khu rừng rậm bên hông núi, nói: “Có phải là chỗ này không, đệ đã vào rừng xem xét chưa?”

Kinh Tuấn nói: “Chính là chỗ này, khu rừng này kéo dài khoảng hơn mười dặm, cho đến cách hướng tây bắc thành Hàm Đan khoảng năm dặm, nếu không biết có một hang động, nếu có kẻ đến chân thành thì chúng ta không thể nào biết được”.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, nói: “Thôi được! Chúng ta hãy ra tường thành xem mới biết rõ hơn”.

Khi ba người ngồi trên chòi canh ở thành bắc, bọn lính canh đều tỏ vẻ cung kính, tỳ tướng phụ trách ở đây là Trần Thức vội vàng chạy đến, lắng nghe căn dặn.

Hạng Thiếu Long giả vờ chỉ là kiểm tra mà thôi, bèn tìm cơ đuổi Trần Thức đi, hạ giọng nói với hai người: “Nếu chỉ dựa vào bọn nội gian mở cửa vào thành, rốt cuộc vẫn có điều không ổn, bởi vì đại bộ phận thành vệ đều là những kẻ có lòng trung. Vả lại người Tề dẫu sao vẫn yếu hơn, nếu hơn một vạn người mà cứ xông vào như vậy, có thể lỗ việc, nếu khiến cho quân đóng ngoài thành, trong ngoài cùng kẹp vào. Tề quân sẽ càng nguy hiểm hơn, cho nên người Tề nhất định sẽ có cách bí mật lẻn vào thành, lúc ấy chỉ cần giữ vững vài cứ điểm chiến lược, tấn công vào hoàng cung, Hàm Đan sẽ bị Điền Đan khống chế”.

Đằng Dực biến sắc nói: “Lời tam đệ thật có lý, nếu tấn công vào, nhất định sẽ kích động lòng người Hàm Đan, khi đó họ sẽ thề chết chống trả, chỉ hơn một vạn quan Tề cũng chẳng làm gì được”.

Kinh Tuấn nói: “Nếu đệ là Điền Đan, sẽ sai bọn thủ hạ giả trang thành người Triệu, thay trang phục của cấm vệ, lúc ấy chỉ cần phối hợp với Triệu Mục, bảo Quách Khai, Thành Tư nổi binh phản loạn, Triệu Mục và Tinh vương hậu sẽ ra mặt trấn áp đại cuộc, lúc ấy Hiếu Thành vương đã chết, tam ca lại là người của bọn chúng, nào sợ kẻ khác chẳng ngoan ngoãn nghe lời?”

Đằng Dực giật mình.

Hạng Thiếu Long nhìn khu rừng rậm ở ngoài thành, bình thản nói: “Điền Đan tuyệt sẽ không ngu ngốc đến nỗi thật tình giúp Triệu Mục và Tinh vương hậu, lại càng không tin ta, chỉ cần y có thể lợi dụng Triệu Mục vào thành, người đầu tiên phải đối phó chính là ta, sao đó đến lượt Triệu Mục, Tinh vương hậu và thái tử. Trong lúc nguy cấp, quân đóng ngoài thành cũng không thể quay về, y quả thật có tài khống chế đại cuộc. Lòng quân đã loạn, lại thêm thành vệ Hàm Đan quá nửa là lính già yếu, không hề có sức kháng cự”.

Đằng Dực nhíu mày nói: “Nhưng y dựa vào cái gì để chiếm lĩnh Hàm Đan lâu dài? Lý Mục quay về có chịu tha cho y không?”

Hạng Thiếu Long thấy nổi nghi ngờ của mình đối với Võ Thành quân, nói: “Kẻ ra mặt sẽ là Võ Thành quân, chỉ cần do y nắm giữ bọn thủ hạ và Triệu binh do người Tề giả dạng, lại nổi binh cần vương, trừ khử Triệu Mục, rồi đổ tội giết chết Hiếu Thành vương, Tinh hậu và thái tử lên mình tên gian tặc ấy. Lý Mục quay về, Võ Thành quân đã ngồi lên bảo tọa, lại có Tề, Sở chống lưng, Lý Mục cũng khó mà lên tiếng. Giả sử nước Triệu có nội loạn, Điền Đan lại xuất binh đánh vào thành, lúc ấy Liêm Pha đang bị người Yên kiểm chế, Lý Mục thế cô khó chống trả, mất Triệu chẳng phải là chuyện khó, Điền Đan đã có thể thực hiện được giấc mộng đẹp của mình”.

Mặt trời đã ngả về tây, những tia nắng yếu ớt cuối ngày vẫn còn sót lại.

Đằng Dực thở dài nói: “May mà chúng ta đoán được điểm mấu chốt này, nếu không tất sẽ bại”. Rồi quay đầu chỉ một tòa nhà trong thành, nói: “Đây là trạm thành vệ của thành bắc, là đại bản doanh của Triệu Minh Hùng, nếu ta đoán không sai, ở đó tất có địa đạo thông ra ngoài thành, chuyện này cứ giao cho Tiểu Tuấn phụ trách, tìm lối ra vào nằm ở đâu”. Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói: “Trong tay đã có quân phù chưa?”

Hạng Thiếu Long vui mừng nói: “Quân phù chiếu thư đều ở đây cả, chúng ta hãy bí mật điều binh khiến tướng, quyết một trận sống mái với bọn Điền Đan, Triệu Mục, nói không chừng bọn chúng đêm nay sẽ ra tay!”

Đằng Dực lắc đầu nói: “Ta thấy địa đạo vẫn chưa đào xong, nhất là bọn chúng phải cẩn thận, lại không dám tạo ra âm thanh để tránh dục tốc bất đạt, nếu không cần gì phải kéo dài thời gian, bởi vì càng sớm khống chế Hàm Đan thì càng có thể ứng phó với Lý Mục, cho nên chỉ cần tính toán chính xác được ngày chúng hoàn thành địa đạo thì có thể biết được thời gian chúng ra tay”.

Kinh Tuấn hạ giọng nói: “Cẩn thận! Có người lên!”

Tiếng Triệu Minh Hùng từ bậc cấp phía sau truyền lên: “Mặt tướng tham kiến thành thủ, không biết thành thủ đến đây có gì cản dận”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Đại vương vừa giao binh phù cho bốn nhân, trách nhiệm mang nặng bên mình cho nên mới đi tuần sát, xem thử nên tăng cường phòng thủ thế nào!”

Triệu Minh Hùng biết gã có được binh phù, vui mừng nói: “Có gì cần đến mặt tướng, xin hãy cản dận”.

Hạng Thiếu Long nói mấy câu rồi cùng Kinh Tuấn rời vọng gác.

Xuống thành, Kinh Tuấn nhân lúc màn đêm buông xuống đi điều tra chuyện địa đạo, còn Hạng Thiếu Long thì vội vàng đến chỗ Hàn Sấm gặp Tinh vương hậu.

Giờ đây hai bên đều đang chạy đua, ai có thể bĩa trí trước cạm bẫy thì bên ấy thắng.

Lần này Hàn Sấm không đưa gã vào trong nhà mà dắt gã đến hoa viên, đi ngang mấy kho lương mà lần trước thuộc hạ của Tín Lăng quân ẩn nấp, đến một căn nhà nhỏ, hình như là chỉ để những địa lật vật.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên: “Tinh hậu cứ gì lại tiếp kiến bĩ nhân ở chỗ này?”

Hàn Sấm nở nụ cười bí hiểm, vỗ vai gã nói: “Đồng tướng quân tự mình vào rồi sẽ hiểu ngay”.

Cánh cửa gỗ mở ra, có ánh đèn lờ mờ bên trong, bóng người lung linh.

Hạng Thiếu Long nổi lòng cảnh giác, cẩn thận bước vào.

Tinh vương hậu đứng ở trong, xung quanh đều có thân vệ của bà và thuộc hạ tâm phúc của Hàn Sấm.

Dưới ánh đèn, một người đang chết giấc, y phục đầy vết máu, bị trói ngược hai tay treo trên xà nhà, mặt mũi đầy thương tích, trên người đầy vết chầy, rõ ràng đã bị người ta dùng cực hình.

Tinh vương hậu vẫn không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Trừ hầu gia và Đồng tướng quân, những kẻ khác đều lui ra cho ta”.

Bọn kia kéo nhau ra ngoài.

Tinh vương hậu bình thản nói: “Đồng tướng quân, người có biết y là ai chẳng?”

Hạng Thiếu Long đến bên cạnh bà, lắc đầu nói: “Đây là ai?”

Hàn Sấm ở phía sau chen vào nói: “Y chính là gia tướng của Võ Thành quân, hôm trước mới đến Hàm Đan, áp tải một quặng đồng để cho Quách Tùng rèn binh khí”.

Hạng Thiếu Long giật mình, tim nhảy liên hồi, trầm giọng nói: “Đã hỏi được gì không?”

Trong lòng lo lắng, giả sử kẻ này kiên quyết không nhận thì hỏng bét.

Tinh vương hậu đột nhiên chép miệng, nói: “Đồng tướng quân nói không sai, tên ngu ngốc Võ Thành quân này đã cấu kết với Điền Đan, âm mưu tạo phản”.

Hạng Thiếu Long thở phào, khen mình may mắn.

Hàn Sấm nói: “Lúc mới đầu y vẫn chưa nhận, nhưng chúng ta gạt y bảo rằng có người chính mắt trông thấy Võ Thành quân trong trại người Tề, y mới cúi đầu nhận tội”.

Hạng Thiếu Long vừa yên tâm thì lại lo lắng, nhíu mày nói: “Như thế không sợ đánh cỏ động rắn hay sao? Chắc chắn y vẫn còn bọn tùy tùng!”

Tinh vương hậu lời lẽ trở nên dịu dàng, quay đầu nhìn gã, mắt đầy cảm kích, thở thê: “Hãy yên tâm, bọn ta đã sắp xếp cho bọn chúng giống như lâm trận thối lui, không dám tham gia tạo phản, âm thầm trốn chạy. Đồng Khuông! Bọn hậu sau này phải làm thế nào đây?”

Hàn Sấm nói: “Vương tử và Đồng tướng quân cứ vào nội phủ, chuyện ở đây cứ giao cho bốn hầu xử lý”.

Hạng Thiếu Long biết y định giết người bịt miệng, thở dài một tiếng rồi cùng Tinh vương hậu vào nội phủ.

Đến tiểu sảnh mà lần trước hai người gặp nhau, bọn thân vệ canh ở ngoài cửa, lại còn đóng cửa lại.

Tinh vương hậu mặt lạnh như tiền đến giữa sảnh thì đứng lại.

Hạng Thiếu Long đến sau lưng bà, ép sát lên, đưa hai tay ôm siết lấy bụng Tinh vương hậu.

Tinh vương hậu khẽ rên một tiếng, vẻ lạnh lùng biến mất, ngả người vào lòng gã, buồn bã nói: “Đồng Khuông! Chàng lừa ta ư?”

Hạng Thiếu Long hiểu rõ lòng dạ của bà, trước sau có hai nam nhân, Tín Lăng quân và Triệu Mục đều lừa gạt bà, khiến bà không hề có lòng tin với mình.

Thực ra chuyện Võ Thành quân, Triệu Mục cũng bị giấu, chỉ là trong tình thế này, Tinh vương hậu không thể phân biệt được, chỉ đành tin vào lời nói dối của Hạng Thiếu Long.

Tinh vương hậu tỏ vẻ yếu ớt, nhỏ nhẹ nói: “Hãy hôn ta đi!”

Hạng Thiếu Long không hề khách khí, ngấu nghiêng hôn xong, Tinh vương hậu hình như đã quay về vẻ mạnh mẽ lúc bình thường, nhích ra khỏi vòng tay của gã, kéo gã ngồi xuống rồi trầm giọng nói: “Bọn chúng chuẩn bị đối phó như thế nào với mẹ con ta? Có cần báo chuyện này với đại vương không?”

Hạng Thiếu Long trầm ngâm một chốc, tìm ra đầu mối trong sự việc phức tạp vô cùng này, lắc đầu nói: “Nếu phải báo với y, nên báo trước khi tra khảo gia tướng của Võ Thành quân, huống chi đại vương có biết chuyện này hay không cũng chẳng khác gì. Nếu để lộ đến tai Triệu Mục thì càng có hại mà không có lợi. Kế duy nhất là theo dõi âm mưu của Điền Đan và Triệu Mục, tìm hiểu thời gian ra tay của bọn chúng, đánh phủ đầu bọn chúng, một mẻ quét sạch gian đảng”.

Tinh vương hậu cúi đầu, dịu dàng nói: “Nghe ngữ khí của chàng, hình như là biết rõ quan hệ của người ta với Triệu Mục”.

Hạng Thiếu Long đưa tay, nắm lấy bàn tay mềm mại của bà, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, Tinh hậu cứ giả vờ như bình thường, tiếp tục hợp tác với Triệu Mục, chuyện khác đã có Đồng Khuông này sắp xếp”.

Tinh vương hậu lo lắng nói: “Chàng có cầm chắc đối phó được với Điền Đan không? Ta chưa bao giờ thấy kẻ nào âm hiểm lợi hại hơn y. Nếu ta là y, kẻ đầu tiên phải giết chính là chàng”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Đến lúc này, bỉ nhân mới cảm thấy Tinh hậu quả thật quan tâm đến bỉ nhân”.

Tinh vương hậu hơi đỏ mặt, liếc gã rồi đứng dậy nói: “Ta sẽ thông qua Cát Quang để giữ liên lạc với chàng, y không có quan hệ với Triệu Mục và Quách Khai, trung thành với thái tử, có thể là người đáng tin cậy”.

Hạng Thiếu Long biết bà không tiện ở lâu, vả lại bản thân cũng đã buồn ngủ, nói: “Bỉ nhân đi trước đây, nếu Triệu Mục có tin tức gì, tốt nhất hãy thông báo với bỉ nhân một tiếng”.

Tinh vương hậu dựa vào lòng gã, dịu dàng nói: “Chàng chẳng phải là đang nóng lòng muốn biết danh sách những kẻ viết thư hiệu trung hay sao? Nói không chừng ta sẽ có cách. Triệu Mục này thật lớn gan, giờ đây dám đắc tội với ta”.

Hạng Thiếu Long siết nhẹ bà vào lòng, hôn xong rồi nói: “Vậy thì bỉ nhân càng nắm chắc phần thắng hơn, Tinh hậu có tin Đồng Khuông chăng?”

Tinh vương hậu khẽ gật đầu.

Hạng Thiếu Long vui vẻ quay ra, có thể tranh thủ được Tinh vương hậu hay không quả thật là mấu chốt của sự thành bại.

Chưa về đến trạm chỉ huy, nửa đường thì bị Phố Bố chặn lại, bọn đi theo có hơn mười tên võ sĩ ở hầu phủ, hai người chỉ nháy mắt với nhau rồi đi gặp Triệu Mục.

Hạng Thiếu Long biết rõ trong vòng hai ngày nữa Điền Đan và Triệu Mục sẽ ra tay, cho nên nóng lòng sắp xếp mọi thứ, chỉ là không biết Triệu Mục tin tưởng mình đến mức nào mà thôi.

Vào trong phủ, Hạng Thiếu Long để ý, quả nhiên phát hiện người của Nghiêm Bình đã trà trộn vào phủ vệ, những kẻ này đều mặc áo gai, đi chân trần, rất dễ nhận ra.

Thầm nghĩ nếu không phải mình ngồi lên ghế thành thủ, lại trở thành tâm phúc của Hiếu Thành vương, người tình nửa vời của Tinh vương hậu, chỉ dựa vào sức một mình, quả thật chẳng phải là đối thủ của Triệu Mục, trong lòng không khỏi thâm kêu may mắn.

Triệu Mục dắt gã vào trong mật thất, hôn hờ nói: “Hiếu Thành vương đã ban chiếu, trao nửa miếng binh phù còn lại cho ngươi, để ngươi toàn quyền điều động binh mã, tăng cường phòng thủ”.

Hạng Thiếu Long khiêm nhường nói: “Toàn nhờ phước lớn của hầu gia, bỉ nhân mới may mắn không nhục mệnh”.

Triệu Mục nói: “Sự việc không nên chậm trễ, Lý Mục sẽ về đến đây trong vài ngày tới, chúng ta sẽ ra tay trước, nếu không sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt”.

Hạng Thiếu Long nói: “Xin nghe chỉ thị của hầu gia”.

Triệu Mục nở nụ cười âm hiểm, lạnh nhạt nói: “Quách Khai và Thành Tư đang bí mật giám sát ngươi, mong có thể tìm ra chỗ yếu của ngươi...”.

Hạng Thiếu Long giả vờ hỏi: “Hay là cứ để bỉ nhân đối phó với bọn chúng, đảm bảo sẽ làm rất sạch sẽ, không thừa một móng”.

Triệu Mục nói: “Ta còn có chuyện quan trọng muốn giao cho ngươi, ta thủy chung vẫn không tin nổi Điền Đan”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Hầu gia chẳng phải bảo bỉ nhân mở cửa thành, để người Tề vào thành hay sao?”

Triệu Mục nói: “Điền Đan yêu cầu ta khi xong việc sẽ cắt sáu đại ấp là Võ Thành, Quan Tân, Vô Toại, Vô Hằng, Từ Châu, Bộc Liễu cho y, điều kiện này làm sao có thể chấp nhận được. Cho nên ta quyết định hành sự một mình, có người giúp ta, dù không có Điền Đan cũng chẳng sao”.

Lần này cả Hạng Thiệu Long cũng không biết lời này thật hay giả, nhúu mày nói: “Thành vệ ngoài bốn yếu ớt, binh có thể dùng được chỉ hơn vạn tên, nhưng chưa chắc kẻ nào cũng chịu bán mạng cho chúng ta, làm sao ứng phó nổi với cấm vệ quân của Thành Tư?”

Triệu Mục nói: “Muốn giết chết Hiếu Thành vương, có rất nhiều cách, chuyện này cứ để ta lo. Giờ đây ta muốn người mượn cố điều động binh tướng, đưa quân chủ lực vào sát thành, giám thị người Tề, kẻ khác ta đều không tin, nhất định người và Long Thiện phải tự mình giám sát việc này”.

Hạng Thiệu Long cười thầm trong bụng, biết Triệu Mục rốt cuộc vẫn không coi mình là tâm phúc, chỉ muốn lợi dụng mình mà thôi, gật đầu nói: “Hầu gia căn dặn, bỉ nhân tất sẽ phục tùng, nhưng nếu bỉ nhân rời thành như thế này, nhất định sẽ có kẻ nghi ngờ, binh trong thành sẽ do ai chỉ huy?”

Triệu Mục cười: “Ta sẽ tìm cớ cho người, chính là ta sẽ sai người giả thành Hạng Thiệu Long, còn người lúc đó sẽ truy đuổi theo đường lớn. Huống chi chỉ cần một đêm, sáng mai Hiếu Thành vương đã chầu trời”. Ngừng một lát rồi nói: “Còn chuyện trong thành cứ giao cho Triệu Minh Hùng, y là người của Triệu Nhã và Lý Mục, có quan hệ tốt với Quách Khai và Thành Tư. Các người ra ngoài thành, y có thể danh chính ngôn thuận tạm giữ chức vụ của người, không ai nghi ngờ cả”.

Hạng Thiệu Long thầm kêu lợi hại, nếu không biết thân phận thật sự của Triệu Minh Hùng, tìm ra được bí đạo của người Tề, nói không chừng đã rơi vào cái bẫy của Triệu Mục.

Như thế có thể thấy, từ đầu Triệu Mục đã không tốt lành gì với mình, hoặc do tác phong làm việc đã khiến cho y nghi ngờ, tên gian tặc này chỉ là đang lợi dụng mình.

Triệu Mục nở nụ cười gian xảo: “Khi Hiếu Thành vương có chuyện, người lại không có mặt, kẻ khác sẽ chẳng thể nghi ngờ nổi”.

Hạng Thiệu Long nhúu mày nói: “Hầu gia có nắm chắc không chế được Triệu Nhã không?”

Triệu Mục gật đầu khen: “Người suy nghĩ thật chu đáo, Tinh hậu vì lợi ích của bản thân, hợp tác với ta chỉ là bất đắc dĩ, việc hạ độc Hiếu Thành vương sẽ do ả ra tay, còn ta phụ trách giết Quách Khai và Thành Tư, thay vào người của chúng ta, lúc ấy có kẻ nào dám đối đầu với Triệu Mục này”.

Có tiếng gõ cửa. “Giờ này ai dám đến phiền ta?” Triệu Mục bực dọc nói.

“Nhất định là có chuyện gấp phải bẩm cáo với hầu gia”. Hạng Thiếu Long nói, rồi ra mở cửa.

Một tên thủ hạ của Triệu Mục vội vàng đến rỏ tai y, tên gian tặc ấy ngăn người ra, đột nhiên đứng dậy rồi nói: “Tất cả hãy làm theo lời ta, Đồng tướng quân hãy quay về trước đi”.

Hạng Thiếu Long rời hầu phủ mà vẫn còn thắc mắc, không biết chuyện gì mà phải buộc Triệu Mục lập tức ứng phó ngay.

o O o

Chương 108

MIỆNG NHƯ BÔI MỠ

Khi Hạng Thiếu Long về đến trạm chỉ huy, bụng đã réo lên, nhớ lại vẫn chưa ăn cơm tối, bảo với Đằng Dực sai người làm cơm.

Đằng Dực kéo gã ra cổng nói: “Tam đệ hãy chịu đói thêm chốc nữa, bọn phu nhân của đệ đã mấy lần sai người đến giục đệ quay về. Lại còn nhắc nhở đệ, từ đây đến đêm mai, tốt nhất phải để ý chuyện ăn uống, nếu bị Triệu Mục hạ độc thì chết thật oan uổng. Ta cũng đã sai người đặc biệt lưu ý thức ăn nước uống, lại bỏ cá vào giếng để kiểm tra, cẩn thận bao giờ cũng tốt hơn”.

Hạng Thiếu Long nghe mà giật mình, gật đầu, thuận miệng hỏi: “Tiểu Tuấn đã có tin tức gì chưa?”

Đằng Dực nói: “Tiểu Tuấn thật giỏi, không đầy hai canh giờ, đã tìm ra địa đạo, một đầu quả nhiên là ở trong đại bản doanh của Triệu Minh Hùng, đầu kia là ở tường thành bắc, dài khoảng ba trượng, hai đầu đều đã thông suốt cả, giờ đây đang đến giai đoạn cuối cùng, tối mai là có thể dùng được”.

Hai người đến quảng trường, có người dắt ngựa ra.

Lên ngựa, có gần hơn năm trăm thân vệ đi theo bọn họ.

Hạng Thiếu Long thấy trong đám tùy tùng chỉ có hơn mười người là huynh đệ trong tinh binh đoàn, ngạc nhiên nói: “Bọn người này ở đâu ra?”

Đằng Dực cười: “Ta đã cài huynh đệ của chúng ta vào các nơi, để có thể khống chế chủ lực thành vệ. Những người này được chọn trong quân ra, đương nhiên là tránh những kẻ có quan hệ với Triệu Minh Hùng, đã điều tra thân phận của bọn họ, chắc chắn không có vấn đề gì”.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói chuyện Triệu Mục, Đằng Dực nói: “Có tin tức chuẩn xác thế này, muốn đối phó Điền Đan và Triệu Mục không phải chuyện khó, điều khó là làm thế nào mới có thể giết chết Điền Đan, bắt sống Triệu Mục, lại ung dung thoát về Hàm Dương”.

Hạng Thiếu Long chép miệng: “Chúng ta quả thật không đủ sức để đồng thời hoàn thành hai chuyện này, Điền Đan nhất định sẽ không tham dự vào hành động này, tên hôn quân Hiếu Thành vương lâm trận sẽ thoái lui, lại ra lệnh cho chúng ta không được đụng đến Lý Viên và Điền Đan, hành động đêm mai phải có Hiếu Thành vương hợp tác mới xong, nếu không địch ta khó phân, tất sẽ xảy ra chuyện”.

Đằng Dực gật đầu tỏ vẻ đồng ý nói: “Ta biết tam đệ có chỗ khó, may mà vẫn còn thời gian một đêm, có thể bàn kỹ lại, Tiểu Tuấn giờ đang giám sát tình hình

địa đạo, nếu có chuyện lạ, có thể lập tức phản ứng ngay. Những chỗ khác, ta đã sai người điều tra, địa đạo ở thành bắc là lối ra vào duy nhất, nhưng kẻ địch muốn đột nhập vào thành dù hành động nhanh như thế nào cũng phải vài canh giờ, nhiều nhất cũng có thể ba bốn ngàn người có thể qua mật đạo, chỉ cần chúng ta không cho người của Triệu Mục và người Tề gặp nhau, thì có thể trừ khử hết bọn người Tề lên vào”.

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu chẳng phải được nhị ca nhắc nhở, đệ quả thật chẳng biết làm thế nào”.

Khi đang nói thì đã về đến hành phủ.

Vừa bước vào nội đường, đã thấy Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên đều đến, đang nói chuyện cùng chị em Triệu Chi, Thiện Nhu.

Thấy gã vào, bọn họ đều nhìn gã.

Triệu Chi nói: “Đằng nhị ca đâu?”

Hạng Thiếu Long ngồi giữa Triệu Nhã và Kỷ Yên Nhiên, đáp rằng: “Nhị ca đang sắp xếp nhân thủ, phòng bị ở ngoài phủ, để ngăn cản bọn ong bướm dòm ngó sắc đẹp của Chi cô nương, xông vào cướp đoá hoa tươi”.

Bọn nữ nhân nghe những lời thú vị mới mẻ của gã, lại lấy hình ảnh ong bướm hút mật hoa ra để tỉ dụ đều cười phá lên.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn Kỷ Yên Nhiên nói: “Yên Nhiên đã biết rồi sao?”

Kỷ Yên Nhiên lạnh lùng nói: “Nếu Long Dương quân có gan theo thiếp, bốn cô nương một kiếm sẽ chặt đứt đôi y ra”.

Thiện Nhu hỏi: “Có cần đi đánh cắp hiệu trung thư lần nữa không?”

Triệu Nhã nói: “Chuyện Võ Thành quân có đúng không? Nữ nhân ấy có thể tin tưởng được không?”

Ba người, mỗi người hỏi mỗi câu, Hạng Thiếu Long đành phải kể tất tần tật ra, ai nấy đều há hốc mồm, không ngờ sự việc lại phức tạp đến thế.

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện Nhã nhi đến Đại Lương đã định, bởi vì có hiệp nghị Long Dương quân phải đi cùng, cho nên Yên Nhiên chỉ cần chờ bọn họ lên đường xong rồi mới đi sau, Long Dương quân chẳng còn cách nào theo nàng được”.

Triệu Nhã cười nói: “Thiếp đã sớm nói với Yên Nhiên không cần lo lắng nữa, chàng đã sắp xếp đâu vào đấy rồi, theo ta đoán Long Dương quân sẽ nhờ Thiếu Long chàng thay y theo dõi Yên Nhiên”. Nói xong rồi che miệng cười.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Cớ gì nàng vui mừng đến thế?”

Triệu Nhã nói: “Chuyện đối phó với Triệu Mục và Điền Đan, chàng đã nắm chắc phần thắng trong tay, người ta đương nhiên không còn lo lắng nữa! Huống chi chuyến đến Đại Lương lần này còn có vị nữ bảo tiêu này nữa?”

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nhìn Thiện Nhu, Thiện Nhu chỉ Triệu Chi nói: “Không phải thiếp! Là Chi Chi”.

Triệu Chi vui mừng nói: “Nhã tử một mình đến Đại Lương buồn bã như thế, nên thiếp mới tự nguyện xin đi cùng”.

Hạng Thiếu Long cả mừng nói: “Vậy thì tốt, ta vốn khuyên nàng đi cùng Trâu tiên sinh!”

Quay sang Kỷ Yên Nhiên hỏi: “Lý Viên biết nàng về Đại Lương, có phản ứng gì không?”

Kỷ Yên Nhiên nói: “Đâu đến lượt y quản thiếp, nói tới nói lui chỉ có mấy câu si tình vọng tưởng, thiếp đã nghe chán chê rồi”.

Hạng Thiếu Long nói: “Cần phải đề phòng kẻ khác, đêm nay ta sẽ tăng cường phòng thủ chỗ ở của Yên Nhiên, Yên Nhiên cũng phải căn dặn bọn hạ nhân cẩn thận, ngày mai Ô Trác đại ca sẽ thân hành hộ tống, Yên Nhiên sẽ biến thành một tên tiểu binh xinh đẹp thì có thể âm thầm quay về thành. Ta còn có nhiệm vụ quan trọng giao cho nàng đấy!”

Kỷ Yên Nhiên nhoẻn miệng cười: “Có nhiệm vụ gì, chàng hãy nói mau, người ta nóng lòng muốn biết?”

Hạng Thiếu Long nói: “Đó là cùng Nhu tử ngủ chung với ta. Ối chao!” Thì ra bị Thiện Nhu đá cho một cước.

Triệu Nhã chép miệng: “Triệu Nhã thật hâm mộ!”

Kỷ Yên Nhiên lần đầu tiên bị nam nhân buông lời trêu ghẹo trước nhiều người, mặt đỏ ửng lên, lườm gã, nhưng trong lòng cảm thấy vui thích.

Thiện Nhu bĩu môi nói: “Ngủ với chàng, thà ôm chiếc gối ngủ sướng hơn”. Rồi cười khúc khích, trông yêu kiều muôn phần.

Lúc này Đằng Dực bước vào, nói: “Nội thị Cát Quang đến tìm đệ”.

Hạng Thiếu Long giật mình, biết được kẻ đã khiến cho Triệu Mục vội vàng đi ứng phó chính là Tinh vương hậu.

Hạng Thiếu Long gặp Cát Quang, mở một đầu ống gỗ được bịt kín, lấy ra một mật hàm, trong đó viết đầy những chữ rất đẹp, trong đó hơn hai mươi tên người, lại còn ghi chú thêm chức quan của họ.

Hàng thứ nhất là thành thủ Đồng Khuông, tiếp theo là Triệu Minh Hùng, khi xem đến hàng thứ ba thì giật mình, té ra đó chính là đối binh vệ Triệu Lệnh, người mà sáng nay Cát Quang bảo rằng đủ sức thay thế cho Thành Tư.

Hạng Thiếu Long đọc xong một lượt, đưa cho Đằng Dực, nhìn Cát Quang nói: “Tình hình bảo an trong nội cung thế nào rồi?”

Cát Quang nói: “Từ ngày bọn người của Tín Lăng quân đột nhập vào cung giết người phóng hỏa, đại vương đã lấy lại binh quyền, Thành tướng quân chỉ là kẻ truyền mệnh lệnh, phạm điều động mười người trở lên thì phải có thủ dụ của đại vương. Giờ đây toàn thể cấm vệ quân một vạn tám ngàn người đều đóng trong sáu quân doanh ở trong và ngoài cung chờ lệnh, luân phiên canh giữ hoàng cung, chuyện phòng ngự chắc không có vấn đề gì”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ Tín Lăng quân đã làm khổ Triệu Mục, khiến y giờ này không muốn mượn sức người Tề cũng khó, lại hỏi tiếp: “Tình hình an toàn của đại vương thế nào?”

Cát Quang nói: “Chuyện này càng an tâm hơn nữa, đại vương đã thu dụng thân binh đoàn, phần lớn là tử đệ binh trong dòng tộc, rất trung thành, lại cắt một sĩa nơi trong cung thành cấm khu, kẻ bước vào sẽ giết chết không tha, chuyện ăn uống càng cẩn thận hơn, giếng nước trong ngự thiện phòng được canh giữ cẩn mật suốt ngày đêm”.

Lúc này Đằng Dực hừ lạnh lòng một tiếng, trả mật hàm lại cho Hạng Thiếu Long.

Cát Quang nhìn mảnh mật hàm trong tay Hạng Thiếu Long nói: “Tinh hậu có lệnh, Đồng tướng quân phải đốt mảnh mật hàm này trước mặt tiểu nhân”.

Hạng Thiếu Long thầm khen Tinh vương hậu suy nghĩ chu đáo, xem qua một lượt nữa rồi mới đánh viên đá lửa, đốt mảnh mật hàm.

Cát Quang nhìn làn khói bay lên, chân thành nói: “Tiểu nhân biết tình thế giờ rất nguy cấp, tướng quân nếu có việc cần đến Cát Quang xin hãy can đảm”.

Hạng Thiếu Long nhìn Đằng Dực, Đằng Dực hiểu ý, gật đầu nói: “Chuyện thành vệ, đã có hạ thuộc phụ trách, chuyện cấm vệ, phải do Đồng tướng quân thân chinh vào gặp đại vương”.

Hạng Thiếu Long đứng dậy, cười với Cát Quang: “Đương nhiên phải có chỗ nhờ đến nội thị trưởng, giờ đây ta phải lập tức vào gặp đại vương, đi đường hãy nói”.

Hiếu Thành vương biết Hạng Thiếu Long đến, vội vàng tiếp kiến gã ở hậu đường trong tấm cung, lo lắng hỏi: “Phải chăng có tin tốt lành?”

Hạng Thiếu Long nói: “Không những có tin tốt mà còn là tin tốt do trời ban, lần này hạ thần cảm chắc có thể một mẻ quét sạch gian đảng”.

Hiếu Thành vương vui mừng nói: “Phải chăng đã lấy được thư hiệu trung?”

Hạng Thiếu Long mỉm cười: “Đại vương minh xét, nếu đưa thư hiệu trung ra, chẳng phải chuyện Triệu Mục sẽ bại lộ hay sao?”

Hiếu Thành vương vui mừng, mỉm cười nói: “Quả nhân vui đến nỗi hạ địa”. Rồi lại nhú mày nói: “Khanh chẳng phải nói phủ đệ của y canh phòng cẩn mật, không cách nào vào được hay sao? Cố giờ gì đây lại có thể lên xem được thư hiệu trung ấy?”

Hạng Thiếu Long đã sớm có câu trả lời, kể chuyện đã lên vào trong thủy đạo hôm trước, lại nói: “Hạ thần đã móc nối với những người trung thành với đại vương trong phủ, phát giác mấy ngày nay sau khi Triệu Mục về phủ thì lại đến thăm ngoại khách hiên, từ đó đoán được thư hiệu trung giấu ở nơi ấy, nhờ phước lớn của đại vương, quả nhiên tìm được thư hiệu trung, nhưng chỉ xem được một nửa thì bọn tuần vệ đến, hạ thần không dám ở lâu, chỉ đành lập tức rút lui”.

Hiếu Thành vương nhú mày nói: “Vậy há chẳng phải chưa thể lập tức hành động hay sao?”

Hạng Thiếu Long cười thầm, nghĩ nếu lập tức hành động, thì làm sao tiến hành được âm mưu của lão tử, nghiêm mặt nói: “Triệu Mục giờ đây đang ngồi yên chờ đợi, nếu chúng ta cứ bắt người như thế, thương vong tất sẽ nặng nề, tốt nhất là cứ đợi y ra tay rồi mới đánh phủ đầu”.

Hiếu Thành vương trầm ngâm rồi gật đầu nói: “Ai là gian đảng?”

Hạng Thiếu Long móc ra danh sách Đàng Dực đã ghi lại trước khi ra cửa, quỳ xuống dâng lên, Hiếu Thành vương cầm lấy mở ra xem, lập tức biến sắc, kêu lên: “Cái gì? Triệu Minh Hùng chính là người của Triệu Mục, y là một trong những người quả nhân muốn đưa lên làm thành thủ, Đồng khanh gia có nhầm không?”

Hạng Thiếu Long quả quyết nói: “Bỉ nhân chỉ sợ thư hiệu trung này là Triệu Mục làm giả để thực hiện kế nghi binh, cho nên chọn ra nhân vật quan trọng này để điều tra, quả nhiên phát hiện y đã đào một địa đạo tại đại bản doanh của mình, thông ra ngoài thành bắc. Chuyện này có thể tra xét được, xin đại vương hãy lập tức sai người theo thủ hạ của bỉ nhân đến nơi gần địa đạo, cắm ống đồng xuống đất, tất sẽ nghe âm thanh từ địa đạo truyền lên, mong đại vương hãy hạ lệnh”.

Hiếu Thành vương nhìn gã đầy nghi hoặc một lúc rồi nói: “Quả nhân không phải là không tin Đồng khanh, nhưng sự việc trọng đại, điều tra kỹ càng rồi quả nhân mới yên tâm, nhưng chuyện này phải cẩn thận tiến hành, đừng để bọn tặc tử biết được”.

Nói xong gọi hai tên cận vệ theo Hạng Thiếu Long ra ngoài điện, Hạng Thiếu Long bảo Ô Quả dẫn bọn chúng đi.

Khi gã quay lại, Hiếu Thành vương đã xem xong danh sách, thở dài đánh sượt nói: “Danh sách này chắc là không có vấn đề, ngoài Triệu Minh Hùng và Triệu Lệnh, những kẻ khác đều là những kẻ quả nhân nghi ngờ trước nay vẫn cấu kết với Triệu Mục, Đồng khanh lần này lập được đại công, quả nhân sẽ nhớ mãi”. Rồi hai mắt quắc lên, nói: “Địa đạo này nhất định là đào cho bọn người Tề, Đồng khanh

hãy lập tức lấp lại, sau đó bắt hết bọn gian đảng, bao vây hầu phủ, chờ Lý tướng quân về, y sẽ tấn công hầu phủ, chắc chắn sẽ thành công”.

Hạng Thiếu Long sớm biết y sẽ suy nghĩ như vậy, nói: “Hạ thần còn có một tin tức quan trọng, Triệu Mục vì muốn hạ thần tin tưởng y nên đã tiết lộ rằng mình đã cấu kết với Võ Thành quân, lúc này Võ Thành quân đang ở trong doanh trại của người Tề”.

Hiếu Thành vương biến sắc kêu lên: “Cái gì?”

Hạng Thiếu Long nói: “Đến lúc này hạ thần mới hiểu rõ Triệu Mục dựa vào cái gì mới tạo phản”.

Hiếu Thành vương không còn nhẫn nại nữa, ngắt giọng gã, quát lên: “Quả nhân đã hiểu, Đồng khanh có kế gì hay?”

Hạng Thiếu Long nói với ngữ điệu tràn trề lòng tin: “Nếu chúng ta ra tay trước, đối phó gian đảng thì thắng bại khó đoán. Vấn đề lớn nhất là chúng ta vẫn chưa thể một mẻ quét sạch gian đảng, nếu có người mở cửa cho người Tề vào thành, chúng ta dù thủ thắng cũng sẽ bị tổn thất. Lúc ấy vừa phải giữ hoàng cung, vừa phải bao vây hầu phủ, tình thế thật bất lợi. Hay là cứ để người Tề vào trong địa đạo, hạ thần sẽ có cách đối phó với bọn chúng”. Rồi hạ giọng nói: “Hay là chúng ta nhân lúc Điền Đan còn ở trong cung, giết quách y đi, chẳng phải đã giải quyết được mọi chuyện hay sao?”

Hiếu Thành vương tui ngẩng đáp: “Tin này thật quá chậm trễ, chiều nay Điền Đan mượn cơ thị sát doanh trại nên đã rời thành”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Vì sao hạ thần không biết chuyện này?”

Hiếu Thành vương cười khổ não nói: “Y ra thành ở cửa bắc, Triệu Minh Hùng dĩ nhiên không thông báo cho khanh”.

Lúc bấy giờ hai tên thân vệ do Hiếu Thành vương sai đi đã quay về bẩm cáo mọi chuyện.

Hiếu Thành vương lúc này càng tin tưởng Hạng Thiếu Long hơn, thương lượng hơn nửa canh giờ, Hạng Thiếu Long mới rời cung.

Khi gã bước ra khỏi điện, biết được quyền chủ động toàn bộ thế cục đã rơi vào tay mình, dù Điền Đan, Triệu Mục và Lý Viên có lợi hại đến mức nào cũng đừng hòng thoát ra khỏi bàn tay của gã nữa.

o o o

Chương 109

SẮP ĐẶT CẠM BẦY

Về đến trạm chỉ huy, không thấy Đằng Dực, chỉ thấy Long Dương quân đang ngồi chờ mình, hai bên tay bắt mặt mừng xong, Long Dương quân nói: “Hiện giờ ta đã yên tâm, đại vương đã phái năm ngàn tinh binh, do đại tướng tâm phúc của nô gia là Ngụy Bách Niên thống lĩnh, đêm nay sẽ đến Phiên Ngô, ngày mai có thể hội hợp cùng nô gia về Ngụy, không cần phải sợ Điền Đan và Lý Viên nữa”.

Hạng Thiếu Long nói: “Có một chuyện mong quân thượng giúp đỡ...”.

“Đồng huynh xin hãy cứ căn dặn, nô gia sẽ làm hết sức mình”. Long Dương quân vui mừng nói.

Hạng Thiếu Long nói: “Xin quân thượng hãy chiếu cĩa Nhã phu nhân, để nàng an toàn quay về”.

Long Dương quân ngạc nhiên nói: “Đồng huynh lẽ nào đã yêu ả?”

Hạng Thiếu Long nói: “Bỉ nhân cũng không rõ nữa, chẳng qua một đêm vợ chồng trăm đêm ân ái, ả tỏ ra cam tâm theo Đồng mỗ, Đồng mỗ cũng không muốn ả có bất cứ chuyện không may nào”.

Long Dương quân nhìn gã bằng ánh mắt ai oán giận dữ, râu rĩ thở dài đánh sượt, uể oải nói: “Đồng huynh xin hãy cứ yên tâm! Chỉ cần câu nói này, nô gia sẽ bảo vệ cho ả, đảm bảo ả quay về an toàn”. Rồi chép miệng: “Đồng huynh làm thế nào để đối phó với Điền Đan, Lý Viên và Triệu Mục?”

Hạng Thiếu Long cười nói: “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, Đồng mỗ chỉ biết làm hết sức mình mà thôi”.

Long Dương quân nhú mày có vẻ không vui: “Nô gia biết rất khó khuyên tướng quân không màng đến chuyện Hàm Đan nữa, nhưng đừng quên đề nghị của nô gia, nếu việc không thành hãy lập tức chạy đến Ngụy, nô gia sẽ nhắc nhở bọn tướng lĩnh ở biên cương bảo chúng tiếp ứng cho tướng quân”.

Hạng Thiếu Long hơi cảm động, nói lời đáp tạ.

Nam nhân xinh đẹp ấy chuyển sang chuyện khác: “Đồng huynh có muốn lập đại công chăng? Theo ta nghĩ, Kỷ tài nữ lần này mượn cơ về Ngụy chịu tang, thật ra là muốn hội hợp với Hạng Thiếu Long. Nô gia lần này thân mình khó giữ, lại đưa Nhã phu nhân về Ngụy, quả thật không đủ sức cũng chẳng rồi hơi lo đến nàng nữa”.

Một ý nghĩ thoáng qua, Hạng Thiếu Long nói: “Quân thượng có biết Nghiêm Bình chăng?”

Long Dương quân nói: “Phải chăng là Mặc môn Cự Tử Nghiêm Bình! Nô gia không những quen y, mà còn có một chút giao tình, người này tinh thông binh pháp, là một nhân tài hiếm có, chỉ là tính tình cao ngạo, rất khó gần”.

Nói như thế, Hạng Thiếu Long biết ngay Nghiêm Bình cũng được Long Dương quân lôi kéo, có thể thấy người Ngụy cũng có dã tâm với người Triệu, mỉm cười nói: “Quân thượng có thể tiết lộ cho y biết chuyện của Hạng Thiếu Long và Kỷ tài nữ, kẻ này có thâm thù đại hận với Hạng Thiếu Long, tất sẽ không màng đến mọi điều mà truy đuổi Hạng Thiếu Long, lúc ấy bỉ nhân không cần phải phân tâm để giải quyết chuyện này nữa”.

Long Dương quân cười nói: “Đồng huynh không những không cần phải phân tâm, mà còn có thể làm giảm thực lực của Triệu Mục nữa!”

Hạng Thiếu Long bị y chỉ trúng tim đen, lúng túng cười nói: “Quả thật rất khó giấu quân thượng”.

Long Dương quân vui vẻ nói: “Chuyện này cứ để nô gia lo. Lúc này ly biệt, chẳng biết ngày sau có thể gặp lại Đồng huynh hay chăng?”

Hạng Thiếu Long thản nhiên nói: “Chuyện ngày mai không ai biết được, đời người chẳng qua chỉ mấy chục năm, chỉ cần bỉ nhân và quân thượng đã từng cùng sống chết bên nhau, những chuyện khác không cần phải nghĩ ngợi nữa”.

Long Dương quân vui vẻ đứng dậy, cười nói: “Đồng huynh quả thật là người phi phạm, ý nghĩ cũng khác người”.

Hạng Thiếu Long tiễn y ra cửa, vừa quay vào Triệu Bá đã đến, mấy câu khách khí xong, Triệu Bá nói: “Đại vương mật lệnh cho Triệu mỗ đến gặp tướng quân, chờ tướng quân sai khiến”.

Hạng Thiếu Long mừng thầm Hiếu Thành vương quả nhiên hợp tác với mình, chịu làm theo kế hoạch. Nói mấy câu khiêm nhường xong, lại bốc Triệu Bá lên tận mây xanh, chờ khi y đang lâng lâng mới nói: “Lời bỉ nhân nói với quán chủ, chính là điều cơ mật nhất, quán chủ ngàn vạn lần đừng tiết lộ với ai, nhất là Quách Tùng, quán chủ chắc cũng biết quan hệ giữa Quách Tùng và Lý Viên!”

Triệu Bá lộ vẻ bức dọc nói: “Lão Quách thật hịa địa, gả con gái cho tên tiểu tặc mặt người dạ thú, khiến ta bức mình đến nỗi mấy ngày hôm nay không gặp y. Tướng quân xin hãy cứ yên tâm”.

Hạng Thiếu Long nói: “Lần này nhờ quán chủ giúp đỡ, cũng bởi Triệu Mục ngầm cấu kết với Lý Viên và Điền Đan, có âm mưu bất lợi với đại vương...”.

Triệu Bá biến sắc kêu lên: “Cái gì! Điền Đan và Lý Viên to gan đến thế hay sao?”

Hạng Thiếu Long nói: “Bỉ nhân phụng lệnh đại vương, không thể nói ra kỹ càng, không biết trong võ sĩ hành hội của quán chủ, có bao nhiêu người thân thủ cao cường mà có lòng trung thành để có thể dùng được?”

Triệu Bá vỗ ngực nói: “Có thể chọn ra được năm sáu trăm người, phải chăng phải đánh vào hầu phủ?”

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện này còn phải xem tình thế đã, quán chủ có thể tìm một cố nào đó, ví như lấy cố thao luyện, ngày mai tập trung tinh binh trong phu nhân phủ của Triệu Nhã, sau khi vào phủ không cho bất cứ ai rời khỏi, để khỏi tiết lộ tin tức”.

Triệu Bá vốn là một người thích đánh nhau, hớn hở chấp nhận. Bàn bạc xong rồi mới vui mừng quay về.

Lúc bây giờ đã đến canh một, Hạng Thiếu Long đang định quay về phủ nghỉ ngơi, Đằng Dực quay về, nói: “May mà có được danh sách ấy, nếu không thật là nguy hiểm, té ra hai tên ty tướng giữ cửa nam là Cam Trúc và Lý Binh cũng là người của Triệu Mục, Triệu Minh Hùng cĩa ý điều chúng qua nơi ấy, không cần nói cũng biết chẳng có điều gì tốt lành”.

Hạng Thiếu Long tuy thấy trong danh sách có tên hai người ấy nhưng không biết bọn chúng đang giữ cửa nam, quệt mĩa hôi rồi đáp: “Quả nhiên Triệu Mục là chuyên gia quen dùng âm mưu, trước tiên để cho người của Diên Đan lên vào bằng địa đạo, chờ khi trong thành loạn lên thì mở hai cửa nam và bắt đón người Tề vào, trong tình hình ấy, vì binh lực của kẻ địch tập trung, lại có kế hoạch, người Triệu dù hơn chúng nhiều lần cũng khó mà trở tay, kế hoạch này quả thật thâm độc vô cùng”.

Đằng Dực cười nói: “Nhưng y vẫn không phải là đối thủ của tam đệ, nếu không sẽ không có chuyện thư hiệu trung ấy”. Võ vai gã rồi nói: “Tam đệ hãy quay về trước, ở đây đã có ta. Tiểu Tuấn đã sai người ra ngoài thành theo dõi động tĩnh của người Tề, tam đệ có thể yên tâm ngon giấc”.

Hạng Thiếu Long nói: “Trận này chúng ta phải bảo tồn thực lực, huynh đệ của chúng ta chỉ dùng để đối phó với Triệu Mục, nhị ca có cách cách nào bí mật tập kết một đội thành vệ tinh nhuệ đóng ở mấy cứ điểm trong thành, để khi xảy ra chuyện thì có thể dùng được chăng?”

Đằng Dực nói: “Chuyện này toàn phải nhờ binh phù trong tay tam đệ rồi đó. Vừa rồi ta tìm Triệu Minh Hùng thương lượng chuyện điều động binh lính, tên tiểu tặc ấy đã tính toán trước nên giả vờ đưa ra đề nghị, ta cũng biết được điều đó nên chấp nhận tất cả. Có thể thấy y nhất định tập trung toàn bộ người của bọn chúng đến cửa bắc và nam, ngược lại khiến cho ta dễ dàng điều động nhân thủ ở các nơi về, giờ đây ta đã chọn ra được hai ngàn người, còn những binh lính già yếu thì

dùng để lừa Triệu Mục mà dùng để phòng thủ bọn người Tề, cũng là để lừa Triệu Mục, đồng thời cũng để tránh vướng tay vướng chân”.

Hai người nhìn nhau rồi ôm bụng cười.

Quay về nhà, Kỷ Yên Nhiên đã dắt chị em họ Điền bỏ đi. Triệu Nhã và Triệu Chi về phu nhân phủ. Chỉ có Thiện Nhu đang chờ gã, thấy gã về thì trách: “Khuya thế này mới quay về, người ta có chuyện muốn nói với chàng đây?”

Hạng Thiếu Long ôm ngang eo nàng kéo vào trong phòng. Chưa bước qua bậc cửa, Thiện Nhu đã lộ ra bản sắc, cắn vào vai gã. Hạng Thiếu Long cựa nén cơn đau, bế nàng lên giường. Thiện Nhu đắc ý cười, lăn qua một góc, nằm ngửa ra, nhắm mắt có ý như đang chờ đợi. Hạng Thiếu Long cởi giày, leo lên mình Thiện Nhu.

Sau cuộc mây mưa, hai người ôm nhau.

Thiện Nhu hạ giọng nói: “Đây là lần cuối cùng chúng ta gần gũi nhau, sau này chàng không cần chịu đựng Thiện Nhu nữa”.

Hạng Thiếu Long vốn đã rời thân xác, định nhắm mắt ngủ, nghe lời này thì tỉnh dậy, nói: “Té ra nàng chẳng phải chỉ muốn nói với ta, mà thật sự muốn chia tay với ta”.

Thiện Nhu chép miệng: “Người ta cũng rất mâu thuẫn, nhưng giờ đây thấy tình hình lão tặc Điền Đan khí sĩa vẫn chưa tận”.

Hạng Thiếu Long cắt ngang: “Nếu nàng lại mạo hiểm ám sát y, ta làm sao yên tâm”.

Thiện Nhu nhìn gã đăm đăm rồi nói: “Thiếp đã cẩn thận hơn trước nhiều, tuyệt không đi tìm cái chết. Vả lại giết không nổi y thì sẽ tự tận, chết có gì đáng sợ đâu?”

Hạng Thiếu Long thấy ý nàng đã quyết, dịu giọng nói: “Ngàn vạn lần đừng lỗ mãng, nếu không xong thì hãy đến Hàm Dương tìm ta? Nàng không muốn gặp lại Thiện Lan hay sao?”

Thiện Nhu ôm gã rồi nói: “Biết rồi!”

Trời chưa sáng, đã bị Thiện Nhu đánh thức dậy, réo lên: “Mau dậy, chàng là thành thủ mà dám biếng nhác thế à?”

Hạng Thiếu Long biết vì hôm nay là trọng đại nên quá hưng phấn, chấp nhận cho nàng kéo dậy.

Thiện Nhu cải trang thành thân vệ của gã, nghiêm túc bảo: “Hôm nay bốn cô nương phá lệ nghe chàng sai khiến, nhưng phải theo sát chàng”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện nhờ Long Dương quân lừa Nghiêm Bình, không dám chậm trễ, vội vàng tắm rửa thay y phục, nhai qua loa vài miếng bánh rồi cùng bọn Ô Quả quay về trạm chỉ huy.

Đi nửa đường thì trời sáng bạch, đến trạm chỉ huy, Đổng Dực đang bận rộn túi bụi, nhưng xem ra tinh thần rất khỏe khoắn, không hổ là một thiết hán, khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy kỳ lạ lắm.

Đổng Dực thấy dáng vẻ nghiêm túc của Thiện Nhu, đùa với nàng hai câu rồi báo cáo với Hạng Thiếu Long chuyện sắp xếp đêm qua, nói: “Hôm nay ta đã chọn ra khoảng ba ngàn người, làm cánh chủ lực của chúng ta, ta đã nghiên cứu đường tiến lui của địch, đảm bảo có thể đánh phủ đầu bọn chúng, giết chúng không còn manh giáp. Bọn người của Triệu Bá càng hữu dụng hơn bởi vì họ không ngờ ta sử dụng bọn họ”.

Hạng Thiếu Long nói: “Đến lúc ấy, Hiếu Thành vương sẽ giao cho chúng ta năm ngàn cấm vệ quân tinh nhuệ, như vậy chắc chắn thực lực trong tay chúng ta có thể đạt đến vạn người, sau khi dẹp sạch gian đảng, bọn thành vệ chia làm hai tổ, một tổ phụ trách phòng thủ thành và canh gác ở các con đường, còn một tổ khác vốn giả vờ theo dõi quân Tề sẽ ra trấn thủ ở khu vực ngoài thành, khiến Điền Đan biết chúng ta chuẩn bị đầy đủ, không dám làm bừa”.

Thiện Nhu nén không được nói: “Nhưng chúng ta làm sao thoát thân?”

Hạng Thiếu Long cĩa ý trên nàng nói: “Nàng chẳng phải là một tên tiểu binh chỉ biết nghe lệnh hành sự hay sao? Trưởng quan nói chuyện, nào đến lượt nàng chen vào?”

Thiện Nhu bĩu môi, trừng mắt với Ô Quả vì y đang đứng cười mình, ra vẻ sẽ tìm gã tính sổ.

Đổng Dực rõ ràng rất thoải mái, nén cười nói: “Muốn thoát thân không dễ dàng, lúc đánh hầu phủ, bọn chúng ta sẽ liều chết cùng quân địch, chẳng phải sẽ giải quyết tất cả hay sao?”

Thiện Nhu và Ô Quả đều trĩa mắt ra, không nói nên lời.

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện đầu tiên hôm nay là phải liên lạc Phố Bố, nếu không có y làm nội ứng, rất nhiều chuyện khó mà ổn thỏa”.

Đổng Dực gật đầu, Hạng Thiếu Long kể chuyện Nghiêm Bình ra.

Đổng Dực cười nói: “Lần trước chắc chắn là dạy dỗ y chưa đủ nên lần này phải dạy y cho tới nơi, tiện tay báo thù cho Nguyên Tông tiên sinh”.

Sau một hồi nghiên cứu chi tiết, Hạng Thiếu Long dắt Thiện Nhu đến hoàng cung tiến bước Long Dương quân và Triệu Nhã, Triệu Chi.

Trong hoàng cung càng bảo vệ nghiêm ngặt hơn, Cát Quang thấy bọn họ thì vui mừng tiến lên nói: “Đại vương cùng Tĩnh vương hậu, Long Dương quân, Nhã phu nhân, Chi cô nương và Quách đại phu đang dùng điểm tâm, dặn nếu tướng quân đến thì lập tức đến gặp”. Hạng Thiếu Long nháy mắt với bọn Thiện Nhu, Ô Quả, ý bảo bọn họ chờ ở ngoài cung, còn mình thì theo Cát Quang vào nội cung,

Cát Quang hạ giọng cảnh cáo: “Thành tướng quân biết đại vương và tướng quân có chuyện giấu y, phải cẩn thận y một chút”.

Hạng Thiếu Long chột dạ, nghĩ thầm đã bỏ sót y là không ổn, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Nói cho cùng tên tiểu tử này tuy hám lợi, nhưng cũng chẳng phải là người xấu, nghĩ tới đây thì Thành Tư dặt một nhóm cấm vệ từ đầu trường lang đi tới.

Cát Quang ho khan một tiếng, ngừng nói.

Hạng Thiếu Long từ xa đã lên tiếng chào Thành Tư, đối phương miễn cưỡng trả lời một tiếng, Hạng Thiếu Long đã đến trước mặt y, nháy mắt với Cát Quang, nói với Thành Tư đang có vẻ rất bồn chồn: “Thành tướng quân, bỉ nhân có thể nói vài lời không?”

Thành Tư gật đầu, cùng với gã rời khỏi trường lang, đến ngự hoa viên.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Bọn tặc tử sắp mưu phản, Thành tướng quân có dự định gì chẳng?”

Thành Tư cười nhạt nói: “Chuyện này đã có Đồng tướng quân giải quyết, mặt tướng cần gì phải lo lắng”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Thành tướng quân đã quá lời. Đồng mỗ có một đề nghị, nếu chúng ta có thể hợp tác chặt chẽ, hóa giải được nguy cơ này, dù công hay tư chỉ có lợi chứ không hại, Thành tướng quân thấy thế nào?”

Thành Tư rõ ràng rất động lòng, nhưng nghĩ lại tình cảnh trước mắt, cười khổ nói: “Giờ đây tại hạ chỉ là thống lĩnh cấm vệ có binh mà không quyền, mọi chuyện phải cần đại vương gật đầu, Đồng tướng quân hay là trực tiếp bàn với đại vương thì hay hơn”.

Hạng Thiếu Long cười: “Đại vương vốn không thể mặc giáp ra trận, rốt cuộc vẫn là do Thành tướng quân chỉ huy, giờ đây Đồng mỗ đi gặp đại vương trước, sau đó sẽ tìm Thành tướng quân thương nghị”. Rồi thở dài nói: “Đồng mã si ta đây vốn không phải là người quen làm quan, xong chuyện này, thế nào cũng phải từ chức thành thủ này, yên tâm nuôi ngựa, nếu Thành tướng quân có thể lập đại công trong vụ này, chắc chắn chức thành thủ sẽ rơi vào tay tướng quân đó”.

Nói rồi đưa tay ra, về phía Thành Tư: “Nếu chỉ hứa bữa, Đồng mỗ này sẽ chết bất đắc kỳ tử”.

Nhớ lại những ngày tháng hai người đồng cam cộng khổ, trong mắt bất địa lộ ra vẻ chân thành.

Thành Tư giật mình, đưa tay ra nắm chắc tay gã, hổ thẹn nói: “Đồng tướng quân đại nhân đại lượng, mặt tướng...”.

Hạng Thiếu Long bóp chặt tay y rồi buông ra vỗ vai y, quay đầu đi về phía Cát Quang. Thành Tư vẫn đứng ngẩn người ra, không dám tin rằng trên đời này lại có nhân vật không ưa quyền thế, lòng nghĩ chẳng trách nào thiên hạ gọi y là mã si.

Đến nội cung, điểm tâm cũng xong, Hiếu Thành vương và Tinh vương hậu ân cần tiễn bước Long Dương quân ra đến quảng trường.

Hạng Thiếu Long đến kịp thời, Triệu Nhã, Triệu Chi và Tinh vương hậu đều nhìn gã say đắm, nhưng thần thái mỗi người mỗi khác. Tinh vương hậu thì thêm vài phần dịu dàng và tình ý, Triệu Chi, Triệu Nhã thì lộ vẻ không nỡ xa rời.

Hạng Thiếu Long biết đây không phải là lúc nói chuyện bí mật, đến trước Hiếu Thành vương và Long Dương quân hành đại lễ xong thì cáo biệt với Long Dương quân.

Trong mắt Long Dương quân lộ vẻ buồn rầu không thua gì hai nữ nhân kia, Quách Khai đứng sau Hiếu Thành vương, nở một nụ cười gian xảo: “Đồng tướng quân nếu đến Đại Lương, tất sẽ là quý khách được hoan nghênh nhất của quân thượng rồi đó”.

Hiếu Thành vương không biết mối quan hệ giữa Long Dương quân và Hạng Thiếu Long, vừa nghe đã nhìn sang Hạng Thiếu Long. Tuy biết rõ sau đêm nay không cần gặp Hiếu Thành vương nữa, nhưng Hạng Thiếu Long bị tia nhìn của y làm cho mất tự nhiên.

Sau một hồi bịn rịn, bọn Long Dương quân lên xe ngựa, do Tra Nguyên Dụ dắt năm trăm cấm vệ quân hộ tống, ra đến cửa thành sẽ hội hợp với một đội thành vệ của Hạng Thiếu Long phái ra, mới khởi hành đến biên giới Ngụy, trên đường lại có quân Ngụy tiếp ứng, chắc chắn rất an toàn. Bọn Điền Đan sẽ không kiểm chuyện nữa bởi trong thời điểm mấu chốt này sẽ không đi đối phó Long Dương quân.

Trước khi lên xe, Long Dương quân rỉ tai với gã: “Lần này Nghiêm Bình nhất định trúng kế, khi bốn quân báo với y Kỷ tài nữ không chịu đi cùng, y đã lập tức lên đường”.

Hạng Thiếu Long không dám nhiều lời, bịn rịn chia tay với bọn Triệu Nhã, định quay về thì được Hiếu Thành vương gọi vào trong thư trai, còn Quách Khai phải đứng ngoài.

Đuổi bọn thị vệ ra ngoài xong, Hiếu Thành vương nói: “Chuyện Võ Thành quân quả nhiên không sai, quả nhân đã gọi Lê phu nhân đến hỏi, ả cuối cùng cũng thừa nhận Võ Thành quân một tháng trước đã bí mật đến Hàm Đan, lưu lại vài ngày rồi mới đi, không cần nói cũng biết là liên lạc với những kẻ mật thiết với y”.

Hạng Thiếu Long không biết Lê phu nhân là ai, nghĩ chắc cũng là một nhân vật trong hoàng tộc, vì có mối quan hệ tốt với Võ Thành quân nên biết được chuyện này.

Hiếu Thành vương đã biết được chuyện này thì càng tốt, nhớ đến Thành Tư thì thuận tiện nói: “Đại vương giờ đây nhất cử nhất động đều phải chú ý đến gian đảng, những chuyện gió thổi cỏ lay, cũng sẽ khiến bọn họ cảnh giác, trong tình hình này, Thành Tư tướng quân ngược lại trở thành một kỳ binh, nếu đại vương bí mật hạ chỉ trao cho y quyền chỉ huy một bộ phận, nếu có thể hợp tác chặt chẽ với hạ thần, càng dễ dàng đập tan âm mưu của kẻ địch hơn”.

Hiếu Thành vương ngạc nhiên nói: “Tướng quân không cho rằng y sẽ làm hỏng chuyện sao?”

Hạng Thiếu Long nói: “Chí ít chúng ta cũng có thể khẳng định y không phải là người của Triệu Mục, nếu không Triệu Mục sẽ không bảo hạ thần hãm hại y để Triệu Lệnh thay thế cho y. Đại vương hãy yên tâm! Thành tướng quân là nhân tài, lần trước mất chức quả thực không phải tội thất trách, không chừng cũng chính bởi Triệu Mục tiết lộ bí mật trong cung cho người của Tín Lăng quân, để khiến đại vương phải tước chức của Thành tướng quân”.

Hiếu Thành vương nghĩ cũng có lý, sai người gọi Thành Tư vào huấn dụ một lúc rồi ra lệnh cho y hợp tác chặt chẽ với Hạng Thiếu Long, nếu có thể lập công thì được trọng thưởng.

Thành Tư cảm động lắm, ba người nghiên cứu những tình tiết phải đối phó với kẻ địch hôm nay, Hạng Thiếu Long ngựa không ngừng vó, đi về phía Lưu phủ.

o O o

Chương 110

CẢ CÔNG LẦN THỦ

C hưa đến Lưu phủ, bọn Hạng Thiếu Long đã giật mình, thì ra trước phủ ngựa xe nghìn nghịt, tọa giá của những người đến tiễn biệt xếp đầy cả hai bên đường, lại có những người dân bình thường đến xem, khiến cho con đường trước phủ chật cứng người.

Khi Hạng Thiếu Long xuất hiện, ai nấy đều chỉ vào gã, bàn tán: “Đó chính là Đồng mã si!”

Lại có người kêu lớn: “Đó mới là anh hùng hảo hán thật sự!”

Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ, cùng mọi người nhảy xuống ngựa, lần này Thiện Nhu lên tiếng trước: “Thiếp không đứng ở ngoài chờ chàng đâu, có nói gì cũng vô dụng thôi”.

Hạng Thiếu Long biết không đấu lại thiếu nữ ngang ngược này, dặn Ô Quả đứng phía ngoài chờ rồi cùng Thiện Nhu chen vào.

Bộ nhân trong Lưu phủ đã sớm được căn dặn đứng đón chờ gã, dẫn gã vào trong nội phủ, tử muội họ Điền vừa gặp gã đã vui mừng ngã vào lòng gã, khóc òa lên.

Khi Hạng Thiếu Long vội vàng an ủi thì Kỷ Yên Nhiên không biết bằng cách nào đã lén vào đây được, bức dọc nói: “Thật phiền quá đi mất!”

Thấy tên thân binh đứng cạnh ba người, nhìn kỹ lại mới nhận ra là Thiện Nhu.

Tử muội họ Điền rời khỏi lòng Hạng Thiếu Long, nhưng hai mắt đã sưng húp. Thiện Nhu kéo tử muội họ Điền đến một bên an ủi.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Nàng thoát thân ra bằng cách nào?”

Kỷ Yên Nhiên nói: “Cứ để nghĩa phụ ứng phó bọn họ, người ta chẳng còn lòng dạ nào nữa”. Rồi hạ giọng nói: “Hàn Sấm vừa báo với thiếp, Lý Viên đã dẫn năm trăm gia tướng, muốn hộ tống thiếp về biên giới nước Ngụy, bọn chúng đang chờ ở ngoài thành, làm thế nào ứng phó đây?”

Hạng Thiếu Long cười nhạt nói: “Hãy yên tâm! Y chỉ mượn cơ hộ tống nàng, thừa cơ rời khỏi Hàm Đan, để tỏ vẻ chẳng có liên quan gì đến chuyện xảy ra tối nay, xong chuyện rồi sẽ quay lại xem kết quả”. Rồi kể chuyện Nghiêm Bình.

Lúc này bọn thủ hạ vào thúc giục thời gian khởi hành đã đến.

Kỷ Yên Nhiên trước tiên sai người bí mật đưa chị em họ Điền lên ngựa, do bọn Hạng Thiếu Long, Ô Quả dắt mấy trăm thành vệ hộ tống, đi về phía cửa đông. Trước giờ Ngọ, đội nhân mã đã ra khỏi thành, đi về hướng tây, có hơn một ngàn

thành vệ hộ tống. Hạng Thiệu Long dặn dò Ô Quả làm thế nào để đối phó Lý Viên rồi cùng Thiện Nhu nấp trong xe tử muội họ Điền, cùng xuất phát.

Đi được nửa dặm đường, Lý Viên cùng năm trăm tên gia tướng đuổi lên.

Kỷ Yên Nhiên cho xe ngừng lại, chờ Lý Viên thúc ngựa đến, nói với vẻ không vui: “Quốc cửu gia đuổi theo việc gì?”

Lý Viên nhảy xuống ngựa, đến bên cửa sổ nói: “Con đường này thường có mao tặc xuất hiện, Lý Viên không an tâm, muốn đưa tiểu thư một đoạn, tiểu thư chẳng phải về Ngụy sao? Sao lại đi không đúng hướng thế này?”

Hạng Thiệu Long ở xe sau lén nhìn ra, thấy Lý Viên mặt mũi bức dọc, rõ ràng đang cho rằng Kỷ Yên Nhiên lừa mình. Thanh âm êm dịu ngọt ngào của Kỷ Yên Nhiên trong xe vọng ra: “Quốc cửu gia đã hiểu nhầm, Yên Nhiên trước tiên đưa Trâu tiên sinh đến nước Hàn rồi mới mượn đường về Ngụy, xin quốc cửu gia hãy quay về! Yên Nhiên đã biết tự lo cho mình”.

Lý Viên cười nhạt nói: “Kỷ tiểu thư đi chuyến này phải chẳng là thật sự đến Đại Lương?”

Thanh âm Kỷ Yên Nhiên trở nên lạnh lùng, quát lớn: “Chuyện của Kỷ Yên Nhiên, đâu cần ngài quản. Người đâu!”

Ô Quả trả lời một tiếng rõ to rồi thúc ngựa đến.

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nói: “Nếu có người dám đi theo, giết chết không tha”.

Lý Viên biến sắc nói: “Tiểu thư!”

Ô Quả dạ lớn một tiếng rồi phát tay, đoàn xe tiếp tục lên đường, còn mình thì dắt một đội nhân mã chặn Lý Viên và gia tướng của y lại.

Lý Viên nhảy lên ngựa, cả giận quát: “Dù cho đại vương của các người gặp bổn nhân cũng phải cung kính, ai dám cản ta”.

Ô Quả nào coi y ra gì, cười lạnh lùng nói: “Quốc cửu gia hãy cứ thử xem, nếu tiến lên nữa, đừng trách binh khí trên tay mặt tướng vô tình”.

Lý Viên giận đến nổi mặt lúc đỏ lúc trắng, vì thấy đối phương kiên quyết, nhân sĩ lại hơn mình gấp đôi, khi động thủ chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đã dần khuất xa, Ô Quả hạ lệnh, mấy trăm kỵ binh đuổi theo đoàn xe, chỉ để lại Lý Viên đứng ngẩn ngơ nhìn theo.

Trong khoảnh khắc này, Lý Viên đã biết mình mãi mãi đánh mất tuyệt thế giai nhân này.

Nửa giờ sau, con đường đến Hàn dẫn vào khu rừng rậm, Hạng Thiệu Long ôm chị em họ Điền nói: “Trên đường hãy ngoan ngoãn nghe lời Trâu tiên sinh, các

người sẽ mau chóng đến Hàm Dương, lúc ấy chúng ta lại có thể sống cùng bên nhau”.

Hai thiếu nữ nước mắt lưng tròng, gật đầu.

Lúc bấy giờ đoàn xe chậm lại rồi dừng hẳn.

Hạng Thiếu Long và Thiện Nhu rời khỏi xe ngựa, Kỷ Yên Nhiên lúc này đã cải trang thành tên lính được bọn Ô Quả yểm trợ cùng xuống xe.

Hạng Thiếu Long đến bên xe Trâu Diễn nói: “Tiên sinh hãy bảo trọng”.

Trâu Diễn vén rèm lên, cười ha ha nói: “Trên đời này, nào sợ có chuyện gì Thiếu Long chẳng làm được”.

Đoàn xe tiếp tục lăn bánh, do một đầu lĩnh trong tinh binh đoàn xuất quân, còn có năm mươi thành viên của tinh binh đoàn đi cùng, hộ tống bọn họ đến Hàm Dương.

Hạng Thiếu Long đã sớm chuẩn bị văn thư cho họ qua biên giới Triệu, không cần vào Hàn, lúc ấy chỉ cần tránh được cửa quan, thì có thể dễ dàng đến Hàm Dương.

Dù cho ở thế kỷ hai mươi mốt, muốn vượt biên giới cũng chẳng là điều khó khăn, huống chi đây là thời đại đất rộng người thưa?

Hơn một ngàn thành vệ lưu lại, Ô Quả hạ lệnh cho bọn chúng nấp vào chỗ cây cối um tùm, chiếm cứ các cứ điểm quan trọng.

Bọn Hạng Thiếu Long nấp trong rừng được một chốc thì Ô Trác tìm ra được, nói: “Tam đệ đoán không sai, Yên Nhiên ra khỏi thành đông, ngoài suy đoán của Nghiêm Bình, giờ đây bọn chúng đang mau chóng đuổi theo, cũng đã sắp đến”.

Kỷ Yên Nhiên cười nói: “Dù bọn chúng nghĩ thế nào cũng không ngờ người Triệu đối phó với bọn chúng, lại còn được Hiếu Thành vương đồng ý nữa”.

Thiện Nhu nói: “Tên tiểu tử Lý Viên có về thành không?”

Ô Trác cười: “Y đã vào doanh trại người Tề, chỉ phái hơn mười người theo dõi tung tích Yên Nhiên, đều đã bị chúng ta giết sạch”.

Lúc ấy có tiếng vó ngựa từ phía xa vọng đến, Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Chúng ta phải giết sạch bọn chúng không để lại một mống”.

Ô Trác nói: “Hãy yên tâm!”

Hơn một ngàn người mai phục ba trăm người, lại bất ngờ, bọn chúng đâu có cơ hội sống sót, dù có kẻ thoát được về thành cũng chỉ là nộp mạng.

Thiện Nhu hạ giọng kêu: “Đến rồi!”

Ô Trác bước ra, chỉ huy đại cuộc.

Bọn Hạng Thiếu Long cầm cung nỏ lên, mai phục trong bụi rậm, lặng lẽ chờ Nghiêm Bình và bọn hành giả của y.

Kỷ Yên Nhiên ghé bên tai gã, vui mừng nói: “Khổ này của Yên Nhiên cuối cùng đã qua, từ hôm nay trở đi cùng phu lang tác chiến, cùng chết cùng lùi, sống chết không rời”.

Hạng Thiếu Long lọt vào mắt xanh của giai nhân, lại nghe những lời dạt dào tình cảm ấy, trong lòng cảm kích lắm, nén không được hôn một cái vào má nàng.

Lúc này đã đến giờ Ngọ, con quan đạo hiện rõ dưới ánh mặt trời.

Bụi tung mù mịt, đội nhân mã đã đến.

Lúc bấy giờ cả đội kỵ sĩ đã vào phạm vi phục kích, tiếng tù và vang lên, một ngàn mũi tên phóng ra như mưa, cắm thẳng vào kẻ địch, nhất thời người ngã ngựa lăn, máu tuôn xối xả, quá nửa kẻ địch bị té xuống ngựa.

Đến đợt tên thứ hai thì không còn kẻ nào ngồi trên lưng ngựa nổi nữa.

Nghiêm Bình và thủ hạ vừa tới nơi đã thấy tử thương quá nửa thì hoảng sợ chạy tứ tán.

Hạng Thiếu Long biết thời cơ đã đến, rút thanh Huyết Lăng, xông vào kẻ địch, Thiện Nhu và Kỷ Yên Nhiên như biến thành hai con hổ cái, xông ra hai bên cùng Hạng Thiếu Long, thấy người là giết.

Khu rừng hoang vốn yên tĩnh đã trở thành một bãi chiến trường, đội Triệu binh ấy gần đây đã được Đằng Dực thao luyện, lại thêm người Triệu trước nay võ dũng nổi tiếng thiên hạ, ai nấy một tay cầm mộc che thân, một tay cầm những loại binh khí như trường mâu hoặc kiếm tấn công kẻ địch, bọn Triệu Mặc tuy ai nấy võ công cao cường, nhưng vì đã mất hết nhuệ khí, lại thêm kẻ bị thương quá đông, nhân số lại ít hơn nên không chống đỡ nổi.

Hạng Thiếu Long né một kiếm của kẻ địch, lật tay chém tên địch xong, thấy Nghiêm Bình đang được hơn mười tên hành giả bảo vệ đang cĩa xông ra khỏi vòng vây, tìm lấy sự sống.

Nhớ lại mối thù của Nguyên Tông, Hạng Thiếu Long hùng tâm bộc phát, phát tay cho hai thiếu nữ rồi xông đến, chém thẳng vào một tên gần nhất.

Người ấy gắng gượng đỡ kiếm, chỉ thấy lực đạo của kẻ địch cao cường, cánh tay chấn động đến tê rần, người ấy bị kiếm chém lảo đảo té ngang, Thiện Nhu xông đến kết liễu luôn y. Còn Kỷ Yên Nhiên vốn bình thường rất dịu dàng nhã nhặn, quát lớn một tiếng, múa tít thanh kiếm, lại có thêm hai kẻ trúng kiếm ngã xuống.

Hạng Thiếu Long tung cước đá một tên đã bị gã chém gãy kiếm, quay đầu lại thì đối diện với Nghiêm Bình.

Nghiêm Bình quát lên: “Đồng Khuông! Chuyện gì thế này?”

Lúc lên tiếng thì bên cạnh Nghiêm Bình lại có thêm ba tên đổ máu ngã xuống.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói: “Cự Tử không biết tự lo cho mình, lại hợp với Triệu Mục mưu phản, đại vương sai bốn tướng quân đến đây lấy mạng của ông”.

Nghiêm Bình đỡ hai kiếm của hai thiếu nữ xong thì phát giác phía mình chẳng còn ai đứng dậy nổi, thế cuộc nguy hiểm vô cùng, biết thế mình đã mất, quát lớn: “Đồng Khuông! Nếu là anh hùng thì dùng cây kiếm trong tay để lấy mạng bốn nhân”.

Hạng Thiếu Long đã tính toán trước, phát tay cho bọn thủ hạ lui ra, chống kiếm xuống trước mặt nói: “Cự Tử đã có ý đó để Đồng mỗ sẽ thành toàn cho ông”.

Thanh kiếm máy động, xông thẳng về phía kẻ địch.

Nghiêm Bình đã sớm mất sức, chống đỡ không nổi, vừa đỡ vừa lùi.

Hạng Thiếu Long bỗng nhiên đứng yên bất động, thanh Huyết Lãng hơi rung lên, nhưng ai nấy đều biết gã người kiếm hợp nhất, sát khí tỏa ra lạnh lẽo.

Nghiêm Bình vẫn là cao thủ, nhân lúc này thở dốc một hơi, đổi lùi thành tiến, một kiếm quét tới, mang theo tiếng gió nhức cả tai.

Hạng Thiếu Long biết rõ kiếm lộ của y, bình tĩnh đứng yên, không hề sợ hãi, sử ra chiêu lợi hại nhất trong tam đại sát chiêu là “có công lẫn thủ”.

Lần trước tử võ, Nghiêm Bình đã thua dưới chiêu này.

Không biết rằng Nghiêm Bình linh thiêng hay không mà Nghiêm Bình thấy gã sử ra chiêu này thì trong lòng cảm thấy rất quen thuộc, giật bắn người, nhận ra Đồng mã si trước mặt chính là Hạng Thiếu Long, khi mở miệng định nói thì ánh kiếm trước mặt lóe lên, kiếm thế của Hạng Thiếu Long chém xuống như tường sắt thành đồng.

Nghiêm Bình không dám mở miệng, khi gắng gượng gạt thanh kiếm của địch ra thì bụng đau nhói, thì ra đã bị đầu gối của gã thúc lên, mã bộ của y trầm ổn, không bị thối lui, cắn răng chém tới, không màng đến sự an nguy bản thân nữa.

Hạng Thiếu Long cười lớn, đưa kiếm gạt ra, keng một tiếng, nhức cả tai.

Nhân lúc sát na trống trải ấy, thanh Huyết Lãng cắm thẳng vào ngực Nghiêm Bình nhanh như điện chớp.

Nghiêm Bình kiếm rút khỏi tay, toàn thân chấn động, không tin nhìn xuống thanh kiếm đang cắm vào ngực mình, máu tươi thì tuôn ra ào ạt, rên lên: “Người là...”.

Hạng Thiếu Long nào để y gọi tên mình, hạ giọng nói: “Kiếm này là Nguyên Tông tặng cho người!” Rồi giật mạnh thanh kiếm ra.

Tiếng hoan hô vang dậy, sĩ khí tăng lên.

Hạng Thiếu Long thấy kẻ thù đã ngã ngựa ra, ngựa mặt lên trời thảm khấn: “Nguyên huynh! Nếu huynh trên trời có linh thiêng thì hãy yên nghỉ”. Trong lòng

cảm thấy mâu thuẫn, đã nhờ bật thế lực của Mặc môn ở nước Triệu, không biết Nguyên Tông có vui hay không.

Khi Hạng Thiếu Long về đến trạm chỉ huy trong thành, chỉ còn mấy canh giờ nữa là mặt trời xuống núi, mọi thứ vẫn tĩnh lặng, bề ngoài không hề thấy được cơn sóng cuồng nộ đang sắp nổi lên.

Mọi người vào trong trạm, nghe Đổng Dục báo cáo tin tức mới nhất.

Đổng Dục đầu tiên nhắc Phốc Bố, báo đã liên lạc với y, lúc ấy sẽ theo kế mà hành sự, rồi nói tiếp: “Hôm nay đã điều động thành vệ, ta cựa ý làm cho lộn xộn cả lên, thực chất là làm loạn đội nhân mã của Triệu Minh Hùng, người của chúng ta đã mau chóng tập kết ở các cứ điểm được chỉ định, ta lại cựa ý điều động nhiều sĩ tốt ra ngoài thành, ngoài ta ra, không ai có thể hiểu rõ được chuyện gì”.

Kỷ Yên Nhiên cười: “Có nhị ca chỉ huy đại cuộc, ai cũng có thể yên tâm”.

Đổng Dục nói: “Trời vừa tối, chúng ta lập tức hành động, bắt tất cả bọn tướng lĩnh của gian đảng, lại phao tin Hạng Thiếu Long đã đến, ra lệnh giới nghiêm cho toàn thành, để tránh khi chuyện xảy ra thì tổn thương đến bá tính vô tội”.

“Tại sao đến giờ vẫn chưa nghe tin tức về sự xuất hiện của Hạng Thiếu Long!” Hạng Thiếu Long nói.

Mọi người đều cười rộ lên, Đổng Dục cười nói: “Kinh Tuấn đã nắm rõ tình hình bí đạo ở phía bắc, Triệu Minh Hùng đã điều động toàn bộ bọn người ở đó ra, đổi thành thân binh của mình canh gác, còn y thì ngồi trấn giữ ở trạm chỉ huy thành bắc, dù cho chúng ta xẻ thịt Triệu Minh Hùng, thủ hạ của y cũng chẳng biết”.

Lúc bấy giờ thành thị ở thời đại này, cửa thành đều là nơi trận địa quân sự, đều có nơi ở cho các tướng lĩnh. Trạm chỉ huy lớn nhất của thành Hàm Đan là ở cửa Đông, chính là nơi họ đang ngồi.

“Tiểu Tuấn có tin tức gì không?” Hạng Thiếu Long hỏi.

Đổng Dục nói: “Từ sau giờ Ngọ, người Tề bắt đầu chui vào hang động trong núi Bối Phong, âm thầm lẻn vào rừng, Tiểu Tuấn không dám mạo hiểm vào rừng thám thính, nhưng cũng có thể đoán được khi chiều tối bọn chúng sẽ được Triệu Minh Hùng yểm hộ, lợi qua thành hà, lẻn vào thành từ bí đạo”.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Giả sử người Tề phát hiện bọn người yểm hộ toàn là người chúng ta, không biết sẽ nghĩ gì?”

Hạng Thiếu Long nói: “Nhất định sẽ cảm thấy rất vinh hạnh!”

Ô Quả lúc này đẩy cửa vào reo lớn: “Triệu biên tướng truyền tin đến, phát hiện tung tích của Hạng Thiếu Long”.

Mọi người đều bị gã làm cho giật mình, nhưng sau đó cười rộ lên.

o o o

Chương 111

LẬT TAY LÀM MÂY

Đại đội nhân mã ra cửa Đông.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực tự thống lĩnh binh sĩ, đi về phía một thôn trang cách thành khoảng năm mươi dặm, nơi mà có tin Hạng Thiếu Long đã xuất hiện.

Năm ngàn thành vệ ấy chỉ là giả vờ, đến khu rừng rậm thì đóng trại lại, chỉ khi đêm tối thì sẽ vòng đến địa điểm đã được chỉ định, do Ô Quả chỉ huy phục kích quân Tề từ cửa nam vào thành.

Bọn Hạng Thiếu Long và Đằng Dực quay đầu vào thành, âm thầm thao túng đại cuộc.

Bọn họ nấp trong trạm chỉ huy, nghe ngóng tin tức.

Mặt trời dần dần khuất bóng, thành Hàm Đan bắt đầu lên đèn, mọi sự vẫn như bình thường.

Khi tin Hạng Thiếu Long truyền đến tai Hiếu Thành vương, y lập tức theo kế hành sự, sai Triệu Minh Hùng đến trạm chỉ huy thay cho Hạng Thiếu Long, quân cấm vệ thì do Thành Tư chỉ huy thực hiện lệnh giới nghiêm toàn thành, ai nấy đều biết Hiếu Thành vương sợ Hạng Thiếu Long nên không hoài nghi Hiếu Thành vương đã tương kế tựu kế.

Từ lúc này trở đi, liên lạc của Triệu Mục với bên ngoài đã hoàn toàn bị cắt đứt, dù Triệu Minh Hùng xảy ra chuyện gì y cũng đều không biết.

Triệu Minh Hùng nào biết có trá nguy, dẫn hơn một trăm thân vệ đến trạm chỉ huy, khi bước vào đại sảnh, đột nhiên phát giác tất cả các thân vệ đều bị chặn phía ngoài, cánh cửa lớn đóng sầm lại sau lưng.

Triệu Minh Hùng ngạc nhiên quát lớn: “Chuyện gì?”

Vệ sĩ hai bên dấn lên, hơn mười thanh trường mâu kê thẳng vào những chỗ yếu hại trên mình y.

Phía ngoài có tiếng cung nỏ và tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hai người Hạng Thiếu Long, Đằng Dực bỗng nhiên đẩy cửa hông bước ra, đến trước mặt y.

Triệu Minh Hùng mặt trắng bệch, nói: “Đồng tướng quân! Sao lại làm thế này, thuộc hạ đâu có gì sai sót”.

Đằng Dực lạnh lùng quát: “Cùng Triệu Mục cấu kết với người Tề, mật mưu tạo phản không phải là sai sót hay sao?”

Mặt Triệu Minh Hùng càng khó coi hơn, run rẩy nói: “Các người vu oan cho ta!”

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nói: “Dưới trạm chỉ huy của người có địa đạo mới đào, Triệu Minh Hùng người đừng nói là không biết đấy!”

Triệu Minh Hùng nhớ đến thê nhi của mình trong nhà, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống.

Đằng Dực ghét nhất là hạng người hèn hạ, lạnh lùng quát lớn: “Trói y lại!”

Huỳnh đệ tinh binh đoàn bỏ trường mâu bắt y trói lại thật chặt.

Hạng Thiếu Long bước đến trước mặt Triệu Minh Hùng, lạnh lùng nói: “Nếu người chấp nhận ngoan ngoãn hợp tác với bổn nhân, bổn tướng sẽ cho người một con đường sống, đưa người và gia quyến ra khỏi thành, nếu ta có dối một lời, Đồng mã si này sẽ chết không toàn thây”.

Triệu Minh Hùng giật mình ngẩng đầu lên, không thể tin vào tai mình được.

Đằng Dực nói: “Người phải nói ra cách liên lạc với Triệu Mục, chỉ cần chúng ta biết lời ấy là thật, lập tức sẽ cho người thoát ra cửa đông, lại còn tặng thêm lương thực xe ngựa và văn kiện thông hành, người đâu, người đâu! Mở cửa cho ta”.

Cửa lớn mở ra, hơn một trăm gia quyến của Triệu Minh Hùng đều bị giải đến, ai nấy đều hoảng hốt, nhưng đều mang theo hành lý.

Triệu Minh Hùng cảm kích nói: “Đại ơn không thể đáp tạ, tiểu nhân đã phục, dù Đồng thành thủ có gì cản dận, tiểu nhân tuyệt không dám chối từ”.

Hạng Thiếu Long biết chiến thuật tâm lý đã thành công, nói: “Lập tức thả Triệu huynh”.

Dây trói được tháo ra.

Khi Triệu Minh Hùng đứng dậy, Đằng Dực cười: “Trước tiên đưa Triệu phu nhân, công tử lên xe, hộ tống ra khoảng rừng rậm ngoài thành. Không được vô lễ, tránh làm phu nhân hoảng sợ”.

Huỳnh đệ tinh binh đoàn dạ ran, giải người của Triệu gia ra ngoài.

Hạng Thiếu Long móc ra văn kiện thông hành, đưa cho Triệu Minh Hùng, chân thành nói: “Đừng để ý đến chuyện Hàm Đan, chỉ cần Triệu huynh ngày đêm lên đường, rời khỏi nước Triệu, nhất định sẽ an toàn sống khoảng đời còn lại, chắc Triệu huynh không cần bổn nhân dạy phải làm gì”.

Triệu Minh Hùng cảm kích đến nỗi rơi nước mắt nói: “Tiểu nhân thật không còn lời gì để nói”.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau, có Triệu Minh Hùng, kẻ đã biết rõ âm mưu của Triệu Mục này toàn tâm toàn ý hợp tác, nào sợ Triệu Mục và người Tề thoát khỏi cạm bẫy của bọn họ.

Triệu Minh Hùng được bọn Hạng Thiếu Long đưa đến trạm chỉ huy ở thành bắc, gọi tất cả những kẻ cùng phe đảng với y lại, tuyên bố trung thành với Hạng Thiếu Long.

Những kẻ ấy đều biết sự việc đã bại, vội vàng quỳ mọp dưới đất xin tha tội.

Hạng Thiếu Long nói: “Nếu các người có thể lập công chuộc tội, chỉ cần bốn thành thủ không nói với đại vương, không ai biết các người mưu phản, nhưng phải tuyệt đối nghe lệnh bốn nhân, nếu không, không những các người khó giữ mạng mà còn liên lụy đến gia quyến nữa”.

Bọn chúng đều vội vàng chấp nhận.

Trên đường đến cửa bắc, Triệu Minh Hùng đã khai toàn bộ kế hoạch, giờ đây khống chế được cửa bắc là đã cầm chắc sự thắng trong tay.

Bọn tướng lĩnh phản loạn đều thấy người nhà lọt vào tay Hạng Thiếu Long, lại thấy bọn họ ai nấy sĩ khí như mây, kế hoạch được chu toàn, biết thế mình đã mất, ai cũng ngoan ngoãn hợp tác, được Triệu Minh Hùng căn dặn đều chia nhau đi làm việc.

Hạng Thiếu Long sai Đằng Dực giữ thành bắc, dắt bọn Kỷ Yên Nhiên, Thiện Nhu và gần một trăm huynh đệ tinh binh đoàn rời thành bắc, còn áp giải theo Triệu Minh Hùng.

Vừa quẹo vào một con đường, bọn Kinh Tuấn cùng hơn trăm người chặn lại.

Hai đội nhân mã hội họp giữa đường.

Kinh Tuấn vui mừng nói: “Ba người Cam Trúc, Lý Minh, Triệu Lệnh đều bị Thành Tư bắt giữ, giờ đây toàn thành đã nằm trong tay chúng ta”.

Đây chính là chỗ thông minh của Hạng Thiếu Long và Đằng Dực, nếu gã ôm tất cả mọi chuyện vào mình, nói không chừng sẽ khiến Hiếu Thành vương nghi ngờ, nên đã chia một nửa việc cho cấm vệ phụ trách, Hiếu Thành vương bớt đi một nỗi lo.

Triệu Minh Hùng thấy bọn họ dẫn đầu, trong lòng cảm thấy hối hận, y sợ dĩ chấp nhận bán mạng cho Triệu Mục là vì trong lòng hận Hạng Thiếu Long đã cướp chức vị thành thủ, điều quan trọng hơn là nghĩ âm mưu của Triệu Mục không thể thất bại, nào ngờ ra nông nổi như thế này.

Tiếng Hạng Thiếu Long vang lên trong tai y: “Giờ đây bốn thành thủ sẽ sai người hộ tống Triệu huynh ra ngoài thành hội họp với gia quyến, khi có tín hiệu hỏa tiễn bắn lên trời, người của ta sẽ tự động thả Triệu huynh đi”.

Triệu Minh Hùng hổ thẹn nói: “Không thể sánh vai tác chiến cùng Đồng tướng quân trong trận này thật là một chuyện đáng tiếc nhất của Triệu Minh Hùng”.

Hạng Thiếu Long thân thiết vỗ vai gã, mỉm cười nói: “Triệu huynh bảo trọng”.

Nói rồi thúc ngựa đi.

Kỷ Yên Nhiên bên cạnh gã nói: “Kỳ mưu diệu kế của Đồng tướng quân khiến cho Yên Nhiên được mở rộng tầm mắt, khâm phục vô cùng”.

Còn Thiện Nhu thì bĩu môi: “Người này chẳng qua có chút tà môn, Yên Nhiên không cần phải khâm phục y”.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau rồi bật cười.

Dưới ánh phong đăng, con đường trong cổ thành rất tĩnh lặng, chỉ có tiếng vó ngựa khô khốc.

Hai mỹ nhân đi hai bên càng khiến cho Hạng Thiếu Long cảm thấy như đang mơ, ngày nào mới đến Hàm Đan, nào ngờ Hàm Đan lại rơi vào tay gã, do gã quyết định vận mệnh của tòa thành cổ xinh đẹp này.

Bất địa nhớ lại quá khứ trong thế kỷ hai mươi mốt, lòng dạ rối bời, tiếng bước chân làm gã bưng tỉnh.

Triệu Bá từ trong bóng tối bước ra gọi gã.

Hạng Thiếu Long xuống ngựa, cười nói: “Chào quán chủ!”

Kỷ Yên Nhiên sợ y nhận ra nên xuống ngựa phía bên kia, tránh qua một bên.

Triệu Bá không nhận ra, vui vẻ nói: “Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa, hầu phủ đã bị bao vây trùng trùng, đảm bảo không ai thoát ra được”.

Hạng Thiếu Long nói: “Chuyện tấn công hầu phủ do quán chủ toàn quyền phụ trách, khi thấy tín hiệu hỏa tiễn bắn lên trời, người của Triệu Mục sẽ tấn công ra, cùng với người Tề chia nhau đánh vào hoàng cung, lúc ấy lại đánh phủ đầu. Nhưng dù tình thế phát triển thế nào, thấy hỏa tiễn của mặt tướng bắn lên, xin đừng tấn công hầu phủ, bởi vì ta được lệnh của đại vương, thân chinh lên vào hầu phủ, bắt sống tên gian tặc Triệu Mục”.

Triệu Bá biết mình đã trở thành tổng chỉ huy, có nghĩa là Hạng Thiếu Long đã dúi công lao ấy vào tay mình, nên vui mừng nghe theo.

Hạng Thiếu Long nói: “Khẩu lệnh của đêm nay sẽ đổi thành ‘đại vương vạn tuế’, không dùng ‘người Tân tất bại’ nữa, đừng để thoát bất cứ tên nào, được thôi! Thời gian không nhiều nữa, chúng ta hãy mang ký hiệu lên người”.

Phất tay một cái, bọn thủ hạ rút ra một mảnh khăn đỏ đã chuẩn bị sẵn, cột lên cánh tay phải.

Còn Triệu Bá thì vui mừng bỏ đi.

Bọn Hạng Thiếu Long đi bộ đến nơi gần hầu phủ, lúc ấy ba ngàn thành vệ tinh nhuệ lại thêm mấy tên thủ hạ của Triệu Bá đều đã vào sẵn vị trí bao vây hầu phủ, còn đội chủ lực tiến về phía hoàng cung.

Ai nấy đều đã đeo mảnh khăn đỏ để phân biệt địch ta.

Hạng Thiếu Long thâm nghĩ lần này xem Triệu Mục nhà người có thể chạy đi đâu. Rồi hạ lệnh: “Tiểu Tuấn”.

Kinh Tuấn khom người nói: “Xin thành thủ căn dặn!”

Hạng Thiếu Long bật cười, nói: “Lên đường đi!”

Kinh Tuấn dạ một tiếng, dắt theo hơn mười huynh đệ tinh binh đoàn đi.

Lúc này Triệu Bá cũng sắp xếp ổn thỏa, đến bên gã bàn bạc cho kỹ, khiến Kỷ Yên Nhiên hoảng hốt nấp trong đám đông.

Triệu Bá đặc ý nói: “Bọn chúng tôi đã chuẩn bị hai xe công thành, đảm bảo trong chốc lát có thể phá được tường thành hầu phủ, lúc ấy bọn chúng cũng không thể tử thủ nổi”.

Hạng Thiếu Long sợ y nóng lòng cầu thắng nên dặn dò y phải theo tín hiệu mà hành sự.

Triệu Bá lúc này phục gã sát đất, không cảm thấy buồn lòng mà gật đầu lia lịa.

Hơn một canh giờ sau, Hạng Thiếu Long thấy thời gian cũng sắp đến, lệnh cho Triệu Bá vào vị trí, còn mình thì dẫn huynh đệ trong tinh binh đoàn cùng Thiện Nhu lẻn vào hầu phủ, ẩn mình nơi bụi rậm gần lối thoát của thủy đạo.

Bọn Kinh Tuấn thì vội vàng chuẩn bị bao cát, ném xuống dòng nước, chặn dòng nước lại, lại dẫn nước đến nơi khác, không thể chảy vào trong phủ.

Khi Hạng Thiếu Long nghĩ đến dòng nước trong phủ sẽ cạn xuống, “bùm” một tiếng, chỉ thấy một ngọn hỏa tiễn ở thành bắc phóng lên trời, nổ ra thành muôn ngàn đóa hoa, bay xuống như mưa, hiện rõ mồn một trong đêm đen.

Kỷ Yên Nhiên ngửa mặt nhìn bầu trời, than: “Bọn tiên phong của người Tề đã vào”.

Bỗng có tiếng động lạ vang lên, Phổ Bố người ướt nhẹp, lớp ngóp chui ra từ thủy đạo.

Bọn Kinh Tuấn vội vàng kéo y lên.

Phổ Bố nói: “Triệu Mục đã trúng kế, không hề biết bên ngoài đã xảy ra chuyện”.

Hạng Thiếu Long hỏi: “Y có thân chinh tấn công hoàng cung không?”

Phổ Bố nói: “Tên nhát gan ấy làm sao dám mạo hiểm, nếu không cũng không cần rúc trong bí đạo”.

Đằng Dực nói: “Lối ra vào thủy đạo có người canh giữ không?”

Phố Bố nói: “Tất cả mọi người đều tập trung ở quảng trường, chuẩn bị đánh vào hoàng cung, giờ đây không còn ai canh giữ nữa”.

Hạng Thiếu Long nói: “Tình hình các vị huynh đệ thế nào?”

Kinh Tuấn đưa bộ quần áo khô cho Phố Bố thay, khiến cho hai thiếu nữ hoảng hốt quay người né tránh.

Phố Bố thay xong liền nói: “Bọn họ đều biết ứng biến, điều hay là Triệu Mục cho bọn họ vào một nhóm, do tiểu nhân và Lưu Sào chỉ huy, tiến thoái cũng rất dễ dàng”.

Trong hầu phủ tuy im hơi lặng tiếng, nhưng ai cũng biết đại quân của Triệu Mục đã lên đường, đến hoàng cung, bọn người ấy sẽ thay quân phục của cấm vệ, đặt ra sách lược tấn công chu toàn, nếu không có chuẩn bị, lại thêm nội ứng, cơ hội thành công quả thực rất cao.

Hạng Thiếu Long thấy nước đã được chặn lại, lộ ra đáy sông, hạ lệnh: “Tiến vào!”

Kinh Tuấn đã chờ lâu, nghe hiệu lệnh thì xông lên trước, những huynh đệ khác cũng chui vào.

Phố Bố thấy bọn họ tay chân đều lạnh lẽo, miệng khen không ngớt.

Thiện Nhu hừ một tiếng, xông lên phía trước.

Hạng Thiếu Long đưa tay ôm ngang eo Kỷ Yên Nhiên cười nói: “Kỷ tiểu thư có cần theo Hạng Thiếu Long này chui vào thủy đạo không?”

Phố Bố lúc này mới biết tên tiểu binh ấy là ai, nhờ ánh trăng mới thấy được vẻ đẹp của Kỷ Yên Nhiên nên trĩa mắt ra nhìn.

Mỹ nữ ấy dịu dàng nói: “Dù lên núi đao hay vào rừng tên cũng chẳng sao, hướng chỉ chỉ là chui vào trong thủy đạo”.

Hạng Thiếu Long thầm tính thời gian, biết người của Triệu Mục đã sa vào thiên la địa võng mà Triệu Bá đã giăng sẵn, vừa đến lúc toàn bộ bọn họ đã vào trong phủ, thở phào nói: “Đã đến lượt chúng ta!”

Đột nhiên ở thành bắc có tiếng la hét vang trời, không cần nói cũng biết cấm vệ quân của Thành Tư và thành vệ của Đằng Dực, trước sau đánh thẳng vào người Tề đã vào thành qua địa đạo, chỉ là không biết Tề binh ấy phải chăng do Đản Sở cầm đầu, nếu là như thế, Điền Đan đêm nay đã mất một ái tướng.

Hành động đêm nay ngoài bắt sống Triệu Mục, tinh binh đoàn của gã không hề tham chiến, như thế không cần phải mất một người nào mà vẫn có thể bắt sống Triệu Mục quay về Hàm Dương, thật gã cũng không ngờ nổi.

Kỷ Yên Nhiên đẩy Hạng Thiếu Long, gã mới bừng tỉnh, nhảy xuống đáy sông.

Kỷ Yên Nhiên và Hạng Thiếu Long lần lượt chui lên bờ, mọi người đã đợi sẵn, tên cũng đã lấp vào nỏ. Bọn năm mươi huynh đệ của Lưu Sào đang chờ họ, ai nấy tinh thần đều hăng hái.

Hạng Thiếu Long đã trở thành nhân vật nổi danh thiên hạ, có thể đi theo chủ tốt thế này, bọn họ đều rất vui mừng.

Thiện Nhu nóng lòng kêu lên: “Nhanh lên!”

Hạng Thiếu Long đang định lên tiếng thì phía hoàng cung đã vang lên tiếng gào thét.

Hạng Thiếu Long hạ lệnh: “Không được giết hại kẻ yếu đuối, Phổ Bố dẫn đường, tiến lên!”

Phổ Bố rút thanh trường kiếm đi đầu, dẫn bọn Hạng Thiếu Long vào trong phủ.

Vừa tiến vào trường lang trong hoa viên, khi hơn mười tên gia tướng đang dắt chó canh giữ đột nhiên thấy nhiều người như thế xông vào, ngạc nhiên cả kinh, tên đã bắn tới như mưa, cả người lẫn chó đều ngã gục.

Hơn trăm người bày thành trận thế, xông vào nội phủ của Triệu Mục.

Bọn lính canh không kịp phòng bị đều trúng tên ngã xuống, cả cơ hội chống trả cũng không có.

Bọn gia bộc nô tỳ vì được lệnh Triệu Mục nên đều nấp trong phòng, tránh cho Hạng Thiếu Long được nổi lo lắng.

Bọn họ thấy người là giết, hành động nhanh chóng, hơn hai trăm tên phủ vệ đều bị giết sạch không còn một mống.

Triệu Mục lúc này đang ở trong phủ chờ đợi tin thắng trận mà vẫn không biết nguy hiểm đang đến gần, vừa thấy một đám đại hán do Phổ Bố dẫn đầu vào trong sảnh thì hoảng hốt đứng dậy, hơn mười tên thân vệ trong sảnh đã trúng tên ngã xuống.

Triệu Mục vội vàng rút kiếm, Thiện Nhu đối mặt với kẻ thù, giận lắm xông lên, thừa cơ lúc y chưa đứng vững thì chém bay thanh trường kiếm, tung một cước khiến y té lăn xuống đất.

Năm sáu huynh đệ xông lên trối nghiến y lại.

“Bốp! Bốp!” Thiện Nhu tát liền hai cái vào mặt y rồi mắng: “Tên gian tặc có nhận ra bốn tiểu thư là ai chẳng? Ta chính là tiểu thư của Thiện đại phu nước Tề, người có nhớ hại ta nhà tan cửa nát hay không?”

Hai má Triệu Mục còn in dấu bàn tay, khoe miệng rướm máu, mơ hịa nhìn Thiện Nhu.

Hạng Thiếu Long bước đến trước mặt y, mỉm cười nói: “Hầu gia khỏe chứ?”

Triệu Mục giật mình, quát lớn: “Đồng Khuông! Người hay lắm!”

Hạng Thiếu Long lạnh nhạt nói: “Ta không phải là Đồng Khuông!”

Triệu Mục lại kêu ối chao, té ra là bị Thiện Nhu đá thêm một cước nữa. “Vương Trác! Ta đã sớm đoán người là hạng dê tiện thấy lợi quên nghĩa!”

Hạng Thiếu Long cười lớn, nói bằng giọng thật của mình: “Ta cũng chẳng phải là Vương Trác!”

Triệu Mục run rẩy nói: “Người là...”.

Hạng Thiếu Long gỡ mặt nạ xuống, ra lệnh cho người bên cạnh: “Theo kế hành sự!”

Triệu Mục thấy mặt thật của gã, hừ một tiếng mà không nói gì.

Hạng Thiếu Long lạnh lùng cười: “Ngày trước khi người hãm hại nữ nhân của Hạng Thiếu Long này có nghĩ đến hậu quả có ngày hôm nay chẳng?”

Kinh Tuấn xông lên phía trước, đâm thẳng vào bụng y, khiến y quy xuống.

Kỷ Yên Nhiên đứng một góc kêu lên: “Đã tìm được lối vào bí đạo!”

Hạng Thiếu Long xoay sang Kinh Tuấn: “Đệ đi trước, thám thính tình hình rồi chúng ta sẽ đến sau, còn chưa tháo mặt nạ!”

“Bình” Triệu Mục lại bị Thiện Nhu đá một cước nữa, té sấp xuống đất, vẻ mặt rất đau đớn.

Kinh Tuấn tháo mặt nạ xuống đưa cho thủ hạ rồi dẫn hơn mười người tiến vào địa đạo.

Hạng Thiếu Long kéo tay Thiện Nhu ngăn nàng lại.

Thiện Nhu ngã vào lòng gã rồi khóc òa lên.

Hạng Thiếu Long biết tâm tình của nàng, âu yếm dỗ dành một hồi rồi quay sang thủ hạ dặn dò: “Đem mặt nạ này mang vào cho hai kẻ giống ta và Tuấn gia, sau đó hỏa thiêu nội phủ, cẩn thận đừng để bọn địch bên ngoài tưởng quay vào”.

Bọn thủ hạ dạ ran đi ngay.

Thiện Nhu khóc xong thì hạ giọng nói: “Thiếp muốn giết Triệu Mục”.

Khi Hạng Thiếu Long đang ngây ra như phỗng thì Thiện Nhu cười khúc khích nói: “Xem bộ dạng chàng kìa, người ta chỉ dọa chàng thôi”.

Rồi rời khỏi lòng gã, mặt đỏ ửng trông rất lúng túng.

Kỷ Yên Nhiên đến bên gã, cùng lắng nghe tiếng gào thét từ hoàng cung vọng đến.

Bọn Lưu Sào quen đường nên chỉ trong chốc lát tìm được một đồng chất đốt lớn, đặt ở các nơi, chỉ cần nổi lửa thì đừng hòng kẻ nào xông vào cứu hỏa, lúc này Kinh Tuấn vào báo địa đạo đã thông suốt.

Hạng Thiếu Long ha ha cười lớn, sai người bịt mồm Triệu Mục lại, khiêng y vào địa đạo. Rồi hạ lệnh, mọi người quăng hơn mười mồi lửa vào trong đồng củi, nhà cửa thời này đều bằng gỗ nên nếu nổi lửa thì thần tiên cũng không còn cách nào cứu nổi. Trước khi vào địa đạo, Hạng Thiếu Long lại bắn lên một ngọn tín hiệu hỏa tiễn nữa.

Triệu Bá biết thời gian tấn công hầu phủ đã đến.

Khi bọn chúng tấn công vào phủ, sẽ phát hiện toàn phủ chìm trong biển lửa, xong chuyện, với hàng trăm thi thể cũng rất khó nhận ra đâu là Triệu Mục.

Hoặc cũng có lẽ tìm ra được hai thi thể giống Đồng Khuông và Kinh Tuấn, đều tưởng rằng bọn họ bị thiêu cháy, cùng chết với Triệu Mục.

Còn chuyện vì sao lửa cháy đến nỗi không thể dập tắt được đương nhiên là vì Triệu Mục đã sắp đặt củi trong phủ, tạo phản không xong thì tự thiêu cháy mình, nào ngờ chỉ do một tay Đồng Khuông tạo nên.

Trên dưới Hàm Đan đều sẽ nhớ về gã, nhưng không phải là Hạng Thiếu Long, mà là mã si Đồng Khuông nức danh một thời.

Nếu có một ngày người Triệu biết Đồng Khuông thật sự vẫn ở nước Sở, e rằng bọn họ cũng khó mà tin được.

Còn Đằng Dực, cũng tìm một cái xác, để mang mặt nạ của mình vào, trừ phi có người dám động đến thi thể, nếu không sẽ chẳng ai biết được bí mật này.

Lối ra của địa đạo là ở hậu viên, mọi người vui mừng đi theo đường đã định sẵn, tránh hai chiến trường ở thành bắc và ngoài hoàng cung, âm thầm đến cửa bắc.

Đằng Dực dẫn hơn mười huynh đệ đến cửa thành tiếp ứng cho bọn họ, thấy Hạng Thiếu Long thì cười nói: “Hầu gia thật có lòng, rảnh rỗi đến thăm bọn tiểu nhân”.

Rồi dắt mọi người lên ngựa xông ra thành, lại còn bảo với tướng lĩnh giữ thành: “Các vị hãy giữ cửa thành cho kỹ, ta dắt người đuổi theo kẻ địch”.

Đại đội nhân mã tiến thẳng lên đường.

Bầu trời đầy sao khiến ai nấy đều thoải mái trong lòng.

Ra đến bình nguyên, mọi người đi về hướng tây, đó chính là hướng nước Tần.

Đi được năm sáu dặm đường, thì Hạng Thiếu Long trèo lên một gò cao, quay đầu nhìn lại hướng Hàm Đan.

Lúc bấy giờ có tiếng vó ngựa, Ô Trác và Ô Quả dẫn hơn mười huynh đệ đã đuổi kịp theo họ, nhìn thấy Triệu Mục đang bị trói chặt như khúc bánh chưng, ai nấy đều vui mừng.

Hạng Thiếu Long nhìn mọi người, cao giọng nói: “Mọi người đã tề tựu đủ chưa?”

Bọn huynh đệ đều dạ ran.

Hạng Thiếu Long cười lớn nói: “Chúng ta hãy về nhà thôi!”

Rồi giương roi quất nhẹ lên ngựa. Con chiến mã chạy xuống gò nhỏ. Hai thiếu nữ líu ríu liên hồi, đuổi sát theo nhau. Mọi người đều quất lớn thúc ngựa phóng nhanh. Đoàn nhân mã nhanh chóng biến vào trong thảo nguyên.

o O o

Đã tự: *doan__du__dqdd*